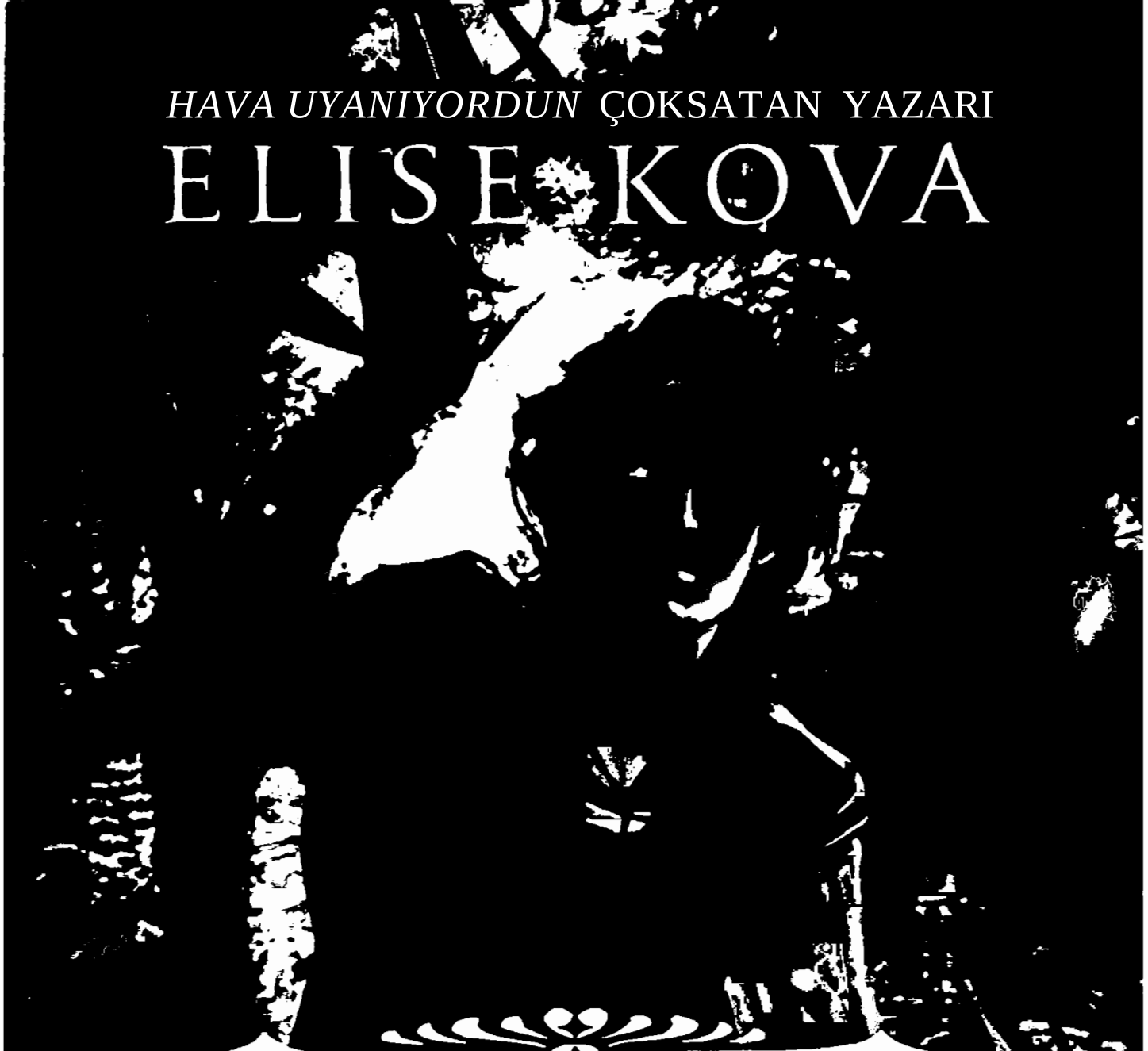
HAVA UYANIYORDUN ÇOKSATAN YAZARI

ELISE KOVA

ÇİFTÇİNİN SAVAŞI

ALTIN MUHAFIZLAR SERİSİ ÜÇÜNCÜ KİTAP

YABANCI

ÇİFTÇİNİN SAVAŞI

için övgüler

"Son sayfayı az önce okudum ve şimdi Hava Uyanıyor serisine bir kez daha dalmak istiyorum."

—SILVIA

"Bu kitaba bayıldım! Daniel ve Craig'in hikâyesi acayip ilgi çekici ve komik."

—TILLY

"*Çiftçinin Savaşı*'nı bu kadar sevmeyi beklemiyordum ama elimden bırakamadım. Elise Kova bu kitapta hikâye anlatıcılığı ve dünya kurma konusundaki becerilerini gözler önüne sermiş."

—JESS LAMMERS

ÇİFTÇİNİN SAVAŞI

Dani'ye,

Benim "Altın Muhafız"ım olduğun için teşekkürler..

ANA KITA
HİLAL KITASI
ENGEL ADALAR
VANGAR
KRİSTAL MAĞARALAR
SOLARIA
BAŞKENT
RIVEND
BÜYÜK İMPARATORLUK
OPARIUM
GÜNEY
LYNDUM
BATI
MIIASHAN
QUI
XIA
NORIN
LAU
YON
PACA
KEŞİŞİM
LEOUI
SHAN
FINSHAR
DELTA
PONEAT
HASTA
DAMACIUM
GEÇİT
SILME
ORE
ANTO
SORCIUM
IO
GOLO
ALDA
DOĞ
CIVE
KUZEY
SHALDAN

Önsöz

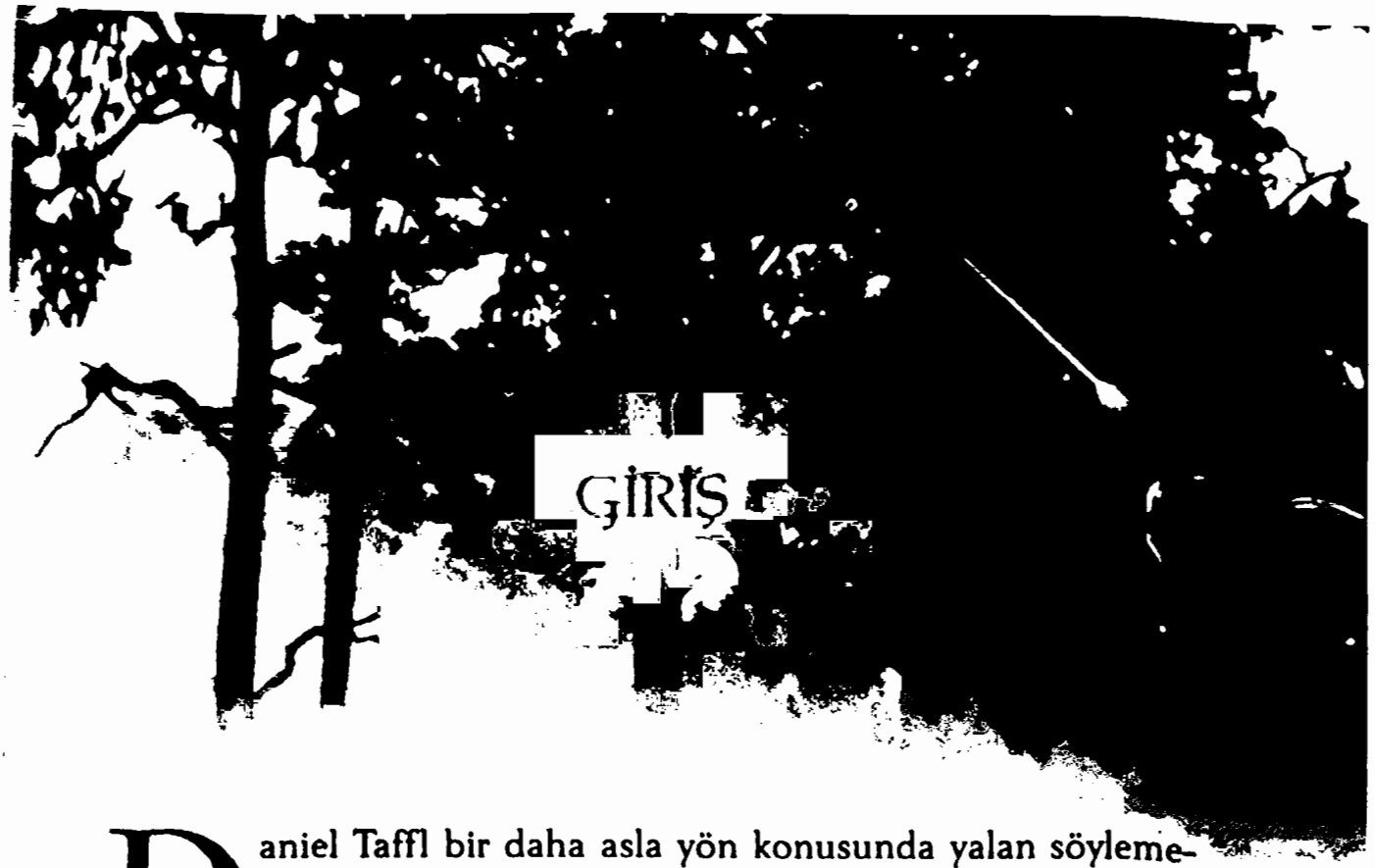
Bu kitap –bu üçleme– Hava Uyanıyor serisinden önce geçen olayları anlatıyor. Fakat...

Bu kitap, okurların orijinal seriden önce veya sonra okuyabilecekleri şekilde yazıldı.

Hava Uyanıyor serisini okumuş olanlar, bu kitaptaki dünya ve karakterlere kendilerini daha aşina hissedebilir. Okumamış olanlar ise Altın Muhafızlar üçlemesiyle başlayarak daha büyük bir hikâyenin ilerleyişine kronolojik olarak tanıklık edecekler.

Eğer orijinal seriyle başlamak isterseniz ne yapacağınızı biliyorsunuz.

Ya da devam edin ve Solaris İmparatorluğu'ndan geçmiş en seçkin savaşçı grupla tanışın.

GİRİŞ

Daniel Taffl bir daha asla yön konusunda yalan söyleme-yecekti.

Yalan söylemek istediğinden değildi aslında, hatta gerçeği saklamak gibi bir niyeti de yoktu. Her nasılsa ağzından o şekilde çıkmıştı işte. En kötü, ormandaki görevine ekstra birkaç gün eklenir diye düşünmüştü. Ama görünen o ki doğruları saptırmanın cezası sandığından çok daha ağırdı.

Düşman bölgesindeki kazıklı bir çukurun içinde, o güne dek gördüğü en bezdirici adamla birlikte sıkışıp kalmıştı ve tepelerinde kalan tek girişin çevresinde volta atarak hırlayan kocaman, öfkeli kedi de yanlış kelimesine yeni bir anlam kazandırıyordu.

Daniel, karşısında bilinçsiz hâlde bir kayaya dayandırılmış olan adama baktı. Teğmen Craig Youngly bizzat Albay Raylynn Westwind tarafından şahsi çırağı olarak yetiştirilmek üzere seçilmişti ama hâlâ rütbe farklılıklarını umursamadığını iddia ediyordu. Kendisinden daha güçlü insanlar aracılığıyla da olsa çoğu insanın hayal bile edemeyeceği bir güç tutuyordu ellerinde ama onu diğerlerinden ayıran hiyerarşiyi onurlandırmakla hiç ilgilenmiyordu. Üstüne üstlük bu iddiasını hayata da geçirerek dünyanın en sinir bozucu insanlarından biri olduğunu kanıtlamıştı.

Neyse ki teğmen şimdi baygındı. Daniel, sarışın adamın bu

hâlini tercih ettiğini keşfetti, böylece sinirlerinin her birini tek tek zıplatamazdı. Evet, Teğmen Craig'in sessiz hâli en iyi hâliydi.

Gözleri Craig'in gelişigüzel bandajlanmış bacağına kayınca Daniel'ın öfkesi biraz diner gibi oldu. Kumaşı çoktan sırılsıklam eden kan, bacağının etrafındaki taşların orada birikmişti. Daniel sıhhiyeci değildi ve yarayı iyileştirmeye yönelik beceriksiz çabası, adamı bayıltacak şiddette bir travmaya sebep olmuştu.

Eğer durum bu kadar ümitsiz olmasaydı, onu susturmayı başarmak bile tatmin edici küçük bir zafer sayılırdı.

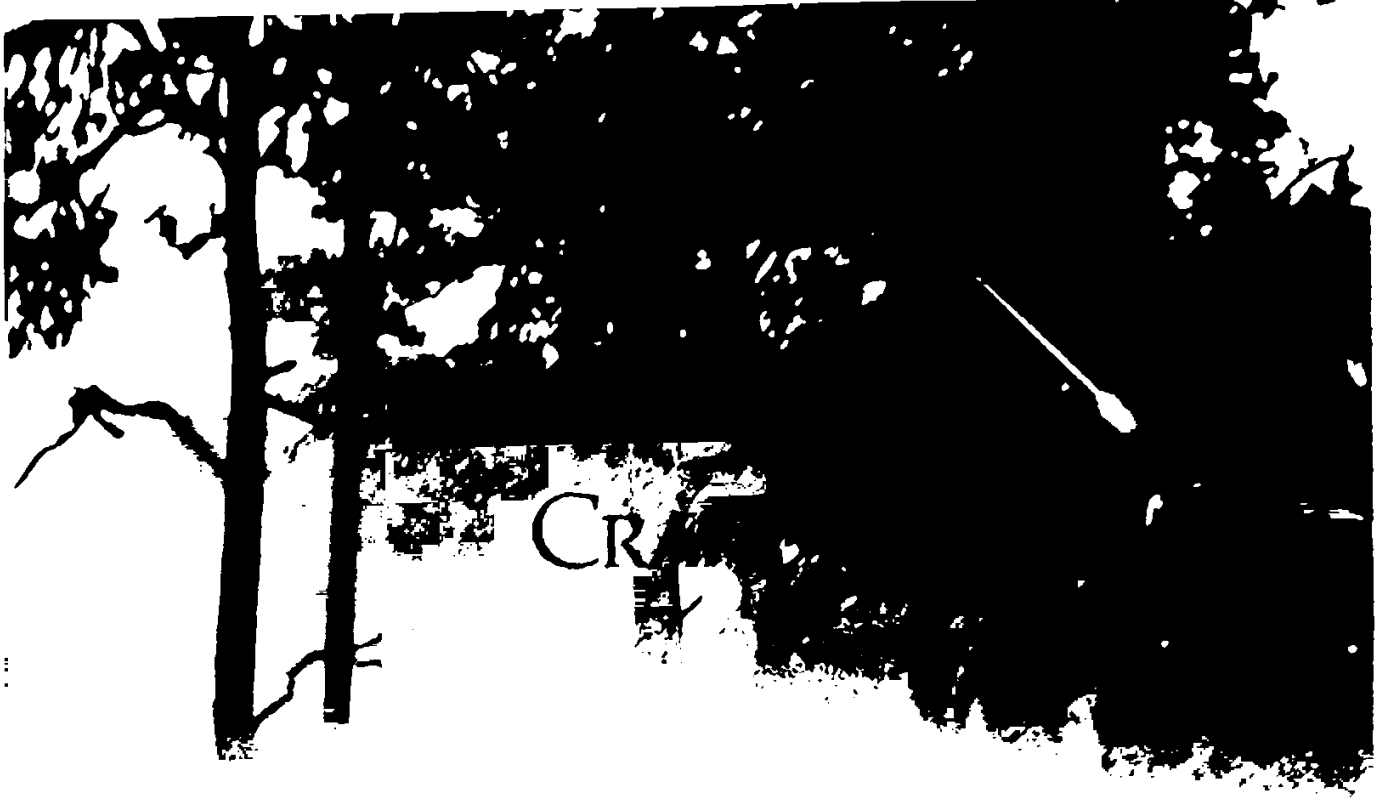
Daniel başını yana yatırdı, dev kedi öncekinden daha yavaş adımlarla volta atmaya devam ederken çukurun girişinde parçalanan kaya ve toprağın içeri dökülmesini izledi. Kedi eninde sonunda ondan saklanan avlarından bıkacaktı. Ama kedi gitse bile yanlarında yiyecek bir şey yoktu, barınma olanakları kısıtlıydı ve Prens'in Altın Muhafızları adına çıktıkları görevde başarısızlığa uğrama ihtimalleri giderek artıyordu.

Daniel gözlerini kapatıp derin derin iç geçirerek gerginliğini atmaya çalıştı ve başarısızlığı kabullenme arzusunu bastırdı. Şimdi havlu atmanın sırası değildi. İnsan, en ümitsiz durumlarda bile açık bir zihinle yeni fırsatlar bulabilirdi. Eğer Daniel nişanlısını tekrar görmek istiyorsa içine düştüğü bu kötü vaziyetten canlı çıkmaya odaklanması gerekiyordu.

Zihni o kısacık düşünceyle ona ihanet etti. *Willow.* Şimdi ne yapıyordu acaba? O kadının Daniel'dan tek istediği savaşması ve sağ salim eve dönmesiydi. Daniel ise İmparatorluk lütfuna mazhar olma ve altınla kurulacak daha güvenli bir gelecek ihtimalinin peşinde hayatını riske atıyordu. Askerlikten kazanacağı üç kuruştan çok daha fazlası, aslında ihtiyaç duymadıkları miktarda altın için.

Daniel, Willow'u gururlandırmak istiyordu. Onu güvende tutmak istiyordu. Ama aynı zamanda, insanların bir çiftçinin oğlunun bir gün bile tutunamayacağını düşündüğü bir konumda başarıya ulaşmak için elinden gelenin en iyisini yapmak istiyordu.

Daniel'ın gözleri tekrar açıldı ve zihni işlemeye başladı.

Raylynn Westwind'e olan yakınlığı nedeniyle Craig'in şanslı olduğunu düşünen askerlerin, o kadının nasıl biri olduğuna dair en ufak bir fikri bile yoktu.

"Çok dikkatsizdin."

Doğru, kulağa aldatıcı bir şekilde yumuşak ve kıvrak gelen melodik bir ses tonu vardı. Eh, tamam; belki biraz da ölüm ve baştan çıkarıcılığın birbirine eş ritmiyle dans eden bir dansçının göz korkutucu zarafetiyle hareket ediyordu.

"Farkındayım," diye yanıtladı Craig kuru bir ses tonuyla.

"Yani kendine bir bak." Raylynn adamın sağ kolunun yarısına sıçramış kan boyunca bir çizgi çekti. Kadın tamamen zırhlar içindeyken bile erkeklerin dizlerinin bağını çözebilirdi, bu da diğer erkeklerin –ve kadınların– kıskançlığını üzerine çekmesi için yeterli bir gerekçeydi. "Berbat hâldesin."

"Farkındayım," diye tekrarladı Craig.

"Sana bundan daha iyisini öğrettiğimi düşünmüştüm sadece, anlarsın ya," dedi, savaş meydanına yoğun bir şekilde hâkim olan kanın pusuyla sert bir tezatlık yaratan bir kahkaha atarak.

"Farkındayım." İçgüdüsel bir cevaptı; kadının söyleyeceklerini içinden atmasına müsaade ediyordu. Eninde sonunda yorulacaktı.

"Ama sana yardım etmek diye bir şey yok, değil mi?" Raylynn meydanın ucunda durdu. Kadının tavrındaki değişiklik, Craig'in kendini hazırladığı fırçayı yemeyeceğini gösteriyordu. "Çadırımın tam şuraya kurulduğundan emin ol ve diğer teğmenlere bu akşam burada kamp kuracağımızı bildir. Jax'i bul ve toplanıp kayıplarımızı hesaplamamız gerektiğini söyle."

Raylynn bir başkasını azarlamak için uzaklaşır uzaklaşmaz Craig onun emirlerini harfiyen yerine getirmek üzere harekete geçti. Önce, Raylynn'in eşyalarından sorumlu askerlerin yerlerini tespit etti. Sonra, diğer Alevtaşıyıcıların arasında Jax'i buldu. Cesetlerle beraber yaprakları da yakıyorlardı.

"Bu gelen Raylynn'in favori oyuncağı değil mi ya?" Batılı adam dönüp Craig'e bakmamıştı bile. "Altın tanrıçamızdan gelen bu yüksek onuru neye borçluyum?"

"Madem gelenin kim olduğunu anlamak için dönüp bakman gerekmiyor, belki kullandığın o büyü sana neden burada olduğumu da söyler." Craig kollarını kavuşturdu, adamın "favori oyuncak" yorumunun onu kışkırtmasına izin vermediği için kendisiyle içten içe gurur duyuyordu... En azından *bu seferlik.*

"Tahmin edeyim, çadırına yerleşiyor ve Siyah Alay'ın durumunu öğrenmek istiyor." Jax uzun bir ağaca tırmanan alev yığınından gözlerini ayırdı nihayet. Kuzeye ait yapılardan –ağaç tepelerine kurulmuş ihtişamlı şehirlerden– geriye sadece alevlerin tükettiği kül ve köz kalmıştı. Bir şehir daha savaşın ateşiyle yok edilmişti ve Craig bu konuda bir şeyler hissetmeyi uzun zaman evvel bırakmıştı.

Koyu renk saçlı adam ona döndüğünde ateşin sönükleşir gibi olması sadece tesadüften ibaret değildi.

Jax rahatsız ediciydi, düpedüz ruh hastasıydı, gülünç bir şekilde kaçıktı ve düşmüş bir lord olarak kaybedecek hiçbir şeyi kalmamıştı. Tüm bunların üstüne, Craig'in gördüğü en güçlü Alevtaşıyıcılardan biriydi. Albay'la dalaşmanın alevler içinde son bulacak bir intihar girişimiyle eşdeğer olduğunu bilmesi için Craig'in büyücü olmasına gerek yoktu. Büyüsel yetkinlikte Jax'ten üstün olduğunu

iddia edebilecek tek kişi Ateş Lordu'nun ta kendisiydi – Veliaht Prens Aldrik.

"Ee, hadi gidelim, küçük oyuncak." Jax, Craig'in başını bir çocuğun başını okşar gibi okşadı. "Asla yapmaman gereken tek bir şey varsa, o da bir hanımefendiyi bekletmektir. Özellikle de *bu* hanımefendiyi."

Craig dişlerini sıkarak adamı takip etti. Elleriyle saçını düzeltti, sarı buklelerinin Jax'in oynaması yüzünden değil de savaş yüzünden karıştığına dair kendini temin etti.

Onlar çadırına girerken, "Gelmen zaman aldı," dedi Raylynn kuru bir ses tonuyla.

Kendisiyle konuşulmadığını bilen Craig, branda bezinden duvarın yan tarafına geçerek yerini aldı, Raylynn'e daha yakın duruyordu. İki albay da orduda eşit yetkiye sahipti, önkollarındaki altın kol zırhları onların diğerlerinden üstün bir birliğe ait olduğunu gösteriyordu. Craig'in sanki onlarla eşitmiş gibi aralarında bulunmasının tek sebebi, Raylynn'in onu açıkça kayırmasıydı.

"Cesetler kendi kendilerini yakacak değiller." Jax omuz silkti ve sonra hareketsizleşti. "Gerçi öyle yapsalar ne kadar iyi olurdu... Düşünebiliyor musun? Bir adam öldürülür, kalbi artık atmaz ve güüm! Kendi kendini temizleyen bir savaş alanı. Geriye sadece alevler ve..."

Raylynn bir elini kaldırarak Alevtaşıyıcının alevli fantezilerini durdurdu. "Alay ne durumda?"

"Siyah Alay güçlü konumunu koruyor. Sadece birkaç zayiat verdik."

Craig, Batılı adamın kelimelerini onunla beraber tekrarlamamak için çabalamak zorunda kaldı. Soricium'dan ayrıldıklarından beri gördükleri yedi sıcak çatışma, iki şehir ve fethedilmiş üç karakolun ardından Siyah Alay'ın raporu hep aynıydı: birkaç zayiat ve mutlak güç. Büyücülerin kudretiydi bu. Siyah Alay'ın tek bir üyesi aynı anda sıradan üç piyadeye karşı koyabilirdi. Bu artık alışıldık bir şey olmuştu: bu rapor, albayın bu kelimeleri. Hatta basmakalıplaşmış bile denebilirdi.

İstatiksel olarak sıradan insanlar büyücülerin en az beş katı olduğu için dünya çok şanslıydı. Yoksa her şeyi büyücüler yönetiyor olabilirdi ve herkesin bildiği üzere bu da yıkıma sebep olurdu. Kanıt olarak Kristal Mağaralar Savaşı'na bakmak yeterliydi.

"En azından bugün cephede becerikli *biri* vardı." Raylynn, Craig'e yandan bir bakış attı.

"Oo, bu da ne böyle? Âşık kavgası mı?" Jax mırıldanıp hımladı. Yüzündeki ifade neredeyse şehvetliydi ve Craig tiksintiyle gözlerini devirmemek için elinden geleni yaptı.

"Âşık mı? Of, hayır. Onu yatağıma almayı düşünmem için savaşta çok daha yetkin olması gerekiyor." Raylynn bu düşünceyle beraber bir kahkaha attı; Craig kadını muhtemel bir fetih olarak görmese de savunmaya geçme dürtüsüne engel olamadı.

"Leydim son çarpışmamızdan sonra hiç şikâyette bulunmamıştı," diye hatırlattı Craig, sesinde bir parça gurur tınısıyla. Bu gözü karalığı kendini bile şaşırttı.

"Cesaretleniyor!" Jax koca bir sırıtışla alkışladı. "Belki onun için hâlâ umut vardır, Ray."

"Öyle düşünmemizi istediği kesin."

"Hâlâ bunlardan birinin peşinde misin?" Craig'in bakışlarını yakalayan Jax, sataşır gibi bir sırıtışla kolunu kaldırdı. Bileğinde, Craig'in hayatında gördüğü en güzel şey parlıyordu: Altın bir kol zırhı. Craig cevap vermeden önce adamın ifadesini inceledi.

"Onları sadece tek bir kişinin verebileceğini biliyorum."

"Evet, yani." Jax kayıtsız bir tavırla Raylynn'in masasına yaslandı. "Biliyor musun bir fikrim var, Craig. Eğer benim için bir şey yaparsan, Prens'e senden övgüyle bahsederim."

Gerçek olamayacak kadar iyi görünen her şey özünde tam da öyle olurdu – özellikle de Albay Jax Wendyll söz konusuysa. Craig adamın ona en son "terfi" teklif ettiği zaman neler olduğunu unutmamıştı. Altı hafta boyunca tuvaletleri denetlemek zorunda kalmıştı. "İşin ucunda ne var?"

"Hiçbir şey. Sen benim için bir şey yapacaksın, ben de senin için. Bu kadar basit."

"Ne yapmamı istiyorsun?" Craig temkinli yaklaşıyordu ama aynı zamanda dikkatli bir şekilde iyimserdi de. Bir buçuk yıl birinin güvenini kazanmak için yeterli bir süreydi. Ve Raylynn onu uşağı, öğrencisi, çırağı, kahyası –artık ilişkileri her neyse– olarak yanına aldığından beri en az o kadar zaman geçmişti.

"Basit bir şey." Jax masaya göz attı. "Baldair'e bir mektup iletmek gibi."

"Bir mektup iletmemi mi istiyorsun?" Craig, adamın tüm bu fikri oracıkta uydurduğunu hissediyordu ve Jax de bu izlenimi değiştirecek hiçbir şey yapmıyordu. Hatta oldukça ciddi görünüyordu.

"Evet, Prens'e bir mektup iletmeni istiyorum senden. Ah ve tabii ki azami önem taşıyacak." Jax masanın etrafından dolaşıp Raylynn'in yanına geldi ve tüy kalemini alıp parşömenlerinden birine el koydu.

"Senin, hayatında önem taşıyan bir şey yaptığını hiç sanmıyorum, Jax," dedi Raylynn fısıltıyla.

Jax abartılı bir iç çekişle karşılık verdi. "Beni yaralıyorsunuz, güzel leydi! Ben de arkadaş olduğumuzu düşünüyordum."

Raylynn burnundan güldü ve haritanın üzerine piyonlar yerleştirmeye devam etti, ordularındaki diğer birliklerin teğmenlerinden aldığı haberleri ve raporları birbiriyle kıyaslıyordu. "Eğer en iyi kılıcımı elimden alacaksan pek arkadaş sayılmayız."

Samimi bir şaşkınlığın ardından Craig'in göğsü gururla şişti. Görünüşe göre onun için hâlâ umut vardı, hem de cephedeki "acınası" performansının ardından.

"Elindeki en iyi kılıç gerçekten oysa, cephe hattında işleri gerçekten kendi başına hallediyorsun demektir." Jax üzerine bir şeyler karaladığı parşömeni, Craig içeriğine göz atma fırsatı bulamadan katladı. Mühür mumundan bir parça koparıp kâğıdın ortasına yerleştirdi ve başparmağını bastırdı. Mum büyüyle eridi ve Jax elini çektiğinde geriye parmak izi kaldı.

"Gösterişçi." Raylynn hiç etkilenmediğini vurgulamak için esnedi.

"En harikası benim, değil mi?" Jax mektubu Craig'e vermeden önce Raylynn'e kocaman sırıttı. "Bunu Prens'e on günden kısa sürede ulaştırırsan bir kol zırhı takman için güvenoyum senindir."

"Bunu gerçekten yapacak mısın?" Raylynn gözlerini nihayet belgelerden ayırarak iç geçirdi. "Ona burada ihtiyacımız var ya hani... gerçek savaş için."

"Sorun yaşayacağımızı düşünmüyorum. Sen cephede onu ona katlarsın zaten, değil mi?" Raylynn, Jax'in bu değerlendirmesine karşı çıkmadı ve Craig de ağzını açmadı. Gurur kırıcı bir ifade sayılmazdı; Raylynn ordudaki eli kılıç tutan herkesi ona katlardı. Belki Prens Baldair hariç. "Her zaman yeni bir evcil hayvan edinebilirsin, Ray."

Craig utançla büzüldü. Raylynn iç geçirdi.

"Aklında başka biri yok mu?" Jax kadını dürttü. "Bunu gerçekten yeteneği olan yeni, genç bir kılıç ustasıyla değiştirsene. Hatta belki bu kez yatakta da iyi birini bulursun?"

Jax, Craig'in kişisel... başarılarına değinerek sinirlerine dokunmuştu ki ondan başkası da bunu başaramazdı. Craig egosunu bir kenara bırakıp objektif bir şekilde değerlendirdiğinde bile, *eğlendirdiği* hiçbir kadının şikâyetçi olduğunu duymamıştı. Eğer aralarının bozulmasından endişelenmeseydi ve kadın en azından geçici bir ilgi göstermiş olsaydı Craig, Raylynn Westwind'e ne kadar iyi olabileceğini gösterirdi. Gözü olan her adam aynını yapardı.

"Aklımdaki kişinin daha yetenekli olacağından şüpheliyim."

Aniden farkına vardığı şey, Craig'in yüzüne bir tokat gibi çarptı. *Aklında başka birisi var.*

"Duyduğuma göre Başkent'te onu bekleyen bir nişanlısı varmış. Duygular, erkeklerin dikkatini dağıtır; ya kahramanlık yapmaya fazla hevesli kılar onları ya da kendilerini korumak adına fazla korkak davranırlar."

Bir nişanlı. Craig nişanlı olduğunu bildiği askerleri tek tek ak-

lından geçirdi ve istemsiz bir şekilde kendini –kılıç ustalığını tabii– onlarla kıyasladı.

"Demek farklı türden bir kılıç dikkatini çekti." Jax sanki Craig uzun zaman önce ortadan yok olmuşçasına devam ediyordu.

Ama Craig yok olmamıştı. Hem bu ağız dalaşına dikkat kesilmişti hem de Raylynn'in yanında onun yerini alacak muhtemel rakiplerinin listesini elemeye devam ediyordu. Craig bu kadınla yaklaşık iki yıldır çalışıyordu ve beraber otuzdan fazla mücadeleye girmişlerdi. Yerini öyle bir anda ortaya çıkan birine bırakacak değildi.

Ama Jax'in teklifini bir kenara fırlatıp o altın kol zırhı için son şansını da heba etmeyecekti.

"...onunki standart bir kılıç değil," diye devam etti Raylynn.

Craig o anda müstakbel yedeğinin kimliğini birden çözdü. Yumruğu avucundaki parşömenin etrafında kapandı, bu sırada aklı hızlı ve keskin bir saldırı planı üretiyordu. "Albay Jax, mektubunuzu ileteceğim."

Jax, Craig'e dönerek gözlerini kırpıştırdı. "Ah, sen hâlâ burada mısın?" Batılı adam gerçekten şaşırmış görünüyordu. "Yoksa çoktan gidip de döndün mü?"

"Siz gittiğimi bile fark etmeden dönmüş olacağım." Craig özgüven ve ısrarla göreve atılmadan önce stratejisini son bir kez değerlendirdi. "Ancak tehlikeli bölgelerden geçeceğim göz önüne alınırsa bana eşlik edecek birinin olması iyi olur diye düşünüyorum."

"Ne oldu, kendin baş edemez misin?" Jax kaşlarını kaldırdı, hem alay ediyor hem de Craig'in mertliğini tartıyordu. "Bu hiç de Altın Muhafızlara yakışır bir hareket değil. Eğer sana bir mektubu iletme konusunda bile güvenemeyeceksek o zaman..."

"Bana güvenebilirsiniz. Mektubun iletileceğine dair güvence veriyorum." Craig sözünden dönmeden hızlıca bir sebep bulmaya çalıştı. "Yanımda biri daha olursa, bana bir şey olması durumunda görevi devam ettirebilir diye düşündüm." Jax tam olarak ikna olmuş gibi görünmüyordu ama başka bir yorumda bulunmayarak meseleyi Raylynn'e bıraktı.

"Aklında kim var?" Raylynn'in ondan çok daha ileride olduğu belliydi. Craig lafa girdiği andan beri dudaklarında ufacık bir tebessüm dans ediyordu.

"Daniel Taffl."

Craig, Doğulu hakkında pek bir şey bilmiyordu ama şu iki gerçekten emindi: Daniel, sürekli Güney Başkent'te ardında bıraktığı "hayatının aşkı"ndan bahsediyordu ve Rayynn'in bile dikkatini çekebilecek, özel dövülmüş ince uzun bir kılıcı vardı.

Raylynn karşısındakileri sürekli sınayan biriydi —Craig'i hep tetikte tutmak için zihinsel savaş oyunları oynardı— ve gittikçe büyüyen gülümsemesine bakılırsa Craig bu seferkinde başarılı olmuştu. "Pekâlâ. Jax'in bu çarpık küçük macerasında sana katılması için şu Daniel denen adamı çağır bakalım." Sanki o ismi daha önce hiç duymamış gibi elini savurarak Craig'i azletti.

DANIEL

Ölüleri soymak en sevmediği görevdi.

Kendini buğday tarlasındaki bir böcek gibi hissediyordu. Ama tepesinde yükselen altın rengi saplar değil, gür yapraklarıyla gökyüzünde bir örtü oluşturan kalın gövdelerdi; öyle ki altı yetişkin adam parmak uçlarını dokundurarak bile etrafını saramazdı. Daniel çok yükseklerde salınan yapraklara gözlerini kısarak baktı ve ölümün, İmparatorluk'un ana kıtada kalan tek düşmanı olan Kuzeylilerin kılığına girmiş olarak orada kol gezip gezmediğini merak etti. Maalesef, tepesinde kıpırdanan zümrüt yeşili yapraklar, sırlarını kolay kolay ele verecek gibi değildi.

Hiçbir zaman vermemişti ki.

"Daniel, aylaklık etmeyi kes!"

Aniden dikkat kesildi, aklı rüzgârdan ve yaz hasadından önce rüzgârda dalgalanan buğday püsküllerinden uzaklaşarak yanı başındaki katliama döndü. Bir kere daha eğilip ölü bir kadını sırtına attı. Daniel nelerin kurtarılabileceğine baktı hızlıca. Bir kalkan, kılıcı olmayan bir kın, sadece tabanları biraz yıpranmış bir çift ayakkabı... Bu kadardı.

Kadının adı bile kurtarmaya değer değildi. Ancak tekrar kullanılabilecek kaynakları araştırmaya yetecek kadar zamanı vardı. Adı

her ne ise kadınla beraber yanacak, savaş meydanından gökyüzüne yoğun dumanlar salan büyük odun yığınlarında kaybolacaktı.

Ölü kadın, Daniel'ın daha demin hayranlık duyduğu devasa gövdelere tırmanan, üstteki dallara sarmaşık misali dolanan alevlerle tutuşacaktı. Alevtaşıyıcılar alevleri akkor hâle getirecek ve sıcaklığı, zırh olarak kullanabilecek denli kalın ve güçlü olan ağaç kabuğunu yakmaya yetecek kadar artıracaktı. Ne bu karakoldan ne de İmparatorluk'a karşı direnişinden bir şey kalacaktı geriye... Yanmış toprak dışında.

Daniel taşıyabileceği kadar ganimet topladıktan sonra, ölülerden kalan eşyaları ayırarak taburlarına yeni giren kaynakları hesaplayan diğer askerlerin yanına gitti.

"Alanda ne kaldı?" diye sordu bir adam.

"Bence çoğu tamam." Daniel elinin tersiyle alnını sildi, gözlerini kısarak duman ve ısı yanılsamasının ötesindeki cepheye baktı.

"Orada pek de kötü olmadığını duydum."

Daniel bu sözlerle birlikte kılıcının kabzasını kavradı. Göğsü gururla kabardı, bir amaca hizmet etmenin kıvancı patlak verdi. "Sadece İmparatorluk'a hizmet ediyorum."

"Hepimiz öyle yapmıyor muyuz?" dedi adam burnundan nefes vererek alayla gülerken. Dizlerinin üzerine oturmadan önce listelediği şey her neyse onu yığına geri bıraktı. "Asker maaşı da yabana atılacak miktarda değil."

"Doğru, değil." Bir askere ödenen tazminat, nesiller boyunca işletilebilecek arazisi olan düzgün bir ev almaya yeterdi. Ya da Willow'un tercihi değişmezse şehirde mütevazı bir ev almaya da uygundu. Tabii, ona yapılacak ödemenin son taksitlerini alacak kadar hayatta kalırsa.

"Daniel?" Adı alan boyunca yankılandı, ellerini ağzının etrafına sarmış bir kadın ona sesleniyordu. "Daniel Taffl?"

İyice yaklaşınca Daniel, ona seslenen kadının kendi taburundan Ingrid olduğunu gördü. "Buradayım!"

Ingrid aradaki mesafeyi hızlı adımlarla kapadı. Koluna sıkıca sa-

nlmış bandaj kanla sırılsıklam olmuştu. Daniel'ın dudakları bir somurtmayla aşağı doğru kıvrıldı. Kılıç kullanan kolu sakatlanmıştı.

"Görüyorum ki sapasağlam atlatmışsın," dedi Ingrid onu hızlıca süzdükten sonra. Daniel deminki acıma duygusunun ifadesine yansımamasına özen gösterdi.

"Şanslıydım."

"Şansın yetenekle eşanlamlı olduğu bir nokta vardır. Sen de bunu eninde sonunda kabullenmek zorunda kalacaksın."

Daniel parmaklarını kılıcının kabzasında gezdirdi. Taburundaki adamlardan bazıları, meşhur ince uzun kılıç hakkındaki görüşlerini dile getirmekten çekinmezdi. "Kadın silahı" derlerdi. Bu tarz kibirli yorumlarda bulunan iki adam artık konuşabilecek durumda değildi – tabii Baba'nın koridorlarında dolaşan ölüler seslerini öteki taraftan duyurmanın bir yolunu bulmadıysa.

"Sanırım ikisinden de biraz." Kibir en iyi hâliyle yakışıksızdı, en kötü hâliyle ise elindeki şansı eninde sonunda tüketirdi.

"Seni Albay'ın çadırından çağırıyorlar." Üstlerinin bahsinin geçmesiyle muhabbetleri ânında kesildi.

"Anlaşıldı."

Daniel, Albay Raylynn'in neden onunla görüşmek istediğine dair hiçbir tahmin yürütemiyordu ve Ingrid'in de bir bilgisi yoktu. Katliamın keşmekeşi arasında kadını takip etti, Kuzey'den de Güney'den de geri kalanlar çamurlu ormanın zemininde açılmış çukurdaydı. İyi bir askerin yapması gerektiği gibi sorularını kendine sakladı. Emirlere itaat etmek genelde onu hayatta tutmuştu ve emirleri verenler onun gözünde saygıdeğer insanlardı.

Saygıyı Albay Raylynn'den fazla hak edense yoktu.

Çadırı alanın karşı ucundaki sınıra kurulmuştu. Pek çok direğiyle Daniel'ın haftalardır gördüğü en yüksek yapıydı. İçi, savaştaki bir askere göre epey lükstü: Kaliteli bir brandadan olan çadır yere çakılmıştı ve ortasına bir masa yerleştirilmişti – inatçı düşmanlarına karşı beyin fırtınası ve saldırı planları yaptıkları yerdi burası.

O masanın arkasındaysa onu çağıran kadın duruyordu.

"Bu o mu?" Daniel içeri adım atar atmaz Raylynn onu inc lemeye koyuldu. Ingrid başıyla onayladı. "Güzel. Sen çıkabilirs Ingrid." Ingrid tek kelime etmeden geri çekildi ve Daniel'ı Albay' baş başa bıraktı. Daniel şakacı bir adam olsaydı, Albay'ın insafın kaldığını bile söyleyebilirdi. Neyse ki bir soytarıdan ziyade asker

"Daniel Taffl, emrinize hazırdır, albayım." Daha önce sayıs kere yaptığı gibi yumruğunu kalbine götürerek selam verdi.

Raylynn onu tepeden tırnağa inceledi, bakışları uzun bir sür kılıcının kabzasında takılı kaldı. Daniel çadırdaki iki adamı gör mezden geldi ve dikkatini kadından bir an olsun ayırmadı. Asker lerden bazıları, İmparatorluk Prensi'nin ona olan sevgisine ve Gü neyli sarı buklelerine atıfta bulunarak Raylynn'e Altın Prens'in güz ışığı diyorlardı. Ama Daniel'ın bu tarz lakaplarla hiç işi yoktu. Ka şısındaki kadının kılıcıyla neler yapabildiğini görmüştü ve sadec Prens'e olan yakınlığıyla anılmaktan çok daha iyisini hak ediyordu O kendi başına parlayan bir güneşti zaten. Raylynn sanki düşünce lerini okumuşçasına başını yana eğdi, gözlerini ağır ağır belindek kılıçtan gözlerine çevirmişti. "Görebilir miyim?"

Soru sorar gibi söylemişti ama Daniel bir tercih hakkı olmadığın biliyordu, tabii ordudaki yerini korumayı umuyorsa. Yerini kaybe derse ödeme de alamazdı ve yaptığı her şey boşa giderdi. Daniel razı gelerek silahını çekti, kadının değerlendirmesi için yere paralel tuttu

Raylynn kılıcı eline almadan önce sessiz uğultusunun kesilme sini bekledi. *Güzel ve ölümcül,* diyorlardı Albay için. Daniel bu gö rüşe hiç karşı çıkmamıştı ama şimdi yakından bakınca kadından dalga dalga yayılan havada bunun doğruluğunu görebiliyordu. Bir lordun karısı olabilecek kadar güzeldi, hatta vücudunu baştan ayağa saran yara izlerine rağmen – belki de onlar sayesinde.

Daniel kılıcını başkalarının tutmasına izin vermekten hoşlan mıyordu –hiçbir gerçek kılıç ustası hoşlanmazdı– ama Albay'ın do ğasında bunun sızısını biraz olsun dindiren farklı bir şeyler vardı Parmakları değer değmez silahı tanımış gibiydi. Daniel tüm bu sü reç boyunca rahattı; kılıcının kadının detaylı incelemesinden geçer

not almamasının imkânı yoktu. Daniel'ın hayatında gerçekten para harcadığı birkaç şeyden biriydi ve o kılıcı dövmek Lyndum'un en iyi demircilerinden birinin üç haftasını almıştı.

"El işçiliği güzel. Bir Doğulu için ilginç bir tercih."

Daniel bir elini çekingen bir tavırla alametifarikası kestane rengi saçlarından geçirdi, gerçi onu tamamen ele veren şey kesinlikle Cyvense aksanıydı. "İlk kılıçlarım, babamın tarlalarının yanındaki nehrin kenarından topladığım kamışlardı," dedi açıklama olarak. Çoğu Doğulu yaba ve orağa olan benzerliğinden ötürü gönderli silahları tercih ederdi. "Bu formdaki bir silah doğal geldi."

"Çelik de senin bu değerlendirmene katılıyor."

Bu gizemli bir ifadeydi ve Daniel nasıl cevap vereceğini bilmediğinden hiçbir şey söylemedi. Kadın olağanüstü yeteneğiyle istediğini söyleyebilirdi ve Prens'in kayırması da sözcüklerini desteklerdi. En azından, söyledikleri şimdilik ondan yana gibiydi.

"Onu senin için görevlendirebilirim, Jax." Raylynn masadaki yerine döndü ve Daniel'ın sağında oyalanan Batılı adama hafifçe sırıttı.

Jax. Siyah Alay'ın –büyücülerin– Albayı ve Prens Baldair'in alışılmadık favorilerinden biri. Onun ve Albay'ının taktıkları parlak metal kol zırhları koruyucu olarak işe yaramaz, aksesuar olarak ise çirkindi ancak taşıdıkları önem son derece büyüktü. Kol zırhı, bir askerin sahip olmayı umabileceği en yüksek onur nişanıydı: Prens Baldair'in şahsen seçtiği kişilerden oluşan en seçkin birliğin, Altın Muhafızlar'ın, bir parçası olduklarını gösteriyordu.

"Bana ne kadar da iyi davranıyorsun." Jax'in bakışlarında öyle bir ifade vardı ki kendisine çevrildiğinde Daniel'ın omurgasından yukarı bir gerginlik dalgası yükseldi ve aklının gerisine yerleşerek sessiz bir alarmı devreye soktu. Ama Daniel hazırolda durmak üzere eğitilmişti, sakin ve emirlerini almaya hazırdı. Düşmüş lord –bazıları onu Tahtın Köpeği olarak bilirdi– hakkında birbirinden kasvetli dedikodular dönse de o hâlâ bir albaydı ve bunun da ötesinde, Prens Baldair'in yakınlarında tutacak kadar değer verdiği kişilerden biriydi. "Senin için bir görevim var."

"Benim için mi?"

"Sen ve Craig, Soricium'daki Prens Baldair'e benim adıma bir mektup ulaştıracaksınız."

Daniel, Jax'in yarım adım gerisinde duran adama baktı. Çarpıcı mavi gözlerine ve altın sarısı saçlarına bakılacak olursa o da Güneyliydi.

"Hiç sorun değil." Birliklerin Soricium üzerinden geçtikleri yol büyük oranda temiz olmalı, diye akıl yürüttü Daniel, düşünceleri çoktan göreviyle ilgili detaylara kaymıştı.

"Bu çok önemli, resmî bir mektup ve zamanlama çok mühim." Albay'ın sırıtışı genişlemeye devam etti ve Daniel, masanın Raylynn'in bulunduğu tarafından bastırılmış bir kahkaha geldiğine yemin edebilirdi.

"O zaman vakit kaybetmeyelim." *Soru sormak yok,* diye hatırlattı Daniel kendine. Çalışkan bir askerdi ve Kuzey'de olmasının bir sebebi vardı – para kazanıp Willow'la bir hayat kurmak üzere eve geri dönmek. Willow anlaşmanın kendine düşen kısmını gerçekleştirmesine güvenerek onu bekliyordu.

"Evet, kaybetmeyelim," diye onayladı Craig. "Atlarımızı ayarladım." Ses tonunda Daniel'ın anlamlandıramadığı bir ağırlık vardı ama aldıkları emir karşısında bunu göz ardı etmek kolaydı.

"Kendinizi öldürtmeyin," diye mırıldandı Albay Raylynn, harita üzerinde bazı piyonların yerini değiştirmek ve çeşitli notları birbiriyle karşılaştırmakla meşguldü.

Onlar çadırdan çıkarken, "Ya da öldürtün ama bunu öyle korkunç bir şekilde yapın ki hakkında şarkılar söylenecek bir hikâye olsun," diye ekledi Albay Jax coşkulu bir tavırla.

Bir an geçti. Sessiz kaldılar ve gözlerini Albay Raylynn'in çadırının kapalı girişine diktiler. Craig aralarındaki sessiz gerilimi bozan kişi oldu.

"İkisi arasında seçim yapmam gerekiyorsa, ölmemeyi tercih ederim," dedi duygusuz bir ses tonuyla.

"Ben de." Daniel bir selamlamayla elini uzatmadan önce başıyla onayladı. "Daniel Taffl."

"Craig Youngly." Adam, önkolunu sertçe sıktı. "Bu işi halledelim mi, Daniel?"

Daniel onayladığını samimi bir şekilde dile getirdi. Ne de olsa bir asker her gün bir prense hizmet etmek için görevlendirilmiyordu.

Albay Raylynn ve Jax'in komutası altında hizmet eden birlikler dört haftadır Soricium'un güneybatısına doğru yürüyordu, direnişi kırmak ve sığınakları yerle bir etmek için zikzak çizen bir rota üzerinde hareket ediyorlardı. Bu süre boyunca savaşmak ve yangınlar çıkarmak için durmuşlardı. Craig, Raylynn'in haritasında gördüklerine dayanarak Kuzey'in başkentinden yalnızca on gün uzak olduklarından kuşkulanıyordu. Bu da, atlarını yeterince hızlı sürerlerse mesafeyi altı gün içinde alabilecekleri ve görevlerini Jax'in verdiği on günlük sürede tamamlayabilecekleri anlamına geliyordu.

Altın Muhafızlar'ın üç üyesinden ikisinin onu Prens Baldair'e karşı desteklemesi için sadece altı gün. Kendi altın kol zırhına hiç olmadığı kadar yakın olması için altı gün. Craig bu altı gün boyunca neredeyse her şeye tahammül edebilirdi. İki yıldır savaştaydı ve bu süre boyunca askerlerin rutubet yüzünden canlı canlı çürümeye başladığı yağmurlu aylardan düşmanın harekete geçmesini bekleyerek yeraltında geçirdiği haftalara dek farklı farklı koşullarla yüz yüze gelmişti. O yüzden, doğrudan katlanılmaz bulduğu bir şeyle karşılaşması oldukça nadir bir durumdu.

Bu da yanındaki adamı daha da çekilmez kılıyordu.

"Pek de neşeliymişsin," dedi Craig artık yorumu içinde tutamayarak.

"Pardon?" Adamın yüzüne yerleşen şaşkınlık, deminden beri bir maske gibi taktığı gereksiz neşeden sonra ferahlatıcı bir değişiklik olmuştu.

"Yola çıktığımızdan beri gülümsemeyi kesmedin. Düşman bölgesinde keşfe çıkmak sence eğlenceli mi?" Atının dizginlerini sol elinden sağ eline geçirdi ve düşüncesini vurgulamak için esnedi.

"Ben..."

"Bir de şu *ıslık çalma* olayı." Gıcık olduğu şeylerin listesi, taşan bir baraj gibi ağzından serbestçe akmaya başladı; kamptan uzaklaştıkça Craig'in bunlara tahammülü gittikçe azalıyordu.

"Bırakmam gereken bir alışkanlık." En azından Daniel suçlu görünecek kadar nazikti. *Raylynn bu adamda ne görmüştü?*

"Hiç şüphesiz. Seni öldürtmediğine şaşırdım." Craig başını yukarı çevirdi, ormanda çok fazla zaman geçirmekten hepsinde içgüdüsel bir harekete dönüşmüştü bu. *Ölüm, yukarıdan gelir.* Tepelerindeki ağaçları mesken tutmuş Yerkıncıların onları pusuya düşürdüğü ilk seferde Craig bu gerçeği ilk elden öğrenmişti. "Fazlasıyla acemisin. Duyma mesafesindeki herkese tam yerini bildirmek? Kuzeylilere gelip seni almalarını bağırmanla aynı şey."

"Haklısınız, teğmen." Daniel dudaklarını birbirine bastırdı. Craig, cevap vermeyeceğine dair bu fiziksel işaretin, göründüğü kadar geçici olacağına emindi.

"O saçmalığı da kesebilirsin." Craig göğü kaplayan sık örtüden benek benek sızan güneş ışınlarının arasında bir elini geçiştirircesine salladı – Ana'nın elinden çıktıkları gibi aşağıdaki orman zeminine ulaşmaya kararlı nadir ışık huzmeleriydi bunlar. "Kimse duymak istemiyor."

"Ama..."

"Bu seni sadece olduğundan daha acemi gösteriyor, Daniel."

"Tamam. Sadece Craig diyeceğim öyleyse." Daniel eyerinde kıpırdanarak oturuşunu düzeltti. Profiline bakarak bile Craig verdiği

emrin adamı rahatsız ettiğini anlayabiliyordu. Yol arkadaşı bay ayağa tam bir askerdi, emir komuta zincirine duyduğu saygıya protokole sıkı sıkıya bağlıydı. Bu, Craig'in kibirli hatta üstün his mesine neden olmalıydı ama sadece canını daha da sıktı. Dürü olması gerekirse biraz yumuşattı da.

"Sadece Craig." İçinde biriktirdiği bastırılmışlıkların hepsini iç çekişle salıverdi. Herkes bir noktada bu kadar çaylak olmu –bu kadarını Craig de biliyordu– ancak bu asker resmen ben ac miyim diye bağırıyordu. Bir Altın Muhafız, deneyimlerinden b ğımsız olarak her askere karşı sabır göstermeliydi. Ne kadar z olursa olsun, arzuladığı şeyi pratiğe dökecekti. "Bu sorun olm değil mi?"

"Hayır, tabii ki olmaz." Daniel yerinde yine kıpırdandı.

"Bu seni neden bu kadar rahatsız ediyor?"

"Ben..." Daniel cümlesinin devamını getiremedi. Belli ki, birir rütbesiyle hitap etmeme düşüncesinin neden canını sıktığı üzerin o da çok düşünmemişti. "Sadece sana gereken saygıyı gösterdiğim den emin olmak istiyorum." Aşina olmadığı bir durum karşısınd takındığı ciddiyet neredeyse komikti. Craig'in gözüne her saniy daha da acemi görünüyordu bu adam.

"Bak, Daniel, sana bir tavsiye verebilir miyim?" Daniel sırtı ger ginlikle kaskatı kesilmiş bir şekilde sessizce ileri bakmaya devam edince Craig bunu devam etmesi için verilmiş bir izin olarak aldı "Rütbeler ve törenler, saray koridorlarının ve şehir duvarlarının ar dında bırakılır. Cephede önemi olan tek saygı göstergesi, sana söy leneni yapmaktır. Kendinin ve çevrendekilerin kıçını kolla, emin d karşılığını alırsın."

"Ama..."

"Ayrıca," diye devam etti Craig. "Rütbeler var ya? Gereksiz pro tokoller? Askerleri birbirinden uzaklaştırmak dışında pek bir şey yapmıyorlar. Bir adamın gözünde kardeşi değil de bir erden ibaret sen senin için kellesini riske atma olasılığı azalır."

Daniel uzunca bir süre sessiz kaldı ve Craig'in kelimelerinin aralarında yankılanmasına izin verdi.

"Anlıyorum," dedi, konuyu uzun uzun değerlendirirmiş gibi göründükten sonra.

Craig onaylarcasına mırıldandı, belki de onun için hâlâ umut vardı. Daniel onun sözünü dinleyecek ve cephede daha rahat olduğu için övülecekti, ki bunun saygınlığı da Craig'e yazılırdı. Ya da Daniel resmiyeti bıraktığı için azarlanacak ve Craig de bu birdenbire ortaya çıkan adamın gözden düşüşüne tanık olmanın tatminini yaşayacaktı.

Ama tabii ki Daniel çok geçmeden, onu hatalı çıkarma girişimiyle ağzını açtı. "Size katılmadığımı tüm saygımla belirtmek zorundayım, teğmen."

"Teğmen" kelimesi daha önce hiç bu kadar içini yakmamıştı. Bu Doğulu, basacak yeni damarlar bulma konusunda cidden becerikliydi.

"Çünkü burada bile hiyerarşi önemli. Askerlerin, onlara söylenenleri yerine getirmesini sağlayan en önemli faktör bu gerçek."

Ana aşkına, bu adam bir bebek askerdi. "Askerlerin onlara söylenenleri yerine getirmesini sağlayan, emirleri veren insanların onları hayatta tutmaya yönelik çok daha iyi fikirleri olduğunu bilmeleridir. Bunların hepsi kendini korumayla alakalı."

"Solaris İmparatorluğu'na sadakatle alakalı."

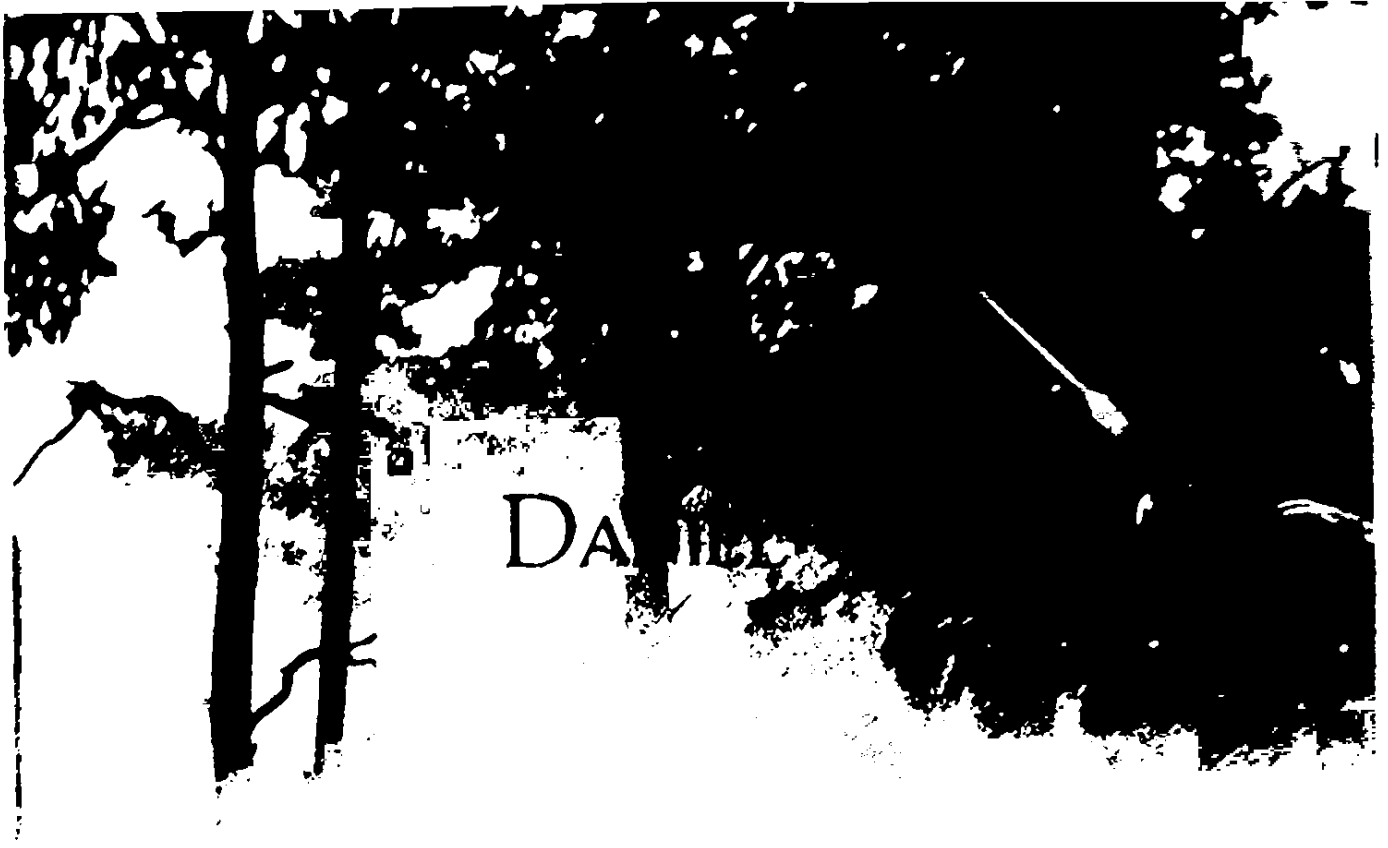
"Şu an bir sınavda değilsin." Craig gözlerini öyle bir abartıyla devirdi ki kafası da onların hareketini takip etti. "Cidden, Daniel, şu 'iyi asker oğlan' tavırlarını bırakıp biraz rahatlamazsan bu yolculuk olduğundan uzun sürecek."

"Ben rahatım zaten," diye homurdandı homurdanmasına ama eyerinde üçüncü kez oturuşunu değiştirerek kendisini ânında yalanlamış oldu. Sonra da garantiye almak için, "Teğmen," diye ekledi ters bir tavırla.

Bana bir kez daha teğmen desene, demek istedi Craig. Neredeyse bunu yapacaktı da. Bunun yerine bir nefes aldı ve "Bunu duy-

duğuma sevindim, *asker.* Çünkü Kuzey başkentine kadar yolumuz uzun," dedi gergince.

Daniel hiçbir şey söylemedi ve takip eden ezici sessizlikte Craig bir konuda anlaştıklarını fark etti: Onları çok ama *çok* uzun birkaç gün bekliyordu.

DA

Prens için bir göreve çıkmıştı. *Prens* için. Savaşa doğru yürüyüşlerine başladıklarında Daniel'ın olmasını umduğu onca şey arasında, prenslerden birine gizli bir mektup taşımak en çılgın hayallerini bile süsleyemezdi.

Ama gerçi...

Bu, görev yerine atanmayı beklediği gecelerde aynı yastığı paylaşırlarken Willow'a anlattığı hayallere benziyordu. Her asker ihtişam ve şöhretin hayalini kurar, diye temin etmişti onu Willow. Daniel'dan tek istediği eve sağ salim dönmesiydi. Daniel kılıcını ne zaman çekse, zihninde bir tek bu istek yankılanıyordu.

Ama Daniel hayatta kalmaktan çok daha fazlasını arzulamıştı hep. Bu riski ikisi adına üstlenmişti; birkaç tehlikenin ardından, Daniel umut ettiklerinden çok daha iyi bir gelecek sağlayabilirdi ona. Prens, hiç şüphesiz bir kraliyet görevini başarıyla tamamladıklarını göz önünde bulundurur, iyi iş çıkardıkları için bir ödül verirdi, değil mi?

Daniel uylukları rahatsız olduğundan eyerinde kıpırdanarak gerindi. Kendine ait bir atı olmayalı çok uzun zaman olmuştu ve at üzerinde olmak boğum boğum, sık çalılıklı orman zemininde ilerlemeyi yürümekten daha katlanılır kılıyordu. Bedeni biraz hamlamış

olsa da dizginleri kontrol etme konusunda içgüdüseldi. Tarlayı sürmek için her zaman bir at bulunurdu ve bazı geçim kaynaklarının yarattığı alışkanlıkları unutmak zordu.

Tüm gün at sürdüler, artık alacakaranlık çöküyor ve tepelerindeki gür örtüyü karartıyordu. Saatler boyunca tek yoldaşları olan gölgeler çalılıkların altından sinsice çıkmaya, dünyayı karanlığa gömmeye başlamıştı.

"Kamp kurmalıyız," dedi Craig birdenbire. O kadar uzun zamandır konuşmamışlardı ki sesi neredeyse hırıltılı çıkmıştı. "Gece de yol alarak canımızı tehlikeye atmanın hiçbir anlamı yok."

"Anlaşıldı, teğmen."

Onları devasa Kuzey ağaçlarından henüz körpe olanının yanına doğru yönlendiren Craig'in sıkılaşan tutuşuyla dizginler gıcırdadı. Daniel, Craig'i yine öfkelendirdiğini ve bunun yine mantıklı bir nedeni olmadığını biliyordu, o yüzden arkadaşça bir sohbet açmaya çalıştı.

"Hâlâ alışamadım."

Bir duraksama. Ve sonra...

"Neye alışamadın?"

"Ağaçlara." Daniel, gün boyunca tepelerinde salınıp duran, şimdi gölgeler içinde kalmış o nöbetçilere doğru salladı başını. "Küçük olanları bile Güney ormanlarındaki çam ağaçlarından daha uzun."

"Yakında onlardan bıkacaksın." Kısa bir cevaptı ama kaba değildi, bu da önceki konuşmalarına göre bir gelişme sayılırdı. Daniel bunu bir zafer olarak kabul etti ve diğer adam atından inip dizginleri gelişigüzel bir dala bağlarken onu izledi. Daniel da bineklerin kaçmayacağına güvenerek onun yaptığını yaptı.

"Bundan emin değilim," diye mırıldandı. "Daha öyle bir şey olmadı..." Eyerinin arkasından yer döşeğini çözmeye başladı. Yüzü ona dönük olmasa bile Daniel, Craig'in ifadesindeki kibri resmen hissedebiliyordu.

"Hâlâ çok acemisin."

"*O kadar da* acemi değilim," diye üsteledi Daniel savunmacı bir tavırla. Elinde olmadan aceleyle, "Efendim," diye ekledi.

"İşte ben de bunu bekliyordum," diye homurdandı Craig, sesi kendini beğenmiş bir alaycılıkla boğuklaşmıştı. "O çok değerli protokollerine direnemedin, değil mi?" Ses tonu yumuşasa da öfkesinden bir şey kaybetmemişti. "Sana dedim, şunları kullanma."

Craig yer döşeğini yapraklarla dolu zemine attı. Körpe ağacın altındaki orman zemini turbalı topraktı. Üşümüş ve biraz ıslanmış hâlde uyanacaklardı ama sert köklerin çıkıntı yaptığı kuru bölgelere kıyasla daha iyi dinlenmiş olacaklardı. Ormanda rahatlık diye bir kavram yoktu; sadece hangi rahatsızlığı yeğleyeceğinizi seçebilirdiniz.

Bu sefer, iki adam arasındaki sessizlik dostça olmaktan çok uzaktı, Daniel'ın dağıtmaya kararlı olduğu bir gerilimle yüklüydü.

"Korkarım ki kötü bir başlangıç yaptık." Derme çatma yatağına tüm ağırlığıyla kendini bırakarak oturdu ve muhtemelen gece boyunca hissedeceği tek kuru sıcaklığın tadını çıkardı. "Bilmeni isterim ki bu görevi çok ciddiye alıyorum ve bir asker olarak becerilerine derin bir saygı duyuyorum."

"Senin ağzından değişik bir şeyler çıkar mı hiç?"

Bu kelimeler Daniel'a bir bıçak gibi saplandı ve onu ânında öfkelendirdi. Sanki teğmen, Daniel'ın sinirine dokunmak için özel olarak çaba sarf ediyordu.

"Pardon?"

"Kötü bir başlangıç... görev... teğmen... Sanki sadece insanların duymayı istediğini düşündüğün şeyleri söyleyebiliyormuşsun gibi." Craig tembel hareketlerle kıpırdanıp çenesini avucuna dayadı. Hiç etkilenmemişti.

"Ben nasıl istiyorsam öyle konuşuyorum." Craig'in göz devirişinin ve burnundan alaycı bir nefes vermesinin de kanıtladığı üzere, Daniel'ın kendini teğmene sevdirme çabaları hızla boşa çıkıyordu.

"Tabii ya, ben de uzun zamandır kayıp olan üçüncü Solaris prensiyim."

"Senin soyuna dair yorum yapmak bana düşmez."

"Hah, bak bu ucundan da olsa şakaya benziyordu, takdir ettim." Craig yer döşeğine uzandı. "Eğer böyle devam edersen imajını zedeleyeceksin."

"Bu bir imaj değil!" Daniel bu gerçeği karşıya başka nasıl geçirebileceğini bilmiyordu. Nasıl istiyorsa öyle konuşurdu ve ne istiyorsa öyle yapardı. Neden bu adam onu küçük görmeye bu kadar kararlıydı? Karakterine yapılan bu kaba saldırıları hak edecek ne yapmıştı? Bir sonraki kelimeleri dudaklarından istemsizce dökülmüş gibiydi. "*Benim* ebeveynlerim beni iyi yetiştirdi."

"Ve *bu* da takdire şayan bir şekilde kabalığa yakındı. Anbean 'küçük iyi asker' maskesi çatlıyor." Craig'in her kelimede sırıttığını bilmesi için ona bakmasına gerek yoktu.

"Yolumuz çok uzun." Daniel yer döşeğinin ucunu kaldırdı ve vücudunu oynatarak içine girdi, oldukça davetkâr görünüyordu. Altlarındaki zemin yumuşak, yün de hâlâ kuru ve sıcaktı. Kasları haftalardır olmadığı kadar gevşedi. "Biraz dinlenmeliyiz."

"Ve şimdi de *bana* emir veriyor." Craig dediğini vurgulamak için gürültüyle esnedi. "Terfi ettiğini bilmiyordum."

Daniel dudaklarını büzdü. Yeni bir laf dalaşının içine çekilmeye hiç niyeti yoktu. O yüzden çenesini sıktı, dudaklarını birbirine bastırdı; ta ki uyku, battaniyesinden ve gecenin içinde saklanan ölüm korkusundan daha ağır bir şekilde üzerine çökene kadar. Dudaklarının aldığı kasvetli ve kararlı düz çizgi şafağa kadar aynı şekilde kaldı.

Daima gergin olan arkadaşını sinirlendirmenin kendine has faydaları vardı. Madem bu adam Craig'in Raylynn'in yanındaki konumu için bir tehditti *ve* adamın arkadaşlığından keyif almıyordu, en azından onunla eğlenebilirdi. Daniel da onu hiç hayal kırıklığına uğratmıyordu.

Craig'in eklemleri uyuma koşullarına isyan edercesine çıtlayıp kütürdedi, bu her şafakla aynı şarkıyı söyleyen bir koro gibiydi. Artık bir yatakta uyumanın nasıl bir şey olduğunu hatırlayamıyordu. Ama tüm bu acı ve rahatsızlığa değecekti sonunda.

Mektubu ulaştır. Jax'in desteğini al. Raylynn'i etkilemeye devam et. Erion'u hiçbir şekilde hayal kırıklığına uğratma. Eğer şanslıysa, Baldair'i etkileyecek bir şeyler bile yapabilirdi.

Altın kol zırhı onun sayılırdı.

Atlarını eyerleyip yola koyulurlarken Daniel hiçbir şey söylemedi. Craig bunun arkadaşının hiyerarşiye olan takıntısından mı –üstü ona hitap etmeden konuşmaktan Ana korusun onu– yoksa safi inattan mı kaynaklandığını bilmiyordu ama Daniel'ın sessizliği sabahlarını çiy taneleri gibi kapladı. Bu yüzden Craig de sessiz kaldı. Eğer Daniel muhabbet etmek isterse, sessizliği ilk bozan o olmalıydı.

Tavır takınmak bile bir bakıma eğlenceli olabilir, diye karar kıldı Craig. Savaşta gerçekten keyif alınan anlar çok nadir olduğundan, o da kendi eğlencesini yaratıyordu.

Sessizlik gün ortasına kadar devam etti. Daniel konuştuğunda, sessizlik Craig'in kulaklarında çınlıyordu.

"Garip görünüyor..." diye mırıldanırken sesi o kadar kısıktı ki Craig bir şey söyleyip söylemediğinden bile emin olamayacaktı neredeyse.

"Neymiş garip olan?" Oltaya gelmeyi seçmişti, nalların orman zemininde çıkardığı gümbürtüden başka bir şey duymaya biraz hevesli olabilirdi.

"Arazinin şekli..." Daniel eyerinde kıpırdandı. Gözleri yukarı, ağaç tepelerine çevrildi ve yaprakların oluşturduğu örtünün arasından sızan ışık huzmelerini taradı. "Buraya kadar olan yolculuğumuzdan hatırlayamadım."

"Bana aynı göründü." Craig omuz silkti ama arkadaşına uyarak pusulasını çıkardı. Pusulaya iki kere bakması gerekmiş gibi yaptı, oysaki aklı en iyi rotada çoktan karar kılmıştı. "Bir ağacı ötekinden ayırt etmek imkânsız."

"Hayır, bundan daha fazlası."

"Pusula hâlâ doğru rotada olduğumuzu gösteriyor." Craig, iğnenin takılı kalmadığından emin olmak için kadrana vurdu. Takılmamıştı. "Doğuya doğru. Çok yakında Torr'un yakılmış harabelerine varacağız ve sonra..."

"Teğmen, tüm saygımla ifade etmeliyim ki," diye araya girdi Daniel ve Craig onun ses tonundaki ironiyi gözden kaçırmadı. "Bence tamamen doğuya yönelmemeliyiz."

"Pardon?" Craig pusulayı yerine kaldırdı, afalladığı için hareketleri yavaşlamıştı. Başka birinin, hele hele de Daniel'ın onu düzeltmeye çalışmasından hiç hoşlanmamıştı.

"Torr'dan biraz güneye meyletmeliyiz. Yaprakların arasından sızan güneş ışınlarından fark ettim." Daniel eyerinde bacaklarını

esnetti, göz temasından kaçınıyordu. Craig gözlerini kırpıştırdı, bir Daniel'a bir ağaç tepelerine bakıp duruyordu.

"Güneş ışınlarını görmüş olamazsın. Yapraklardan hiçbir şey görülmüyor." Sözünü vurgulamak için yukarıyı işaret etti. O sık ve gür yapraklar, insanın akşam olduğu yanılgısına kapılmasına neden olabilirdi.

Daniel ona bakmayı reddediyordu, sırtı sopa yutmuşçasına dikti ve çenesini sıkmıştı. "İlk ışınların nerede kırıldığını görebilirsin," diye ısrar etti.

Craig derin bir iç çekişle elini saçlarından geçirdi. Yanındaki adam şu şafakla birlikte kalkıp akla gelebilecek her türlü işi yapan adamlardandı şüphesiz. Muhtemelen bir Alevtaşıyıcı'nın gözünü kırpmasına kalmadan ateşi yakar ve tüm kamp için yemeği hazır ederdi.

Craig doğru bildiği rotada ilerlemeyi emredebileceğini gayet iyi biliyordu, eğer bunun bir emir olduğunu hissettirirse Doğulu adamın karşı çıkmayacağını da. Ama bu durumda da rütbesini kullanması gerekirdi. Bu düşünce Craig'in sırtında bir kırkayak geziniyormuş gibi hissetmesine neden oldu. Bu, Daniel'ın gülünç bir şekilde bağlı olduğu düzeni haklı çıkarmaktan başka bir şeye yaramazdı.

Durup gözünün ucuyla Daniel'a baktı.

Bu piç herif gerçekten de Craig'in *hatalı olduğunu mu kanıtlamaya çalışıyordu?*

Craig dizginlerine asıldı ve hayal kırıklığı sızan hafif bir homurtuyla bu düşüncesini vurguladı. Belki de ahlak bekçisi, Craig'in tahmin ettiğinden daha manipülatördü.

Eyer çantalarını karıştırırken Daniel'ın onu izlediğini hissetti. Orada bir yerde Raylynn'in onun için hızlıca çiziktirdiği bir harita vardı. Güvenceye almak için onu sıkıca kalçasına bağladığı mektubun yanına koyması muhtemelen daha mantıklı olurdu ama ihtiyaç duyacağını öngörememişti. Aldığı talimatlar şüpheye yer bırakmayacak kadar netti: Doğuya git.

Craig bir elinde haritasını tutarken diğeriyle de pusulayı çıkardı

ve bacaklarını eyerin iki yanında sıkıp atını Daniel'a doğru yönlendirdi. Görüş alanına girince haritayla pusulayı doğrudan Daniel'ın göğsüne bastırdı.

"Peki o zaman. Madem yön bulma konusunda bu kadar yeteneklisin, bizi sen götür."

"Efendim?" Daniel kafa karışıklığıyla Craig'in yüzüne bakarken, ona uzatılan iki gereci almak için bir hamlede bulunmadı.

"Nereye gitmemiz gerektiğini biliyormuşsun gibi görünüyor..." Craig kolunu biraz açarak Daniel'ın bu olaydan yırtmasına izin vermeyeceğini vurguladı. "Öyleyse neden yolu sen göstermiyorsun?"

Adamın ela gözleri Craig'in yüzünü inceledikten sonra tereddütlü bir tavırla, uzatılan haritayla pusulaya çevrildi. Nihayet hareketlendi ve haritayla pusulayı çekip aldı.

"Siz öyle istiyorsanız, efendim."

"Ah, hem de nasıl." Craig daha önce hiç bu kadar tatmin olmuş hissetmemişti. En kötü ihtimalle, Daniel'ın doğuya dönmeden önce biraz kuzeye gitme konusundaki ısrarı onlara bir gün kaybettirirdi. Bu da o herife bir ders vermeye değerdi. "Rehberlik et, asker."

Daniel gözlerini hafifçe kısarak haritayı açtı. Parmakla yol izlemelerin ve göz kısmaların ardından dilini şaklattı ve bacaklarının bir hareketiyle atını mahmuzladı. Daniel hafifçe onun önüne geçerken Craig dikkatlice izledi. Piyade eri olmasına rağmen at üzerinde gayet özgüvenli, diye yazdı aklına. Üstelik bir önceki gün gözlemlediği, yerinde duramayan, sürekli kıpırdanan biniciden tamamen farklıydı. Daniel ondan bir şeyler mi saklıyordu?

"Nereye gittiğimizi bildiğinden emin misin?" Craig tepelerindeki yaprak örtüsüne bakarken adama son bir şans verdi. Birinin hangi yöne gittiklerini anlayacak kadar güneş ışığını görebilmiş olmasına hâlâ hayret ediyordu. Ama Daniel kararlı görünüyordu, sesi ısrarcı ve özgüvenliydi.

"Tabii ki eminim. Müthiş bir yön duygum vardır."

Daniel'ın müthiş bir yön duygusu falan yoktu.

Övünebileceği hatırı sayılır miktarda yeteneği vardı elbette. Koca bir arpa tarlasını yalnızca yarım günde temizleyebilirdi. Daha önce hiç görmediği bir kuşu, daha uçuşa geçmeden, birkaç ötüş süresinde aynen çizebilirdi. Ve hepsinin de ötesinde, kılıcını şaşırtıcı bir netlikle ve ölümcül bir verimlilikle kullanabilirdi. Ama yön bulmak hiçbir zaman güçlü özelliklerinden biri olmamıştı.

Onu tam aksinde ısrarcı olmaya iten neydi hâlâ tam olarak idrak edemiyordu. Yalan söylüyordu, nokta. Hem de ordudaki üstlerinden birine. Bu, hangi açıdan bakılırsa bakılsın korkunçtu ve yalan söylediğini itiraf etmeyi reddettiği her an durum daha da kötüleşiyordu.

Daniel başını iki yana sallayıp tekrar haritaya baktı.

Esasında, ilerledikleri yöne tüm dikkatini vermişti gerçekten de. Craig haklıydı; izledikleri rotayı haritaya dökmek hiç de zor değildi. Kuzey'in başkentindeki İmparatorluk kalesinin biraz güneyinde oldukları konusunda Daniel'ın haklı çıkma olasılığı vardı. Eğer öyleyse, hem itibarını kurtarırdı hem de onlara bir gün kazandırırdı. Sadece kendi yeteneklerine güvenmesi gerekiyordu.

Etraflarını saran tüm ağaçların gövdeleri sanki yontularak yargılayıcı yüzlere dönüştürülmüştü, onu izliyor ve Daniel'ın doğruyu itiraf edeceği anı bekliyorlardı. Eh, izlemeye devam edebilirlerdi. Savaşta bir adamı gözünü bile kırpmadan öldürebilirdi; birkaç *ağaca* yenik düşmeyecekti.

"Bu haritayı kim yaptı?" diye sordu Daniel nedense. Şu âna kadar bir şey öğrendiyse, o da birlikte göreve çıktığı yoldaşının sohbet etmekten pek hoşlanmadığıydı. Yanlış anlaşılmayı bir itirafla gidermek dışında –ki öyle bir arzusu da yoktu–ağzını açmak için ortada bir sebep göremiyordu.

Craig, sanki sessiz bir anlaşma içindeymişler gibi, cevap verirken Daniel'a bakmadı bile.

"Raylynn."

Daniel akıllıca olmadığını bile bile üsteledi. "Albay'ın bu kadar usta bir kartograf olduğunu bilmiyordum." Bu, Teğmen'in yüksek sesle dilini şaklatmasına neden oldu.

"Değil ve bunu sen de biliyorsun."

Daniel birinin duyduğu tiksintiyi sadece başını sallamasıyla karşıya geçirebilmesinin mümkün olduğunu bilmezdi ama Craig bunu ürkütücü bir netlikle göstermeyi başarmıştı. "Albay burada bile değil ve sen ona yalakalık yapmaya çalışıyorsun. Neyin peşindesin sen?"

Daniel haritayı sararak sertçe eyer çantasına tıktı. "Hiçbir şeyin. Hiçbir şeyin peşinde değilim. Benim yapabileceğimden daha iyisini yapmış, olay sadece bu," diye yalan söyledi. Craig'in ondan daha yüksek bir konumda oluşu, kelimelerinin dilinde ağırlaşıp acı bir tat bırakmasına sebep oldu. Ağaçların hışırtıları sanki babasının sesini taşıyor, onun öğretilerini tekrarlıyordu: saygı, itaat, üstlerine hizmet etme hevesi. Daha da beteri, yalan söylediği anlaşılırsa, onun ve Willow'un hayallerinin sonu olurdu bu.

Daniel bilmem kaçıncı kere eyerinde kıpırdandı ve düşüncelerini iskambil kâğıtları gibi kardı. Belki onları tekrar tekrar dağıtırsa, eylemlerini yeniden bir düzene sokmanın bir yolunu bulabilir ve

elini bariz bir yalandan farklı şekilde açabilirdi. Yarı gerçekler, diye karar kıldı. Kandırmacalardansa beyaz yalanlar.

"Ne istiyorsun, asker?"

Bu soru Daniel'ın zihnini yeniden raya oturtma sürecini böldü. "Pardon?"

Yollarını tıkayan birkaç uzun dalı kesip atarken, "Burada ne yapıyorsun?" dedi Craig bir homurtuyla. "Neden cephedesin? Yalakalık edip ölmek için olmadığını biliyorum. Malum güçleri bastırmak için seni bu kadar kararlı kılan ne? Terfi mi?"

Daniel bu ani sorgulama karşısında şaşkınlığa düşerek başını iki yana salladı. "Terfiyle alakası yok." Düşüncesi bile belindeki kasların kasılmasına neden oldu. Terfi, savaş alanında daha fazla zaman geçirmek ve daha fazla sorumluluk demekti. Bunlar da Willow'la daha az zaman geçirmek ve hayatının gerçek kısmının başlaması için daha fazla beklemek anlamına geliyordu. "İmparator Solaris'e hizmet etmek istiyorum ve sonrasında..." Daniel hafifçe iç geçirdi. "Ve sonrasında, müstakbel eşime hayal ettiği ve arzuladığı hayatla evi verebilmek için ödememi almak istiyorum."

Hayallerini açığa vurmakla nasıl bir tepki almayı beklediğini bilmiyordu ama kesinlikle kahkaha olacağını ummamıştı.

"Gerçekten de açık açık konuşmaktan bu kadar aciz misin?" diye hırladı Craig. "Yani gelecekteki karın için biraz altın kazanmaya mı bakıyorsun? Doğulu bir çiftçinin alçakgönüllü hayali."

"Eh, ben alçakgönüllü bir çiftçiyim zaten." Craig'in kelimeleri tenine batırılan minik iğneler gibiydi. Rütbelilere gözü kapalı saygı duyuluyor, diye düşüncelere daldı somurtarak – tabii bu da o insanların rütbelerini onurlu yollarla kazandığına ve emrindekilerin sadakatini iyilik için kullanacaklarına duyulan inançtan geliyordu. Craig'in tek yaptığıysa her fırsatta onu aşağılamaktı. "Ve sen de..."

Craig bir elini kaldırıp Daniel'ın lafını kesti. Yüzüne tokat atsa da olurdu.

"Ben..."

"*Şşş*," diye tısladı Craig.

Daniel birden Craig'in yüzündeki ifadeyi fark edince, kabul etmek istemediği bir isteksizlikle itaat etti.

"Şunu duyuyor musun?" Teğmen eyerinde dönüp çevresini inceledi.

Daniel her şeye büyük bir dikkatle baktı ancak görecek pek bir şey yoktu. Yalnızca göz alabildiğine yeşillik uzanıyordu. Kuzey'de insanların en az üç katı kadar ağaç vardı.

"Ben hiçbir şey duymuyorum," dedi nihayet.

Craig eyerine yerleşti ama biraz huzursuzdu. Yüzünde, oturacağı yere çaktırmadan soğuk su konmuş birinin ifadesi vardı. "Belki de sadece rüzgârdı..." Lafının devamını getirmedi, kıstığı gözlerini ileri dikti. "Daniel, doğru yönde gittiğimize emin misin?"

"Ta-tabii eminim." Bir başka yalan daha; bu seferki tamamen refleksten di. Emin değildi ve bunu biliyordu.

"Geçen savaşın yangın kalıntılarına şimdiye kadar rastlarız diye düşünmüştüm." Craig elini uzattı. "Haritaya bir bakayım."

Daniel isteksiz bir şekilde eyer çantasında haritayı arandı. Yön bulma işine Craig'in muhtemelen daha uygun olduğunu biliyordu —Raylynn'in emrindeki bir teğmen olarak pratiği olduğu kesindi— ama Daniel hatalı olduğunu kabul etme fikrinden nefret ediyordu. Ayrıca haritayı Craig'e verir vermez yalan söylediği açığa çıkacaktı. En iyi ihtimalle azar yerdi. En kötü ihtimalle... En kötüsü rütbesinin düşürülmesi olurdu.

Daniel'ın parmakları parşömeni öyle sıkı kavramıştı ki kâğıt biraz kırıştı. Mürekkepten çizgileri uzun bir süre inceledi, kıyaslama yapmak için pusulaya baktı. Kuzeydoğuya doğru gayet rotaya uygun ilerliyorlardı.

Bunu yapabilirim, dedi kendine.

"Doğru yönde ilerlediğimizden eminim," diye duyurdu. "Pusula iğnesi sapmadı. Yangın yerini de muhtemelen yolu biraz ıskaladığımız için görmedik."

"Yolu ıskaladıysak demek ki doğru yönde ilerlemiyorduk." Craig haritaya uzandı.

"Buradan doğuya sapacağız." Daniel haritayı sardı ve onunla beraber pusulayı da çantasına geri koydu. Çantanın fermuarını çekerken göğsü sıkıştı.

"Tıpkı en başında yapmamız gerektiği gibi." Teğmenin sesi kulağa üzgün gelmiyordu. Aksine, durumdan keyif alıyormuş gibiydi. Ve Daniel'ın fark etmeye başladığı üzere, keyif alması çok, çok daha kötüydü.

"Yine de zamandan tasarruf ettik," diye ısrar etti Daniel. Eğer kelimeleri ağzından çıkmaya zorlarsa belki gerçek olurlardı.

"Şu an doğuya ilerleyelim de." Beklendiği üzere, ilk hareket eden Craig oldu. Atına hafifçe yön verip rotalarını daha doğuya doğru çevirdi.

Daniel bu hareketi dikkatlice izledi. Craig pusulayı göremeyecek kadar uzaktaydı. Bu da adamın istikametlerini baştan beri bildiği anlamına geliyordu.

Omuzları yanıyor, sıcaklık yeleğini geçerek gömleğinin altındaki tenini yalıyordu. Yine de hafif bir ürperti dalgası omurgası boyunca yayıldı. Bu, Daniel'ın hoşlanmadığı ve sık hissetmediği bir duyguydu: Suçluluk.

"Teğmen..." Bir şey söylemek zorundaydı. Kendini içinde bulduğu bu garip durumu açıklamanın bir yolunu bulmalıydı. Normalde yeterliliğini ve kabiliyetlerini abartmayı aklından bile geçirmeyeceğini izah etmeliydi. Craig'de bahane sunmasına ya da özür dilemesine engel olacak kadar sinirlerini bozan bir şeyler olduğunu...

Daniel başka bir şey söyleyemedi.

Sol taraflarında hışırdayan yapraklar ve kırılan dallardan oluşan bir gürültü patlak verdi. Daniel tamamen içgüdüsel olarak sese doğru döndü.

"Eğil!" diye bağırdı Craig, bedeni Daniel'a çarparken.

Ana aşkına, tabii ki karşılaştıkları noru kedisi olmak *zorundaydı.*

Daniel onları yanlış yola soktuğunu itiraf edene kadar günlerini ormanda yollarını bulmaya çalışarak geçirecek değillerdi ya. Hayır, atsız kalmak zorundalardı. Bir tarla faresi kadar hızlı ve çevik, ancak konu güç ve dayanıklılığa geldiğinde safkan bir Savaşaşan'ı aratmayan yaratıkla savaşmak zorundalardı.

Mahvolmuşlardı.

İkisi de sertçe yere düştü, kılıç kınları çarpmanın etkisiyle gök gürültüsüne benzer bir sesle takırdadı. Ama bu, Daniel'ın atından gelen haykırışa kıyasla sessiz kalmıştı. Craig'in atı arkadaşının ölümünden korkmuş ve geriye çekilerek katliamdan dörtnala kaçmıştı. Dikkati kısa bir süreliğine kaçan ata kayan vahşi yaratık onun peşine düşüp düşmemeyi düşündü.

Craig, Daniel'ı uzağa yuvarlayarak uzaklaştırdı. Ayağa fırladı ve dizlerini kırdı – saldırmaya hazırdı. Elleri, ileri atılmaya hazır bir şekilde kalçalarındaydı. Bunu yaratığın dikkati dağınıkken yapmak zorundaydı.

Craig tam hareket etmek üzereydi ki canavar dikkatini onlara çevirdi, altın rengi gözleri kana susamış gibi açlıkla parlıyordu. Ağ-

zından uzun, kırmızı şeritler akıyordu. Craig damlaların tek tek orman zeminine çarpışını korkutucu bir netlikle duydu. Sanki Ana, eli kulağındaki ölümünün seslerini daha iyi ayırt etmesi için duyuşunu hassaslaştırmıştı.

"Ne yapacağız?" diye fısıldadı Daniel. Craig istemsizce irkildi. Adamın orada olduğunu unutmuştu.

Neden onu kurtardım ki? Asker başından beri can sıkıntısından başka bir şey olmamıştı ve onları bu korkunç kargaşaya sokan da onun beceriksizliğiydi. Daniel inatçı ve dediğim dedikti, ne zaman pes etmesi gerektiğini bilmiyordu. Noru'nun onun o dalkavukluktan başka bir şeye yaramayan diliyle ziyafet çekmesine izin vermek Raylynn'in Daniel'ı kanatları altına almasını kesin olarak engellerdi...

"Craig?" Daniel'ın fısıltısı gergin ve endişeliydi. Sanki kedinin kocaman kulakları kelimeleri o şekilde duyamayacakmış gibi adını dudaklarını oynatmadan söylemişti. Craig kılıcının kabzasını daha sıkı kavradı, o kadar ki kasmaktan parmaklarına kramp girmişti.

Eğer Daniel'ı ölüme terk etmiş olsa hâlâ atı olurdu. O çok değerli birkaç dakikada kaçma girişiminde bulunabilirdi. Noru da bu sırada, pek de sevgi bağı olmayan askeri çiğnemekle meşgul olurdu...

"Craig?"

"Şöyle yapacağız..." Craig, yaratığı önceden uyarıp harekete geçirmek istemediğinden kısık sesle ve yavaşça konuşuyordu. "Görüşünün bizim düşündüğümüz kadar iyi olmadığını duymuştum, tüm olay işitmesinde."

"Evet, evet, ben de öyle duydum," diye hemfikir oldu Daniel aceleyle.

"İyi."

Daniel bu bilgiyi kesinlikle daha önce *duymamıştı* çünkü Craig şu an uydurmuştu.

"Yani yere yatman, zemine iyice yapışman ve kıpırdamaman gerek."

Daniel orman zeminine indi, kılıç kını metalik bir ses çıkarınca

irkildi. Noru kedisi dikkatli bir şekilde onları izliyordu, kulakları öne doğru kabardı ve gözleri iki ince yarığa dönüştü.

Sen ne iyi, kocaman, adam yiyen bir canavarsın, diye övdü onu Craig zihninde. *Leziz Doğuluya odaklan.*

Daniel yerleştiğinde gözleri tekrar Craig'i buldu, gerçi bakışlarını hayvandan fazla ayırmak istemiyor gibi görünüyordu. "Şimdi ne olacak?" Nefes alıp verişi zorla bastırdığı kelimelerinden daha gürültülüydü.

"Şimdi... sen..." Craig her kelimesiyle birlikte hafifçe yer değiştiriyordu. "Sen orada öylece yat... Ve ben de..." Craig kaslarını büktü, bedenini yay gibi gerdi. Daha en baştan Daniel'ı kendi başının çaresine baksın diye bırakmalıydı. Ama insanın hatasını düzeltmesi için hiçbir zaman geç değildi. "Ben de kaçacağım."

Craig bedeninde topladığı enerjiyi bir yarı sıçrayışla boşalttı.

"Ne yap–" Daniel cümlesini bitiremedi. Gerçi tamamlasa bile, Craig ayaklarının altında çıtırdayan yaprakların, kırılan dalların ve o kaçarken kükreyen hayvanın sesinden onu duyamazdı. "Seni piç!"

Craig omzunun üzerinden geriye baktı. Daniel dizlerinin üzerindeydi, yaratık üstüne çökmeden önce ancak o kadar uzaklaşabilmişti. Göz açıp kapayana kadar o gülünç kılıcını çekti – Craig adamın kılıcı çekme hızından neredeyse etkilenmişti.

Noru kedisi atıldı ve Daniel kılıcını savurdu. Kılıç hayvanın dişine çarptı ve sekerek yumuşak deriyi kıl payı kaçırıp ıskalamasına neden oldu. Kılıç kedinin yanağına saplandı ve hafif bir kan fışkırmasıyla hayvanın yüzünün diğer tarafından çıktı. Bu korkusuz bir saldırıydı ve Craig, mücadelenin ona kaçmak için daha fazla zaman kazandıracağını umuyordu.

Hayvan acıyla tısladı, sonra kısık sesle acı acı feryat etti. Craig gözlerini önüne dönmeye zorladı. Bir adamı geride bıraktıktan sonra sırf omzunun üzerinden baktı diye yolunu kaybedemezdi. Zaten Daniel gibi beceriksiz bir adam eninde sonunda kendini öldürtecekti. Savaş, onun gibi adamlara nazik davranmazdı; Craig'in kendini suçlu hissetmesi için hiçbir sebep yoktu. Ayrıca Raylynn'i

de himayesine almayı düşündüğü yeni adamın sandığı kadar yetkin olmadığını fark etmenin hayal kırıklığından korumuş olacaktı.

Arkasında başka bir kükreme patlak verdi. Craig peşindeki hayvanın ne kadar yakında olduğunu görmek isteyerek başını çevirdi. Bulmayı beklediği şey ona atılan bir kediydi. Ama onun yerine, saldırı yüzünden şoka uğramış, sağ gözünün yerinde kanlı bir çukur bulanan bir yaratık gördü. Başını bariz bir acı ve kafa karışıklığıyla iki yana salladı, bu sırada Daniel korkutucu bir hızla Craig'e koşuyordu.

"Geri dön ve yardım et..." Daniel alçak bir dalın üzerinden homurtuyla sıçradı, "seni korkak!"

"Ben mi?" Craig bir ağacın etrafından döndü, zikzaklar çizerek ormanın derinliklerine doğru dalmaya karar vermişti. İkisinin de aynı yöne koşması hiç mantıklı olmazdı; kedi ikisini birden öldürürdü. "Ben miyim korkak?"

"Evet! Sensin korkak!" diye çıkıştı Daniel nefes nefese, başka bir dalın altına eğilerek. "Kim silah arkadaşını ölüme terk eder ki?"

"Zeki biri!" Craig daha fazlasını söylemeye cesaret edemedi. Geriye doğru attığı bir bakış, kedinin tek gözünün saldırgan bir şekilde Daniel'a kilitlendiğini gösterdi. Bir hayvan intikam hırsıyla köpürebiliyorsa, noru'nun niyeti üzerine ikinci bir kürk gibi oturmuştu.

"Senin zekân ikimizi de öldürtecek!" Daniel konuşurken körpe bir ağacın geniş dalını kavramak için sıçradı. Dalı gerip çekti ve vahşi hayvanla yüzleşmek için döndü. Noru kedisi neredeyse dibindeydi. Daniel son bir kez kuvvetlice asıldıktan sonra küçük ağacı bıraktı. Yeşil dal şiddetle sallanarak yerine döndü, bu sırada da yaratığın ağzına çarpıp onu bir kez daha afallattı.

Craig bu manzara karşısında neredeyse takılıp düşecekti, beklenmedik bir şekilde etkilenmişti. Daniel o kadar da işe yaramaz olmayabilirdi. Eğer burada sergilediği ileri görüşlülüğün ve yeteneğin yarısını ölümcül bir tehlikeyle yüzleşmediği durumlarda açığa çıkarabilseydi, adamın gerçek bir değeri olabilirdi. Ama tam da o

an. Daniel'ın tırmanmak için yakınlardaki bir ağaca koştuğunu gör-
dü. Craig'in adımları bocaladı.

"Yapma!" diye bağırdı.

Daniel sersemleyen kedinin tiz çığlığı üzerinden, "Ne?" diye ba-
ğırdı.

"Sıçrayabildikleri gibi tırmanabilirler de."

"Sana neden güveneyim? Beni ölüme terk ettin!" Daniel aptal tırmanışında iki dalı geride bırakmıştı bile.

"Sadece güven bana. Şu an yalan söylemiyorum." Craig daha mantıklı bir şeyler söyleyebilirdi ama Daniel'ın faniliği üzerine daha fazla zaman harcamayacaktı. Daniel kendini öldürtmek istiyorsa, Craig'in onun yolunda duracak hâli yoktu.

Daniel yüksek sesle inledi ama onun tavsiyesine kulak asmaya karar vermiş gibiydi. Deli gibi havaya sıçradı ve bir çömelmeyle yere inip orman zemininde yuvarlandı. Ormanda oldukları için çok şanslıydı; eğer Güney'in tundralarında olsalardı zemin kaya kadar sert ve daha acımasız olurdu.

Craig önüne odaklandı. Dallar yüzünü ve vücudunu çizmişti; kıyafetlerine takılıyor, onu yavaşlatıyorlardı. Yakıcı, ilkel bir kararlılık doldurdu içini. Ormanla, o yaratıkla ve Kuzeylilerle istediğini —o lanet altın kol zırhını— alana kadar savaşacaktı. Hiçbir şey onu durduramazdı.

Ormanla mücadele ederken, Raylynn'in alelacele karaladığı haritanın bir eşi zihninde açılıverdi. Onları buraya yönlendiren doğru ve hatalı her adımı kafasında tekrar saydı. Orman kendine has bir yön kavrayışıyla beraber geliyordu ama toprak onunla konuşuyordu. Hep konuşmuştu.

Rotasını ayarladı. Birkaç nefesin ardından ilk kez omzunun üzerinden geriye baktı. Daniel'ın suratı kıpkırmızı kesilmişti ve neredeyse nefessizdi ama hâlâ hayattaydı.

"Ona izimizi nasıl kaybettirebileceğimizi biliyorum!" diye bağırdı Craig.

"Neden öldürmüyoruz?" Hayvan aralarındaki mesafeyi kapatı-

yordu. Daniel savunma için ormanı akıllıca kullansa da noru'yu sadece belli bir süre oyalayabilirdi.

"Sence ikimiz onu yenebilir miyiz?" Craig adamın cesaretindeki özgüveni takdir etti. Aptalca bir özgüvendi. Ama ne olursa olsun özgüvendi.

"Sonsuza kadar koşamayız." Daniel, kedinin hiçbir sorun yaşamadan üzerinden atladığı birkaç küçük ağacın yanından dolandı.

"Öyle yapmayacağız."

İkisinin sığacağı kadar büyük ama noru kedisinin onlara ulaşamayacağı kadar küçük bir sığınak bulmaları lazımdı sadece – hayvanın girmek için indireceği hararetli darbelere dayanacak kadar sağlam bir yer. "Bana güven, Daniel ve dediğimi yap."

"Sana güvenmek ha! *Sana güvenmek mi?*"

"Ya da güvenme ve başına gelecekleri gör!" Adam ister gelsin ister gelmesin, Craig ellerindeki tek şansı kullanacaktı. Onları noru'dan koruma ihtimali olduğunu düşündüğü tek yere gidecekti.

İkisinin de kaderi, Craig'in bulundukları yere dair varsayımlarına dayanıyordu. Eğer yanılıyorsa...

Eh, o durumda ikisi de ölü sayılırdı.

Ona güvenmek. *Ona güvenmek mi?*

Yaptıklarından sonra Teğmen, Daniel'ın güvenmeye meyilli olduğu *en son* insandı – onu tehlikede bırakmakla kalmamış, kendi rahatça kaçabilmek için onu resmen ölüme itmişti. Daniel kesik kesik nefes alırken bir küfür savurdu. Hayır, Craig onun için artık "Teğmen" değildi; o onursuzca davranışından sonra o ayrıcalığı kaybetmişti. Daniel bunu ona bildirmeye hazırdı.

Tabii bundan sağ çıkabilirlerse.

Böğrü yanıyordu, aldığı her nefes ayaklarından ciğerlerine doğru gürleyen yangını körüklüyordu. Bu tempoyu daha fazla sürdüremezdi. Yakında ayakları işlevlerini yitirecek ve onu tamamen Noru'nun merhametine bırakacaktı, ki hayvan onu bütün bütün yutmaya kararlı gibi görünüyordu.

Daniel omzunun üzerinden geriye baktı ve bundan ânında pişmanlık duydu. Ne zaman baksa yaratık daha da yaklaşmış oluyordu, girtlağından çıkan her hırlamayla aralarındaki mesafeyi kapatıyordu. Arkasına tekrar bakıp da hayvanın dişlerini hemen dibinde, etine gömülmeye hazır bulmasına az kalmıştı. Noru kedisini bir kez daha geciktirecek bir şeyler yapması gerekiyordu.

Ama ne?

Daniel'ın gözleri yardımcı olabilecek herhangi bir şey arayarak çılgınca etrafa bakındı. İçgüdüsel olarak yukarı baktı. Ormanda ölüm yukarıdan gelirdi. Ama bu sefer kurtuluşları da orada olabilirmiş gibi görünüyordu.

Kendini alçak dallardan birine kaldırıp yapabildiği kadar hızla tırmandı. Bacakları her hareketiyle isyan ediyordu ve kasları yorgunlukla tükendiğinde ayağı kaydı. Daniel ağacın gövdesine tutunmaya çalışırken bir homurtu koyverdi.

"Ne yapıyorsun?" diye seslendi Craig aşağıdan, onun ilerisindeydi. "Sana ağaçlara tırmanabildiklerini söyledim!"

"Biliyorum!" diye geri seslendi Daniel. Açıklayacak zaman yoktu. "Ben de ona güveniyorum."

Sanki planlanmışçasına noru kedisi arkasındaki ağaca sıçradı. Uzun pençelerini ağaca geçirdi, iyice tutunana kadar jilet gibi keskin tırnakları ağacın gövdesinden birkaç katman soydu. Güçlü bacaklarını bükerek arka pençelerini de ağaca gömdü ve Daniel'ın tırmandığı yere gidebilmek için dengesini sağlamaya çalıştı.

Dallar şimdi hayvanın beli kadar genişlemişti ve tırmanmak zorlaşmıştı. Daniel'ın kıyafetleri terden yapış yapış olmuştu ve üzerindeki deri kurşun gibi ağır geliyor, omuzlarına yük bindiriyordu. İstediği kadar yukarıda değildi... ama aşağıda, orman zemininde gördüğü sarmaşıkları sıyırıp geçmek için yeterli alanı kazanmış olmalıydı.

Nefesini toparlayacak vakti bile yoktu. Noru kedisi neredeyse gelmişti ve Daniel hayvanla çalılığın arasına baktı. Yapraklar şimdi gözüne dünyalar kadar uzakta görünüyordu, yosunla kaplı kalın sarmaşıkların oluşturduğu örtünün arasına gizlenmiş gibilerdi neredeyse. Tüm içgüdüleri ona atlamasını ve kaçmasını söylüyordu ama Daniel bekledi. Noru kedisi dengesini bulana, gücünü ve hızını tekrar kazanana kadar bekledi.

Aynen öyle, diye düşündü Daniel, *gel de beni yakala.*

Hayvanın pençelerinin ağacın gövdesinden ayrıldığını görür görmez Daniel sıçradı. Açısını ayakları üstüne düşecek şekilde

ayarladı ve sarmaşıkların iç içe geçmiş dallarının arasındaki dar açıklıklardan birine indi. Yukarıdayken gözüne kestirdiği çalılık onu dikenli bir kucaklamayla karşıladı. Görünüşe göre orman, kendisinden olana yaptıkları için Daniel'a bedel ödetmeye kararlıydı; uzun ince bir dal neredeyse sağ gözünü çıkaracak ve onu az önce yaraladığı noru kedisine benzetecekti.

Daniel daldan dala düşerken tepetaklak oldu, kasları tutunması için verdiği emirleri dinlemiyordu. Bir pat sesiyle aşağıdaki nemli toprağa indi, birikmiş yapraklar düşüşünü yumuşatmıştı. Daniel havayı dolduran kükremeyi idrak etmesiyle gözlerini açtı, ses iliklerini titretmişti.

Yaratık da onun ardından atladı ve doğrudan Kuzey ormanının kalın sarmaşıklarının arasına düştü. Yapraklar, birbirine örülmüş birkaç halat kadar sıkı ve bir o kadar da dayanıklıydı. Noru kedisi dönüp kıvrandı ama sarmaşıklarla savaştıkça onlara daha çok dolandı.

"Bunun işe yaradığına inanamıyorum," dedi Craig nefes nefese, kurumuş ağzından kelimeler zar zor dökülmüştü.

Daniel sendeleyerek ayağa kalktı, diğer adama yetişmek için elinden geldiğince hızlı hareket etti. "Fazla tutmaz."

"Orası öyle." Artık Craig'in kendini duyurmak için bağırması gerekmeyeceği kadar yakınlardı birbirlerine. Yine de bağırmış sayılırdı.

Daniel, Teğmen'in yüzünü yumruklama dürtüsüne direnmek için aradaki bir kol boyu mesafeyi korudu. "Nereye gidiyoruz?" diye sordu tekrar koşmaya başladıklarında. Tartışmayı ve muhtemel yumruklaşmayı sonraya saklamayı tercih etmişti.

"Geçit'ten uzak değiliz." Craig de ondan daha iyi durumda görünmüyordu. Teninin açıkta kalan kısımları tamamen ter, kir ve kanla kaplı morluklarla doluydu. "Bu civarda mağaralar var. Bulabildiğimiz en küçük mağaraya saklanabiliriz."

"Büyük planın *bu* mu? İçine kıvrılabileceğimiz bir delik bulmak?"

"Senin daha iyi bir fikrin mi var?" diye çıkıştı Craig. "Belki bizi bu durumdan kurtarmak için üstün yön duygunu kullanırsın?"

Yüksek bir gümbürtü arkalarına bakmalarına sebep oldu ve iki adam da durdu. Noru kedisi pençeleri ya da dişleriyle sarmaşıktan kurtulmuştu. Daniel, koyu benekli kürkü kaslarının gerilmesiyle dalgalanan hayvanı dikkatle izledi.

"Sence düşüş onu öldürmüş müdür?" diye soludu.

"Sanki o kadar şanslıymışız gibi." Yaratık sendeleyerek ayağa kalkıp koca kafasını iki yana sallarken Craig yüksek sesle küfretti. Yine de Daniel'ın darbeleri noru'ya zarar vermiş gibi görünüyordu, kendine gelmesi gittikçe uzun sürmeye başlamıştı. Ama Kuzey ormanının vahşi doğasında vücut bulmuş ölüm gibi kendine geldi. "Hadi."

Tekrar koşmaya başladılar, önlerindeki yol sadece biraz daha rahattı. Daniel şu mağaralardan tam olarak ne kadar uzak olduklarını sormak istedi. Ama bunu yapmak ağzını nefes almak ya da kusmak dışında kullanmasını gerektirecekti — ve bedeni şu an sadece bu iki seçeneğin müsait olduğunu söylüyordu ona.

Bir ışık huzmesi ani bir parlamayla ilerilerinde tenteyi delip geçti ve yerdeki Güney işi olduğu açık bir zırhı aydınlattı. Daniel ona ne olduğunu anlamaya çalışarak baktı ve manzara bir anda belirginleşti.

İlerilerindeki ağaçlar geriye doğru bükülmüştü, kömür izleri yerin rengini değiştirmişti. Burada bir savaş yaşanmıştı. Bu da demek oluyordu ki... Yukarı baktı ve tekrar görüş açısından çıkmadan önce ilerideki binanın yan tarafını göz ucuyla seçti.

"Kundakladığımız ikinci Kuzey ordugâhının yakınlarındayız sanırım!" diye uyardı, sıkı bir şekilde kuvvetlendirilmiş karakol mevzilerinde verdikleri savaşları iyi hatırlıyordu.

"Saçmalık." Craig sözünü sakınmamıştı. "Nerede olduğumuzu tam olarak biliyorum."

"Eğer yönümüzü doğru belirlediysem..."

"Ki yapamadın!"

"Bunu bilemezsin!"

"Biliyorum! Sadece o kadar gururluydun ki bunu kabul ed-" Craig bir ağacın etrafından döndü ve bir çıyaklamayla gözden kayboldu.

"Craig!" Daniel aceleyle ağacın diğer tarafına koşuşturdu ve yerdeki derin çukura düşmesine ramak kala durdu. Diğer askerin hâlini görünce nefesi boğazında takıldı.

"Lanet olası bir Kuzeyli tuzağı!" Craig'in sesi aşağıdaki kayalıklı çukurdan yankılandı. "Beni buradan çıkar!"

Craig'in bacağına hendeğin zeminine gömülü sivri bir kazık saplanmıştı. Başı değil de bacağı hasar gördüğü için şanslıydı ancak yarası, ormanın en çevik avcısını kendi evinde atlatma olasılıklarını ortadan kaldırıyordu. Daniel bir çözüm arayarak çılgınca etrafa bakındı, bu durumdan bir çıkış yolu bulmak için kafa patlattı. Bir şey, *herhangi bir şey* olurdu.

Ama hiçbir şey yoktu.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diye itiraf etti.

"Beni burada bırakma, Daniel!" Craig'in sesine panik karışmıştı.

"Senin beni bıraktığın gibi mi?" İçi öfkeyle kaynarken kaya çıkıntısına geri döndü. "Belki de seni burada çürümeye terk etmeliyim."

Craig'in yüzü kıpkırmızı kesilmişti ve ifadesi gergindi. "Öyleyse umarım kedi seni canlı canlı yer."

Kedi.

Çalıların çatırdaması ve devasa, ağır pençelerin gök gürültüsünü andıran sesi Daniel'ı içinde bulunduğu duruma karşı uyardı. Tüm fikirleri tükenmişti ve daha fazla koşamazdı. Craig'in düştüğü deliğe baktı.

"Orada öyle dikilip durmasana! Bir şey yap!" diye haykırdı Craig. Sesinde hem öfke hem de korku vardı.

Daniel'ın düşünebildiği tek şey, ilk planlarına göre hareket etmekti; yaratıktan saklanacak bir yer bulmalı ve onun ilgisi tükenene kadar beklemeliydi.

Daniel kalan son enerji kırıntısını da kullanarak deliğe doğru

kırık bir dal sürükledi. Çürük ve kalçası kalınlığında bir daldı bu. "Dikkat et!" diye bağırdı, detaya girmeden. Bundan ötesiyle uğraşacak durumda değildi. Şu an Craig'i *yanlışlıkla* öldürse, pek suçlu hissedeceğini söyleyemezdi.

Kalın dalı eğerek bir kısmı dışarıda kalacak şekilde yarığın içine düşmesine izin verdi. Tam noru kedisi açıklığa çıkan son körpe ağaçların arasından fırlayıp Daniel'a atıldığı sırada o da dalın ardından atladı. Yaratığın zıplayışının yarattığı esintinin başının üzerinde uğuldadığını hissetti. Dalın üzerinden kısmen kayar kısmen de düşerken hızını kesme çabasıyla nihayet tuhaf bir biçimde tutunmayı başardı, böylece ölümcül kazıkların sebep olacağı zamansız bir ölümden kurtuldu.

Tepelerinde kana susamışlık ve hayal kırıklığı tınılarının iç içe geçtiği korkunç bir uluma yankılandı. Noru çukurun ağzından hırlıyor ve hamle yapıyor, kendini çaresizce deliğe vuruyordu. Ama tıpkı Daniel'ın hesapladığı gibi, çukurun ağzı o devasa kedinin giremeyeceği kadar dardı.

Yaratık pençesini uzatıp omzuna kadar içeri sokmayı başarmıştı. Kılıçlardan oluşan bir sarkacı andıran pençesini onları yakalamak için çılgına dönmüş gibi savuruyordu. Daniel iki kaya parçasının arasındaki duvara sırtını verdi, Craig kazıkların arasında yatıyor, delinmiş baldırından akan kan kaygı verici bir şekilde etrafında birikiyordu.

Noru geri çekildi. Tepelerindeki hayvanın öfkeli darbeleriyle serbest kalan toprak ve yapraklar yağmur gibi üstlerine yağdı. Kedi bir kez daha atıldı. Daniel'ın mağaraya girmek için kullandığı dal, sağır edici bir çatırtıyla kırılıp işe yaramaz iki parçaya ayrıldı, bir tanesi az kalsın Craig'e çarpacaktı.

Yaratık yorgunluk emareleri göstermeye başlamadan önce bunu üç kere daha tekrarladı. Daniel girişi izleyip ölümcül avcılarından gelecek ulumalarla hırıltılara kulak kabartırken nefes nefese kalmıştı.

Tüm öğleden sonra boyunca orman ilk kez sessizdi.

Yağmurdan kaçarken doluya tutulmuşlardı.

Craig acı ve öfkeyle, biraz daha şansına inanamayarak inledi. Vücudundaki tüm kaslar sızlıyordu. Ne zaman hareket etmeye kalksa sırtı çığlıklar atıyor, vücuduna hançerler saplanıyor gibi hissediyordu. Başını uzatmak bile imkânsız geliyordu.

Durumuna neden daha yakından bakmak istediğine dair bir fikri yoktu. Baldırındaki delici acıyı hissedebiliyordu, öyle yoğundu ki şoktan hissizleşmeye başlamıştı bile. Ne kadar kötü düştüğünün farkındaydı ve ormandan sağ salim çıkma olasılığının neredeyse sıfıra indiğini biliyordu.

Craig tepesinde uzanan mağaranın kubbesindeki açıklığa gözlerini kırpıştırarak baktı. Kendi ölümlülüğüyle yüzleşmesinin daha zor olacağını düşünürdü. Gerçi idmanlıydı. Cephede savaşırken öldürdüğü insanların suratlarında ölümü kaç kere görmüştü? Eğer ölüm bu kez onun için geliyorsa, onu eski bir dostun aşinalığıyla karşılayacaktı. Aldığı sayısız canın borcunu ödetmeye geliyordu nasıl olsa.

Sanki ölümü tarafından çağrılmış gibi bir yüz aniden önünde belirdi; fazlasıyla tanıdıktı ve kesinlikle istenmiyordu. Craig gözlerini kırpıştırdı, Baba'nın amansız suretinin belirip ölümsüz ruhunu öteki taraftaki gece diyarlarına götürmesini diliyordu.

Ama onun yerine Daniel'ı görmüştü.

Craig adamın yüzündeki ifadeyi okumaya çalıştı ama tepelerindeki sık yaprakların arasından sızan güneş ışığı anbean zayıflıyor, görmeyi zorlaştırıyordu.

"Sen çok şanslı bir piçsin," dedi Daniel nihayet.

"O nereden çıktı?" Craig kendini kesinlikle şanslı hissetmiyordu ve sebeplerinin açıkça ortada olduğunu düşünüyordu. *Eli kulağında olan sancılı bir ölüm* şu an o listenin en üst sırasındaydı.

"Ormanda bir noru kedisinden kaçmayı başardın. Bir şekilde saklanacak bir yer buldun *ve* bu süreçte ölmedin," diye saydı Daniel parmaklarıyla, ardından Craig'in başının ve göğsünün iki yanında kalan tahta kazıkları işaret etti. Eğer birazcık farklı düşmüş olsaydı ikisi de hayati organlarından birini delip geçebilirdi. "Ayrıca bu dalın çatlama yeri de şeytanın bacağını kırdığının kanıtı." Çukura inmek için kullandığı dalın büyük parçalarından birini botuyla dürtükledi.

Craig, Daniel'ın kötü kelime şakası hakkında yorum yapmak üzereydi ama içgüdüleri sessizliğin sürmesine izin vermesini söyledi. Eksik bir şey vardı. Henüz Daniel'ın etrafında hissetmediği bir şey. Yalnızca iki asker –gerçek iki savaşçı– arasındaki bağ olarak tanımlanabilecek o şey yoktu. Ölümü birlikte atlatmanın bu bağı yaratacağını sanırdı. Şu an zihninden ve vücudundan birçok farklı akım geçiyordu. Belki de adrenalin onu delirtiyordu.

Bir kalp atımlık sürenin ardından aralarındaki hava ağırlaştı. "Ve bana yaptığın şeyden sonra seni ölüme terk etmediğim için de oldukça şanslısın." Daniel tepeden ona baktı, alnı bir meydan okumayla kırışmıştı.

Ama Craig yaptığını reddetmek niyetinde değildi. Hatta Daniel'ın yerinde olsa ne yapardı ondan bile emin değildi. Bu yüzden sadece, "En azından şimdi tamamen işe yaramaz olmadığını biliyorum. Her asker zorlu sınamalardan geçer," dedi. Umursamaz tutmaya çalıştığı ses tonu, bastıramadığı acı dolu hırıltılar tarafından fazlasıyla baltalanmıştı ve bu da genel etkiyi alaycı kılmıştı. Takılıyormuş gibi.

Böylece Daniel alayla homurdanarak Craig'in bacağının yanına diz çöktü. Hiç uyarmaksızın, Craig'in baldırını delip geçen kazığı kesmeye koyuldu. Craig ormanın içindeki kovalamaca sırasında adamın o aptal, süslü silahını kaybetmemeyi nasıl başardığını merak ederdi aslında ama Daniel'ın her hareketinin yarattığı titreşim acıdan gözünün önünde yıldızlar uçuşmasına sebep oldu. Craig'in acısının pusuna karışan Daniel işine devam etti.

Daniel iki elini bacağının iki yanına yerleştirip onu kaldırırken Craig, noru'nun daha evvelki ulumasıyla aşık atacak hayvansı bir feryat kopardı. Kazık mide bulandırıcı, ıslak bir sesle birlikte bacağından çıktı. Birden gözleri karardı. Daha önce savaşta acıyı deneyimlemiş, delici aletlerle yaralanmıştı ama bu seviyede bir acı onun için bile yeniydi.

Sanki bacağında gürül gürül bir yangın başlamıştı ve dağlayan alevler, dalgalar hâlinde kafasına kadar yol alıyordu. Bilincinin sınırları alazlandı, her şeyi siyaha boğdu.

Görüşünü netleştirmeye çalışarak gözlerini kırpıştırdı ve neyse ki yavaş yavaş da olsa duyularını geri kazandı. Hissettiği ilk şey acıydı. Artık keskin ya da katlanılmaz değildi, her nefeste varlığını hatırlatan uyuşuk bir sızıydı.

Craig tekrar gözlerini kırpıştırdı. Bu sefer gözleri açıldığında, ona ulaşmayan ışığa lanet okudu. Her yer karanlıktı. Parlak şekiller karanlıkta bir görülüyor, bir kayboluyordu.

"Uyandın mı?" diye sordu tanıdık bir ses, dar alanın karşısından.

Dar alan.

Bu doğruydu. Bir noru kedisi tarafından kovalanmışlardı. Sonra da kendilerini bir çukurda bulmuşlardı... Craig başını sese doğru çevirdi.

Kayalıklı toprağa gömülü kazıkların hepsi çıkarılmıştı ve şimdi derme çatma bir alev çukurunun içinde yanıyorlardı. Daniel çaprazında oturuyordu; kıyafet açısından bakıldığında ondan bile kötü durumda görünüyordu, gömleğinin bir kolu neredeyse tamamen yoktu.

Craig bacağına baktı ve yırtık gömlek kolunun sırrını hemen çözdü. Geçici bir bandaj olarak kullanılarak baldırına sıkıca sarılmıştı. Kanla kaplanmamış kısımlar Daniel'ın yeleğinin içine giydiği gömlekle aynı renkti.

"Bacağındaki kazığı çıkarırken bayıldın."

"Öncesinde beni uyarabilirdin," diye mırıldandı Craig, Daniel'ın ani ve bilincini kaybetmesine sebep olan yardımını hatırlayarak. Daha öfkeli olmak istiyordu ama içinde o duygudan bir iz bulamadı.

"Evet, uyarabilirdim," diye kabul etti Daniel, arkasındaki kayalıklı duvara yaslanırken. "Ama o zaman zorlu bir sınama olmaktan çıkardı. Askerlerin geçmesi gereken bir süreç değil miydi?"

Craig gözlerini devirdi.

Daniel da mükemmel bir taklitle kendi gözlerini devirdi.

Craig kıkırdamaya başladı, gittikçe kabararak göğsünden gırtlağına kadar yükselen yumuşak bir kahkahaydı ve çukurun boğucu havasında yankılandı.

"Ne, şimdi de delirdin mi?" Daniel ateş süngüsünü bir elinden diğerine geçirdi. Craig ise gülmeye devam etti.

"Görünüşe göre tamamen işe yaramaz değilmişsin."

"Delirdin demek." Daniel iç geçirdi ve bir küfür mırıldandı.

"İşte başından beri istediğim buydu." Craig daha iyi bir pozisyon bulmak için kıpırdanırken irkildi.

"Ne?"

"Benimle açık açık konuşman. Mükemmel asker maskesinin altında gerçekten kim olduğunu görmek," diye netleştirdi Craig. "Raylynn'in sende ne gördüğünü anlamak," diye itiraf etti sonra.

"Albay'ın varlığımdan haberdar olmasına bile şaşırdım," diye homurdandı Daniel alayla. Craig sözlerini açıklamaya uğraşmadı. "Gerçekte olduğum kişiyi gördün. Onu beğenmedin. Şimdi buna kaldın."

"Bu hâlini daha çok sevdim."

Şimdi kıkırdama sırası Daniel'daydı. "Bütün teğmenler senin gibi mi?"

"Sadece değerli olanlar." Craig, Raylynn'i ve eşsiz karizmasını düşündü; kibrini, rahat ve özgüvenli doğasını. Jax'in zaman zaman akıl sağlığının sınırlarını zorlayan çılgın deliliğinden çok farklıydı. Yine de ikisi arasında belli başlı benzerlikler vardı. Raylynn onu kanatları altına aldığından beri Craig onların tavırlarını özümsemeye çalışıyordu.

Raylynn. Bütün hayatı altın kol zırhı uğruna o kadının etrafında dönmeye başlamıştı. Belki de en başında Daniel'a o kadar sert davranmasının sebebi buydu: Raylynn'in başka bir adamı onun yerine geçirme ihtimalinden korkuyordu bir yanı. Belki biraz daha az endişelenmiş olsa, çok farklı bir ilişkileri olacaktı.

"Ateşi nasıl yaktın?" diye sordu Craig, samimi bir merakla. Bir barış teklifi.

"Eğitim esnasında ne olur ne olmaz diye belimizde bir acil durum kiti taşımamız söylenmişti. Benimkinde her zaman bir çakmaktaşı bulunur." Daniel, Craig'in yalnızca bir kez eğitimde gördüğü kare çantayı havaya kaldırdı. Acil durum kitini bir kez görmüşlerdi ve sonra o ve tanıdığı herkes çantanın varlığını ânında unutmuştu; hamlelerini kısıtlıyordu ve elverişsizdi, bu yüzden de onu taşımayı gereksiz bulmuşlardı. Hatta aylardır üzerine bağlamayı akıl ettiği tek şey, Baldair'e götürdükleri mektuptu. Hafif bir hareketiyle mektubun hâlâ belinde olduğunu doğruladı.

Bir acil durum kiti. Craig kahkahalarını durduramıyordu. Sanki bir davul ritmiymiş gibi çukurun her duvarından yankılanıyor, hiç şüphesiz yukarılarındaki ormana kadar ulaşıyordu. *Eh,* diye düşündü. Şanssızlıklar silsilesinin devamı varsa, Kuzeyli askerlerin onları bulması an meselesiydi.

Ama kimse gelmedi ve Craig bunu seyahatleri başladığından beri Ana'nın onlara gösterdiği ilk lütuf olarak değerlendirdi.

"*Tabii ki* o kiti üzerinde taşıyordun," diye mırıldandı Craig, eğlenir gibi.

"Eh, taşıdığıma memnun olmalısın." Daniel ateşi karıştırmaya devam etti. Craig daimi alayları yüzünden neredeyse —*neredeyse*—

kendini suçlu hissedecekti. Neredeyse ama tam olarak da değil. "Çünkü şimdi bizi ısıtacak ateşimiz ve senin için de merhemimiz var – yeterli değil ama idare eder."

Uzun, mânâlı bir duraksama yaşandı ama Craig nihayetinde pes etti. "Memnunum," diye itiraf etti yumuşak bir tonla.

"Ne dedin?"

Craig, Daniel'ın onu duyduğunu biliyordu ama yine de ona ayak uydurdu. Her ne kadar bunu kabul etmeye pek istekli olmasa da, asker onun hem övgüsünü hem minnetini kazanmıştı. "Hızlı düşünme şekline hayran kaldım, o kiti yanında getirmeyi akıl etmekle kalmadın noru kedisini de etkin bir şekilde savuşturdun." Bu sözlerini takip eden sessizlik neredeyse samimi hissettirdi.

"Dikkatli ol, söylediklerin kulağa takdir gibi geliyor," dedi Daniel şüpheci bir yaklaşımla.

"Çünkü öyle." Craig sırıtırken esnedi. Kafasını birazcık hareket ettirmek bile canını yakmıştı. Bütün bedeni hâlâ sızlıyordu ama artık korkunç bir acı çekmeyişini de Daniel'ın merhemi açıklıyordu.

Craig diğer adama yorgun bir bakış attı, onda da ciddi yaralar var mı diye bakındı. Hiçbir şey görmedi. Craig başını geriye yatırdı.

"Buradan nasıl çıkacağımızı bilmiyorum," diye itiraf etti Daniel yumuşak bir tonla.

"Ben de." Craig omuz silkti. "Ama sen epey zeki çıktın."

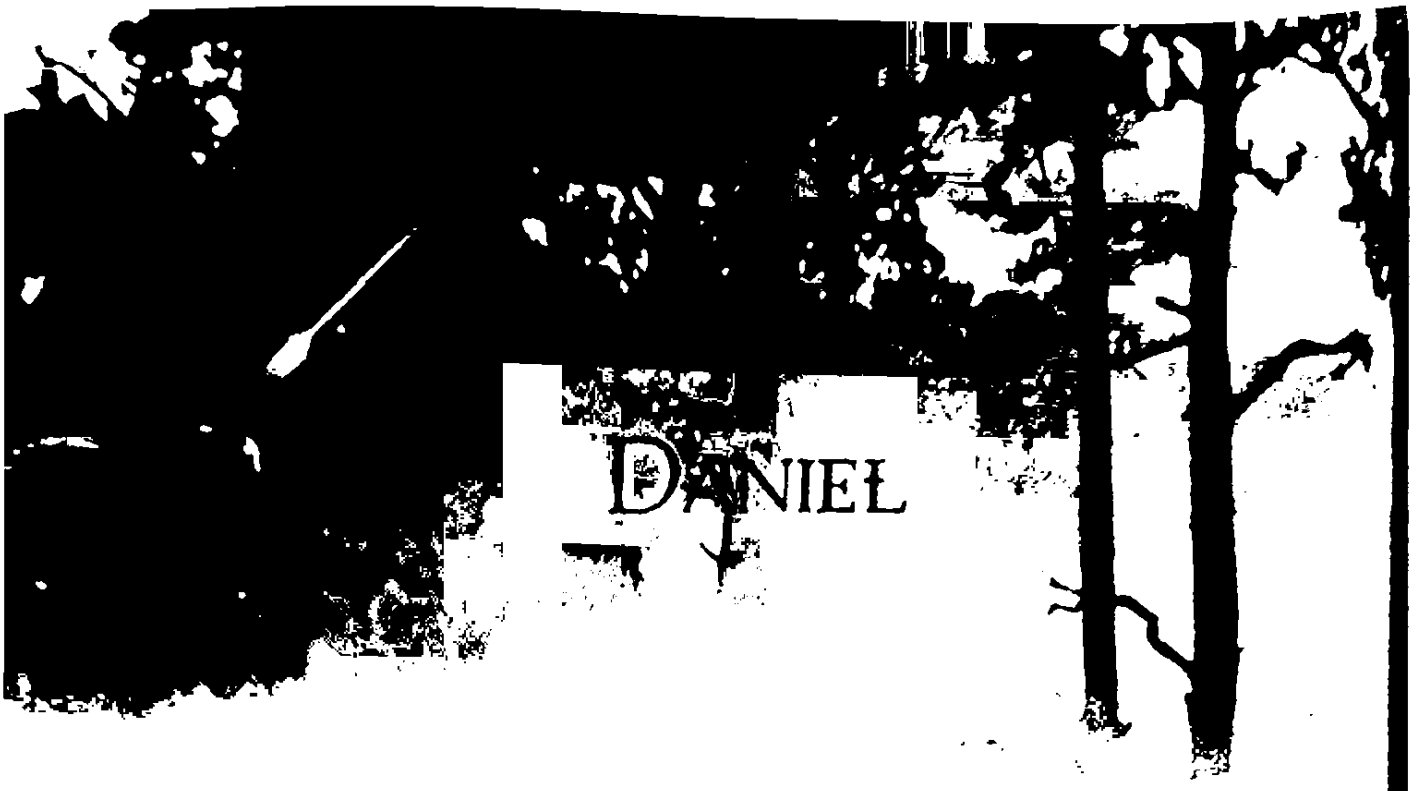
"Bu kadar şaşırmışsın gibi davranma."

Craig keyifli bir homurtu çıkardı. "Her gün zeki bir Doğulu çiftçiyle tanışmıyor insan."

"O zaman çok fazla Doğulu çiftçi tanımamışsın demektir."

"Öyle olsun." Craig tekrar esnedi ve çenesine tekrar keskin bir acı saplandı. "Zeki dostlarından bana sabah bahsedebilirsin. O zamana kadar bir çözüm bulacağına da eminim."

Craig, Daniel'ın cevap verip vermediğini duymadı. Bedeni hızla ve istemsizce yorgunluğa yenik düştü.

DANIEL

Şafak söktüğünde gözleri çapaktan neredeyse açılmıyordu. Daniel avuçlarının dibiyle yüzünü ovuşturdu ve sızlayan kaslarına, batan kesiklerine kir bulaştırdı. Birbirine yapışmış gözlerini açılmaya zorladı, bir yandan da aklını toplamaya çalışıyordu. Vücudunun her yeri acıyordu ama hâlâ tek parçaydı. Gece ne Kuzeyliler ne de noru kedisi saklanma yerlerine girmeye çalışmıştı; bir şekilde, Teğmen de o da bir sonraki güne sağ çıkmışlardı.

Bu düşünceyle başını yana yatırdı, gözlerini bulundukları dar alanı kaplayan diğer adama çevirdi. Craig dün gece sızdığından beri hiç kıpırdamamıştı ama göğsünün sabit bir şekilde inip kalkması teskin ediciydi. Daniel rahatlayarak iç geçirdi. İnsan gerçekten de hayattaki küçük şeylerde neşe bulmalıydı.

Gözleri dün gece yaktığı ateşin kalıntılarından yükselmeye devam eden dumana takıldı, gri filizler demetler hâlinde yukarı, ötedeki dünyaya tek çıkış yollarına doğru süzülüyordu. Çukur bir güğüm şeklindeydi ve ağza doğru incelen kısım tek çıkış noktalarıydı. Daniel oturduğu yerde daha da dikleşti ve çevresini incelemeye başladı. Eğer Craig bundan sağ kurtulacaksa, daha fazla ilaca ihtiyacı vardı. Eğer *ikisi de* bundan sağ kurtulacaksa, başka temel malzemelere de ihtiyaçları olacaktı.

Daniel ayağa kalktı ve dizleri isyan edercesine çatırdadı. Kasları ona fazlasıyla öfkeliydi, eklemleri gaddarca davranıyordu ama yine de vücudu ona ihanet etmedi. Katlandıkları onca işkenceden sonra uzuvları hâlâ emirlerine itaat ediyordu.

Craig bir inlemeyle canlandı. Teğmen yavaş yavaş kendine geliyor, vücudu zihninden önce uyanıyordu. Craig içgüdüsel olarak bacağını oynatmayı denerken Daniel onu durduramadı ve kulağına ânında acı dolu bir tıslama geldi.

"Üzgünüm. Yaşananların hiçbiri korkarım ki kâbus değildi."

"Ben..." Craig'in sesi çatladı. Dudaklarını yaladı ve gözlerini kırpıştırarak görüşünü netleştirdi. "Ben de uyandığımda kendilerini üzerime atan bir sürü genç hanımefendi bulmayı bekliyordum." Durumla dalga geçme çabası en iyi hâliyle zorlamaydı ama Daniel garip bir şekilde bunu takdir etti.

"O dediğin ihtişamlı geri dönüşümüzde olacakmış diye duydum." Daniel taşları yoklayarak çukurun içinde yürümeye başladı.

"Bu senin cepheden ilk dönüşün olacak, değil mi? İlk turun daha?"

Daniel başıyla onaylamıştı ki Craig'in oturduğu yerden onu göremediğini fark etti. "Öyle."

"Harika zaman geçirmiyor musun?"

"Harika zaman geçirmek için askere yazılmadım." Elinin altındaki taşların hiçbiri bir milim bile kıpırdamamıştı.

"O zaman neden yazıldın?"

Daniel, Craig'in onu görebileceği yere geri döndü, çoktan bitkin düşmüştü. Destek almak için bir kayaya yaslandı. "Sana daha önce de söyledim, nişanlımla ikimiz için sade bir hayat kurmak istiyorum. Vatanıma hizmet edeceğim, paramı alacağım; genç hanımefendilere ya da gösterişe gerek yok."

"Ah, evet. Doğru. Evde onu bekleyen birinin olduğunu bilen bir adam gibi konuştun tam." Craig gülümsedi ve gülüşü ilk kez samimiydi. "Nişanlın. Bana ondan bahset."

"Adı Willow." İsmini yalnızca yüksek sesle dile getirmek bile Daniel'a güç vermişti. Müstakbel eşinin o güzel, ela gözleri zihninde

patıldadı. "Ve eğer buradan çıkacak bir yol bulamazsam onu bir daha asla göremeyeceğim." Bu, Daniel için ölümden de beter olurdu.

"Eh, belki de tırmanabilirsin?"

"Olmaz. Bunu düşündüm ancak tavan çok dik ve duvarlara daha komutla. Açıklığa doğru zıplayamam da." Daniel bunun üzerine daha fazla düşünmedi bile. Odaklanması gereken başka şeyler vardı.

"Ne arıyorsun?"

"Başka bir çıkış yolu."

"Neden başka bir tane daha olduğunu düşünüyorsun ki? Tuzağı kazan her kimse muhtemelen halatla yukarı çekilmiştir."

Daniel durdu, Craig'in onu sorgulamasından çok kendi faydasız akıl yürütmeleri hayal kırıklığına uğratmıştı onu. "Bu mağara elle kazılmamış. Hiçbir yerde normalde alet edevatın bırakacağı izlerden yok ve ayrıca duvarlar elle şekil verilemeyecek kadar dik."

"Bir Yerkırıcı öyleyse."

"Bunu da düşündüm." Ordudan önce çok nadir tanık olsa da Daniel büyüyü her zaman çok etkileyici bulmuştu. Orduda bile çoğu büyücü-asker zamanını Siyah Alay'da geçiriyor, kendi gruplarının dışındaki askerlerle pek kaynaşmıyordu. "Ama çok... kusurlu görünüyor. Bu mağara yalnızca büyüyle yapılmış olsaydı daha mükemmel olmasını beklerdim."

"Soricium'u çevreleyen duvarlar gibi." Kuzey'in başkentini saran kusursuz, geçilmesi imkânsız bariyer, Solaris İmparatorluğu'na karşı duran son koruyucu kalenin can damarıydı.

"Aynen öyle." Daniel mağarayı incelemeye geri döndü. "Yani düşüncem şu ki, bu sonradan genişlettikleri doğal bir mağara... Geçit'e yakın olduğumuzu ve böyle yerlerin yaygın olduğunu söylemiştin, değil mi?"

"Evet." Craig'in kelimelerinden belirsizlik akıyordu. Kuzey karakol mevkisinde kalan eski tuzaklardan birine düştükten sonra kesinlikle bazı şüpheleri vardı.

"O zaman eminim ki..."

Daniel'ın ittirdiği iri kaya parçası, ağırlığını iyice verince biraz

yerinden oynadı. Bunun üzerine Daniel kaya parçasını daha da sert ittirdi. Üçüncü ittirişinde, iç çekiş gibi çok hafif bir hava sızıntısı geldi kulağına, sanki bir sırrın fısıldanması gibiydi.

"Başka bir çıkış yolu olduğuna eminim," dedi Daniel zafer kazanmış bir tavırla.

Daniel'ın bu ses tonu üzerine Craig bedeninin tüm itirazlarına kendini hazırlayarak dönüp kendi baktı.

Daniel açığa çıkardığı karanlık şeridine dikmişti gözlerini. Hiçbir şey göremiyordu, yani deliği daha da genişletmesi gerekiyordu. Sırtını kayaya dayadı. Ayakları taşta kayıp sürtünürken, uyguladığı kuvvet gevşek taşların mağaranın zeminine düşmesine neden oluyordu. Her geçen saniye, bacakları pes edecek ve yüzüstü kayaya yapışmasına sebep olacakmış gibi geliyordu. Yine de ittirmeye devam etti.

Kısa bir süreliğine de olsa şanslarının yön değiştirmesinin zamanı gelmişti; işte bunu kesin olarak bilmenin verdiği kuvvet, bedeni merhamet için yalvarsa da Daniel'ı devam etmeye iten şeydi. Daniel iri kayayı, bedenlerini oynatarak geçebilecekleri kadar kıpırdatmayı başardığında omurgasından aşağı terler akıyordu. Sözde yolun aşağısını pek seçemiyordu ama çıkmaz yol olmadığını anlayabilecek kadarını görmüştü.

"Ee?" diye sordu sonunda Craig.

"Ümit verici görünüyor." Daniel tepelerindeki gökyüzüne baktı. Eğer bir çıkış yolu bulursa *–bulduğunda–* gökyüzü hâlâ aydınlık olacaktı. Ama ne olur ne olmaz...

Dün çukura girmek için kullandığı iri daldan büyük kazık parçaları yonttu. Kırpıntıları topladı ve parçaladığı yerdeki talaşları bir araya getirip hepsini dün geceki ateşin küle dönmüş kalıntılarına attı.

"Tünel karanlık, yani ışık için biraz ateşe ihtiyacım var," diye açıkladı acil durum çantasından çakmaktaşını çıkarırken. Daniel kılıcını çakmak olarak kullanmaktan nefret ediyordu ama elinde başka bir metal yoktu. "Ayrıca, karanlık çöktüğünde gelmemiş olursam... ateşin de olur." Daniel, karanlık çöktüğünde neden orada olmayabileceğine hiç girmedi.

Taşla kıvılcım çıkarmak için tam dört deneme yapması gerekti, sonunda yongalar bir duman demetiyle alev aldı. Daniel hızla karnının üstüne yattı ve alev alan parçalara nazikçe üflemeye başladı. Ateş çabucak onları yalayıp yuttu ve daha küçük parçalara doğru yukarı tırmandı. Geçici ve parlaktı ama düzgün bir ateşe dönüşmesini sağlayacak çırayı tutuşturacak kadar sıcaktı.

"Al." Craig, Daniel'ın yarasını bandajlamak için kestiği kumaştan geriye kalan gevşek parçalardan birini yırttı. "Bunu alev sopanın ucuna bağla. Keşke içine sokabileceğim katranım ya da yağım olsaydı biraz."

Daniel onun bu kibarlığını kabul etti ve Craig'in dediğini yaptı. "Bu yeterli olacaktır... Kısa bir süreliğine yanacak, ardından dalı tutuşturacak... Sonrasında söndürüp közünü kullanabilirim."

"Közün yaydığı ışıkla yol bulmak demek," Craig burnunu çekti, sırıtışı fazla gergindi. "Umalım da iş oraya gelmesin."

"Eh, şansımız belli..."

Craig buna kahkaha attı. İçinde bulundukları durum garipti ve umutsuzluğun kıyısındaydı. Elindeki her şey parçalara ayrıldığında, gülmekten başka ne yapabilirdi ki insan?

Daniel tünelin içine doğru gözden kaybolmadan önce, "Bol şans, Daniel," dedi Craig aniden. Başlarına gelen bunca şeyden sonra Daniel, Craig'in sesinde bir samimiyet duydu ve buna hem şaşırdı hem de şaşırmadı.

"Teşekkür ederim. Göz açıp kapayıncaya kadar geri döneceğim," dedi Daniel cesur bir tavırla ve taş duvardaki karanlık geçide doğru ilerledi. Haklı çıkmayı öyle umuyordu ki... Sözünü tutmak için elinden ne gelirse yapacaktı.

Daniel yana dönerek geçici meşaleyi önünde tuttu, ateş çoktan kuvvetini kaybetmeye başlamıştı. Tünelin duvarları aydınlandı, dar olmasının yanı sıra Daniel'ın göremediği kadar uzağa gidiyordu. Her seçenek kadar iyiydi bu da; özellikle de ellerindeki yegâne seçenek olduğu düşünülürse. Cesaretini topladı, bitkin kaslarındaki acıyı görmezden geldi ve ilerledi.

Daniel saatlerdir yoktu.

Craig'in bir gün önce zar zor katlanabildiği adam şimdi karşı karşıya olduğu bu acımasız dünyadaki tek müttefikiydi. Özellikle de tek başına yüzleşmek için fazlasıyla acımasız bir dünyada. Doğaya salınmayı ya da ahırın arkasında vurulmayı bekleyen sakat bir at gibi hissediyordu kendini. Hiç değilse Daniel yanındayken, durumları gözüne daha az umutsuz geliyordu.

Kendi düşüncelerinde boğulmaktan başka yapacak bir şeyi yoktu. Sorun şuydu ki, Craig düşüncelerinin onu en sıkıcı kılan şey olduğunu düşünürdü hep. Babasının ona sık sık hatırlattığı üzere hiçbir zaman çok zeki olmamıştı ve eğer orduya yazılıp da Kuzey'e olan yürüyüşe katılmasaydı memleketi Rivend'den ayrılmayı asla başaramazdı. Düşünebileceği tek şey o sakin, küçük kasabada hiç değişmeyen rutiniyle, her biri yıllar sürmüş gibi gelen günlerdi. İtiraf etmek canını yaksa da, ordudan önceki hayatı Daniel'ınkine epey benziyordu.

Hayatındaki en iyi şey Altın Muhafızlar'a katılması olacaktı. Bir grup, aile, arkadaşlar, bir amaç. Tüm bunların hepsini koluna taktığı altından bir kol zırhıyla kazanacaktı.

Gün akşama döndü ve Craig biraz bitkinlikten biraz da can sı-

kıntısından uyuklamaya başladı. Belirsiz bir zaman sonra, yumuşak bir homurtu ve botların taşa sürtünme sesiyle aniden uyandırıldı.

"Daniel?" Koca bir gün geçmişti ama açıklığa bakacak bir konuma geçmeyi aklından bile geçirmemişti. Gerçi bunu yapsaydı bile... ne faydası olacaktı ki? Gelen ya yeni haberler getirmiş olan Daniel'dı ya da tuzağın başladığı işi bitirecek bir Kuzeyli. Ve eğer ikinci seçenek doğruysa girişe dönük oturmak sonu durdurmaya yaramayacaktı.

Craig'in avuçları ter içinde kaldı. Albay olamadan ölecekti. Ölümünün hiçbir anlamı olmayacağı düşüncesine karşı güç kazanmaya çalışarak derin bir nefes aldı.

"Benim."

Bu tek kelimeyi duymasıyla içine akın eden rahatlamayı kelimelerle anlatamazdı. Yine de dudaklarından, "Amma uzun sürdü," diye bir şeyler döküldü.

Daniel'ın geri dönüşüne sinirlendiği falan yoktu aslında. Hatta tam tersiydi. Ama kendine duyduğu öfkeyi yansıtabileceği tek kişi Doğulu adamdı. O, şanlı Altın Muhafızlar'ın bir üyesi olmayı hedefleyen bir askerdi; ölümden korkmamalıydı.

"Hediyeler getirdim." Daniel, Craig'in görüş açısına girdi ve düzgünce avlanmış, temizlenmeye hazır bir tembelhayvanı öne uzattı.

"Avlanmaya mı gittin? Sen avlanabiliyor musun?" Craig'in ağzı yemek yeme düşüncesiyle sulanmaya başlamıştı bile.

"Eh, benim de yemek yemem gerek. Tıpkı senin gibi." Daniel omuz silkti ve avını ateş çukurunun karşısına koydu. Daniel biraz daha tahta kırıp ince uzun bir parçayı yeni süngüsü olarak kullanırken Craig onu izledi. Etkileyici yeteneğini hızla uygulamasıyla ateşi tekrar canlandırdı.

"Sanırım avlanmak genelde erlerin görevi..." Craig daha önce bunu pek düşünmemişti. Raylynn'in öğrencisi olarak geçirdiği zaman piyade eri olarak geçirdiğinden fazlaydı. Hızla yükselmiş ve o yüzden de onun altındaki rütbelere ayrılan belli başlı görevleri atlamıştı.

"Tıpkı şu an olduğu gibi." Daniel hayvanın derisini yüzme işinden kafasını kaldırmadan konuştu. Elindeki malzemeler keskin taşlardan ve kılıcından ibaret olduğundan çok da iyi bir iş çıkaramıyordu ama yine de Craig'in beklediğinden daha iyiydi. Hatta bu koşullar altında Craig bu kadarını bile yapamazdı. Daniel'ın elleri, Teğmen'e bile hayran kalmaktan başka çare bırakmayan bir yetenek ve aşinalık sergiliyordu.

"Baharkökü." Craig başıyla Daniel'ın geçici tezgâhının yanına yığdığı bir avuç yaprağı işaret etti.

Daniel durdu. "Biliyor musun?"

"Senden uzun zamandır buradayım." Craig kıkırdadı. Ne zaman adamı tanımaya başladığını düşünse Daniel bir şeyler yapıp ona ne kadar acemi olduğunu hatırlatıyordu. "Onları buraya uzat. Sen işini bitirirken ben de kendi yaramı tedavi edeyim."

"Benim yapmamı ister misin?" diye önerdi Daniel ama yine de Craig'in isteğini yerine getirdi.

"Engelli değilim ya." Craig yaprakları Daniel'dan aldı, adamın konuyu uzatmamasına sevinmişti. Yarasıyla kendisindense başkasının ilgilenmesi çok daha kolay olurdu tabii ama şimdi böyle bir lüksleri yoktu. "Daha önce de yaptım."

"Öyle mi?"

Craig diğer adama inanamıyormuş gibi bir bakış attı. Daniel omuz silkti.

"Sadece, üst düzey askerlerin hayat tarzına alışkın görünüyorsun." Daniel gözlerini tembelhayvandan ayırmasa da ukala sırıtışını bastıramıyormuş gibiydi.

"Sen... Bana şımarık diyorsun, öyle mi?"

"Yani?"

"Yani ne?" Craig özellikle de Daniel gibi bir adamın bu kadar cesur bir imada bulunduğuna inanamıyordu.

"Öyle değil misin?"

Craig kahkahalara boğuldu.

Baldırının etrafındaki derme çatma bandajı açarken çıkardı-

ğı tıslamaları ve acı dolu yüz ifadesini gülüşlerinin ardına sakladı. Kötü bir yaraydı ve bandaj, lime lime olmuş etin bir kısmını da mide bulandırıcı bir acıyla birlikte kopardı. Fakat Craig yaraya iyice baktığında, olabileceğinin yarısı kadar bile kötü olmadığını fark etti. İçinde kıymık yoktu ve doku iltihaplı olsa da çoğunlukla temizdi.

"Al, önce biraz yıka." Daniel yanına gelmiş, oyuk bir tahta parçası uzatıyordu. İçinde biraz bulanık su vardı.

"Yemek, ilaç *ve şimdi de* su mu? Belki gerçekten şımarığımdır." Craig tahtayı dikkatle elinden aldı.

"Belki de." Daniel suyu geri alırken sırıttı, sonra da Craig'in arkasında gözden kaybolup dökmesin diye uzağa yerleştirdi.

Adamın yokluğu, böylesi cüretkâr bir yorumun ardından kendini toparlaması için gereken süreyi verdi.

"Pekâlâ bakalım, Daniel Taffl." Yeterince görüp duymuştu. "Senin hikâyen ne? Bu sefer gerçeğini istiyorum."

"Benim hikâyem mi?" Daniel, Craig'e doğru bakmamaya çalışarak eti kemikten ayırmaya koyuldu.

"Güya Doğulu bir çiftçisin... Ama belinde süslü bir kılıç ve onu kullanma tarzınla Raylynn Westwind'in dikkatini çekecek kadar yeteneğin var. Beceriklisin, kafan çalışıyor; hatta zekisin."

"Son kısma neden o kadar şaşırmış gibisin?" Daniel kaşlarını çattı.

"Doğulu çiftçiler genelde... aldıkları eğitimle öne çıkmazlar."

"En son ne zaman Doğu'da vakit geçirdin, teğmen?"

Ya şanslı bir iğnelemeydi ya da Daniel Craig'in düşündüğünden de daha keskin zekâlıydı. Bir diğer ihtimal de Craig'in coğrafya konusundaki eksikliğinin fazlasıyla ortada olmasıydı. "Pes."

"*Gerçek* hikâyem sana başından beri anlattığım hikâye. Senin algılarınla uyuşmuyorsa kusura bakma," diye başladı Daniel bir dakika sonra. "Doğu'da, Paca'nın hemen dışındaki bir çiftlikte doğdum. Buğday yetiştirir ve kasabadaki kasaplara sattığımız domuzlar beslerdik. Bazen de düzgün bir alışveriş olursa Batı'ya. Büyürken sıradışı 'kılıçlarla' oynama kısmını zaten biliyorsun."

Craig, Daniel'ı Raylynn'in çadırında ilk gördüğü zamanı hatırlayarak başını salladı. Hamisinin gözüne çarptığı için ondan nefret etmek ne kadar da kolay olmuştu. Ama Daniel, kılıç oyununun temellerini nehirdeki kamışlarla kendi kendine öğrendiği konusunda samimiyse, demek ki adamın çiftçi kanında sağlam bir doğal yetenek de vardı.

"Kasabada bir kızla tanıştım." Daniel hiçbir girizgâhta bulunmadan başka bir konuya geçiş yapmıştı.

"Willow."

"Evet, Willow." Daniel başıyla onayladı. "Erzak tedarikçisinin kızı. İyi bir kadın, benim gibi bir adamın hak ettiğinden çok daha iyi..."

"Sen de ona daha iyi bir gelecek sunmak için orduya yazıldın." Craig bu hikâyeyi binlerce kez duymuştu, ki bunların ikisi doğrudan Daniel'ın ağzındandı. Bir insanı savaşta yer almak gibi aşırı bir şey yapmaya itecek tek bir şey vardı: Aşk. Bu başka birine duyulan aşk, kaybedilen bir aşkın hatırası, vatan aşkı (nadirdi ama mümkün olduğunu düşünüyordu) ya da sık sık görüldüğü üzere aşkların en kullanışlısı, para aşkı olabilirdi; fark etmezdi.

"Başkente taşınmak istiyor," diye devam etti Daniel, Craig'in daldığı düşüncelerden bihaber. "Ama şehirde para kazandıracak bir yeteneğim yok."

"Ah, anladım, yani sen de bu fırsatı düğün masraflarını karşılamak, yeni bir başlangıç yapmak ve saray muhafızlığında kendine bir yer kazanmak için kullanmak istiyorsun?" Pek çok askere, özellikle de hünerli olanlara, ordudaki görevleri bittiğinde saray muhafızlığı görevi teklif edilirdi. Altın Muhafızlar'la kıyaslandığında bu çok... küçük görünüyordu. Craig, acaba Daniel rütbe atlama ihtimalini aklından geçirdi mi hiç, diye düşündü.

"Aynen öyle." Daniel bir parça eti şişe geçirip alevlerin üzerinde tuttu. Craig etin sertleşeceğini ve tatsız tuzsuz bir kömür parçasına dönüşeceğini biliyordu ama yine de ağzı sulandı. Günlerdir sıcak bir şey yememişti ve dün sarf ettiği enerjiden sonra yenebilir her

şeyi ağzına boyabilirdi. "Ya sen?" diye sordu Daniel aniden, sorusu Craig'i hazırlıksız yakaladı.

"Ben mi?" Craig cevabını uzun bir süre düşündü, tereddüt etmesine sebep olan şeyi tam olarak açıklayamıyordu. Kendi hikâyesi de Daniel'inkinden çok farklı değildi. Bir tutam yaprak alıp ağzına tıktı ve çiğneyerek macun hâline getirdi. Bu hareketiyle bitkinin özü ağzına dağıldı ve dudaklarıyla dilini karıncalandırdı, bu da ona diliniyerek zaman tanıdı.

Cerrahi kurallarını kafasına takmadan macunu eline tükürdü ve yarasının üzerine yayıp bastırdı. Yaranın dikilmesi gerektiğini fark etti ama o iş yeteneklerini fazlasıyla aşıyordu. Yine de eğer temiz tutabilirse ve baharköküyle tedavi etmeye devam ederse yara hızla iyileşirdi.

"Burada başka biri mi var?" diye sordu Daniel, sessizlik uzayınca Craig'e henüz cevap vermediğini hatırlatarak.

"Belki de delirmişsindir."

"Sen varken mi? Tamamen mümkün."

Craig tekrar kahkahalara boğuldu. "Bu kişiliğin var ya, Daniel. Sanırım onu sevdim. Sakın örnek asker hâline geri dönme, tamam mı?"

"İstesem bile artık dönebilir miyim emin değilim." Daniel çubuğa bir parça et daha geçirdi. Sessizlik devam ederken Daniel'ın sorusu havada ağır bir şekilde asılı kalmıştı.

"Benim hikâyem demek ha?" diye düşündü Craig yüksek sesle, Daniel'a gerçek bir cevap vermeye karar vermişti. "Korkarım seninki kadar soylu değil."

"Benimki de o kadar soylu değil."

"Sevdiğin kadın için daha iyi bir hayat hedeflemek mi? O gelecek için kendini feda etmek? Bana epey soylu geldi."

Daniel hiçbir şey demedi. İlk çubuğu ateşten alıp buharı tüten eti biraz soğuması için kenara koydu.

"Bana gelince... Ben sadece Güney'de, hiçliğin ortasındaki Rivend adlı küçük bir kasabadan gelen bir oğlanım." Craig omuz silkti.

"Arkadaşım Jon'la orduya katılmanın iyi bir fikir olduğunu aklımıza koymuştuk, kasabayı terk edip dünyayı görecektik. Biri olmanın tadını aldım bir kere..." Craig, Raylynn'in ona ilgi gösterdiği ilk zamanı hatırladı. Ruhunun çorak kısmında bir umut doğmuş, önünde olasılıklar açılmıştı. "Artık bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum ya, hiç bırakmak istemiyorum. Korumak için de her şeyi yaparım."

Daniel okunmaz bir yüz ifadesiyle uzun bir an boyunca onu inceledi. Öne doğru eğilerek çubuğu topraktan aldı ve sivri ucunu eti alması için Craig'e uzattı, o da bir teşekkür mırıldandı.

"Ben burada soylu olmayan hiçbir şey görmüyorum." Daniel ikinci çubuğu da ateşten aldı ve kendine ayırdı. "Kendi idealinin, kendi hayallerinin peşindesin... ve bu hayal de İmparatorluk'a hizmet etmekten geçiyor. Bu, döndüğünde güya kendilerini üzerine atacak ve savaş yaralarını göklere çıkaracak hanımefendiler için burada olmaktan çok daha soylu."

"*Hımm,*" diye mırıldandı Craig etini çiğnerken. Zorla yutkunurken başını iki yana sallayarak kendine daha yavaş yemesi gerektiğini hatırlattı. Atlattığı onca şeyden sonra boğularak ölmesi fazlasıyla utanç verici olurdu. "Kızlara da hayır demem."

İkisi de kahkahalara boğuldu.

"Raylynn'in teğmenisin... Hayallerini gerçekleştirdin mi?"

Evet deyip geçebilirdi. Yalan söylemiş olmazdı. Raylynn'in öğrencisi olmak ve başarı gösterme fırsatı elde etmek, onun gibi bir hiç kimsenin ulaşmayı umabileceğinden katbekat fazlaydı. Ama hayallerini tam olarak gerçekleştirmemişti. Hayır, onun daha zamanı vardı.

"Neredeyse," diye itiraf etti Craig.

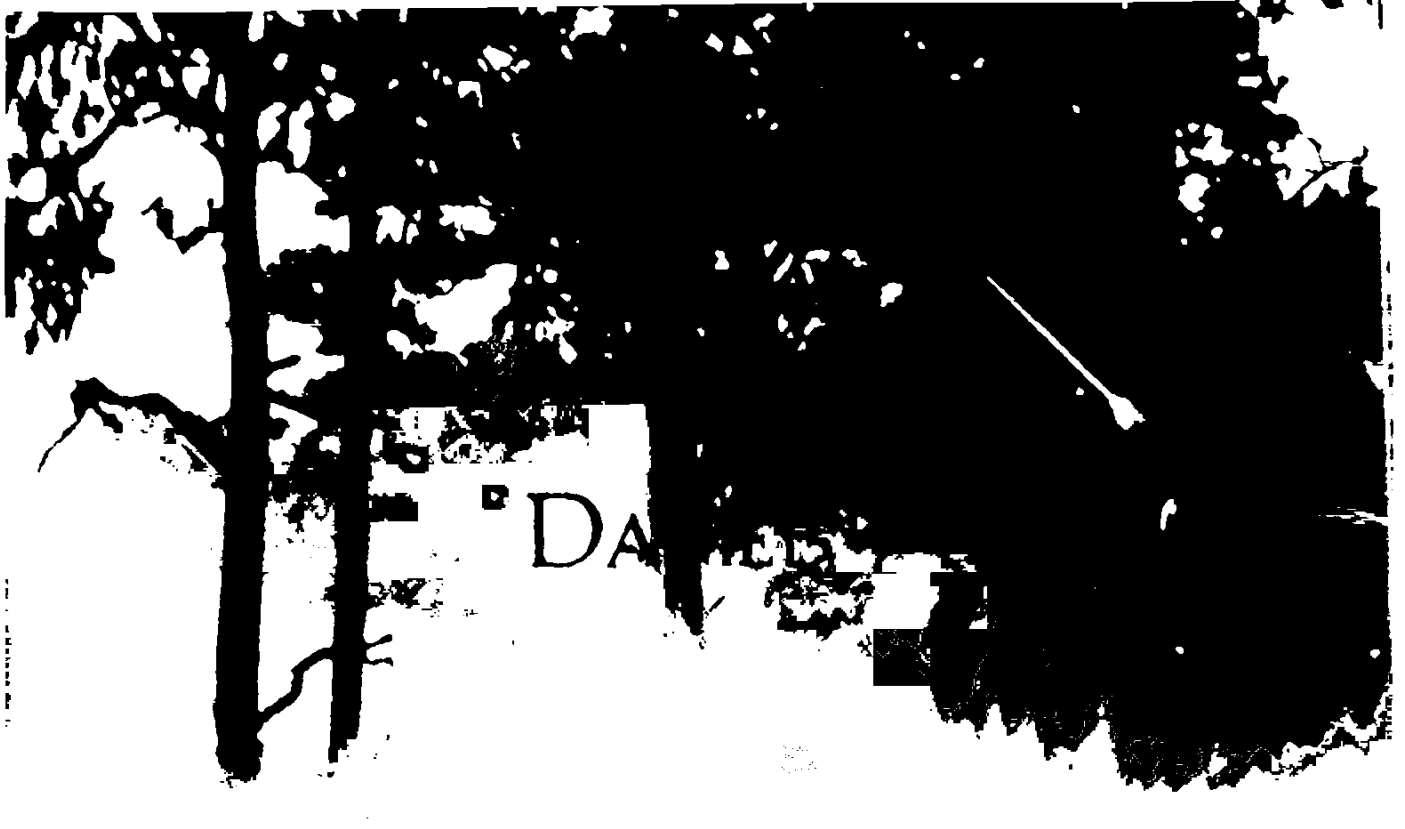
"Neredeyse mi?"

"Altın Muhafızlar'ın bir üyesi olmak istiyorum." Craig bu arzusunu başka biriyle paylaşmış olsa dizginlenemez bir kahkahayla karşılaşmayı beklerdi. Altın Muhafızlar dünyadaki en seçkin savaşçı birliğiydi ve Prens Baldair'in bizzat seçtiği askerlerden oluşuyordu... Öyle herkesin sırf istedi diye katılabileceği bir grup değildi.

Ama bu çiftçiden-dönme-savaşçı, bu garip Doğulu ona gülmedi. Dahası, Craig onun gülmeyeceğini biliyordu. Daniel düşüncesiz bir şekilde iri et parçasını çiğnedi ve ardından ateşe ikişer et daha attı.

"Bekle o zaman," diye düşündü Daniel yüksek sesle, "seni alın kol zırhıyla görmeliyiz."

Daniel, konu hallolmuş gibi avına geri döndü ve tekrardan eti kemiklerden ayırmaya koyuldu. Craig ise sersemlemiş bir şekilde sessizlik içinde oturdu ve ilk başta düşmanlık beslediği bu adamın onun için bir can sıkıntısından alay konusuna, daha sonra ise kurtarıcısından arkadaşına dönüşmesine duyduğu şaşkınlıkla Daniel'a baktı.

Sonraki iki gün görece bir sakinlikle geçip gitti. *Görece* buradaki anahtar kelimeydi. Geçici yuvaları olarak sığındıkları mağaraya tam olarak "rahat" denemezdi ama düşman bölgede olduğu düşünülürse olabildiğince güvenli ve korunaklıydı.

Harekete geçmek isteseler ya da buna mecbur kalsalar bile Craig'in aksaması yüzünden hareketleri büyük ölçüde kısıtlanacaktı. Teğmen en kısa sürede görevine dönmeye kararlıydı, ki Daniel da buna saygı duyuyordu. Ama Craig'in ayağa kalkma çabaları ikisine de fayda sağlamıyordu.

"İyi bir test olacak." Craig nedense sabahki avlanma ve toplayıcılık turunda Daniel'a katılabileceği fikrine kapılmıştı.

"Bir şeyi test etmene gerek yok." Daniel yeleğinin yan tarafını kaşıdı. Su kaynağı olarak kullandığı yakınlardaki derede temizlenme girişiminde bulunmuştu ancak düzgünce yıkanmaya yetecek su yoktu. Ayrıca düşman etrafta kol geziyor olabilirdi, hâl böyleyken soyunma fikri Daniel'ı fazlasıyla geriyordu. Dolayısıyla üstlerini başlarını saran kir, mağaradaki üçüncü arkadaşları gibiydi.

"Prens Baldair bu mektubu okumak isteyecektir. Mecburum..."

"Prens'i etkilemek istediğini biliyorum." Daniel insanın bir hedefinin olması ne demektir biliyordu ve Craig'in bu kararlılığı ona baş-

ka bir gözle bakmasına sebep oluyordu. "Ama enfeksiyondan ölürsen ya da düşman tarafından öldürülürsen kimseyi etkileyemezsin."

"Bu bölgede haftalardır Kuzeyli faaliyeti görülmedi." Daniel, Craig'in enfeksiyon olasılığını göz ardı ettiğini fark etti.

"Ama imkânsız değil." Daniel düşünceli bir tavırla belindeki kılıcı düzeltti. "Ayrıca ne kadar çok dinlenirsen yaran o kadar çabuk ve düzgün iyileşir. Eğer kendini zorlarsan bacağında kalıcı bir hasar oluşması ihtimali artar. Bunun kılıç ustalığında bırakacağı etkiyi bir düşün."

Craig sessiz kaldı. Daniel'ın daha fazla dil dökmesine gerek yoktu. Prens Baldair'in yalnızca en yetenekli dövüşçüleri muhafızlarına kattığı söyleniyordu, kılıç ustalığı kendininkine denk olan veya onunkini bile aşan askerleri.

"Sanırım baharkökü sayesinde sadece bir güne daha ihtiyacım var."

"Göreceğiz," diye uysalca kabullendi Daniel. Baharkökü gerçekten de harikalar yaratmıştı: Acıyı uyuşturmuş, iyileşmeyi hızlandırmış ve bitki özünün bıraktığı yoğun sümüğümsü tabaka sayesinde yaranın kirlenip enfeksiyon kapmasını engellemişti. Ama yine de bir mucize sayılmazdı. Düzgün bir sıhhiyeci olsa Craig'i şimdiye ayağa kaldırıp tam hızına ulaştırmıştı.

"Bugün tembelhayvan dışında bir şey yemek istiyorum, asker." Craig amirane bir hava takındı.

"Elimden gelenin en iyisini yapacağım, teğmen." Daniel da ona ayak uydurarak Craig'e asker selamı çaktı.

"Öyle yaptığından emin ol, altın kol zırhımı aldığımda benim için burada yaptıklarını unutmayacağım."

"Çok incesin," dedi Daniel, yaralı adamın etrafından dolanıp kendini sığınaklarının dışındaki dünyaya çıkaran dar geçide attı.

Daniel artık tüneli ezbere biliyordu. Düz bir yoldu ve içeriyi molozlardan ve taşlardan elinden geldiğince temizlemeyi görev edinmişti. Şimdi vücudunu dar alanda oynatarak karanlıkta ilerliyor, ellerinin altındaki taşın loş ışığa doğru kıvrılıp uzayışını hissediyordu.

Hâlâ savaşta olduklarını unutmak işten bile değildi. Hayatı boyunca hep bir sonraki adımına odaklanmıştı: çiftlikle ilgilen, Willow'la flört et, ona iyi bir yaşam sunmak için elinden gelenin en iyisini yap. En son ne zaman kendisine zaman ayırdığını hatırlayamıyordu. Şu anki zorunlu koşullar altında, kendisine zaman ayırmak hakkında pek çok şey öğreniyordu. Bu yolculukları, askerlerin kamp ateşleri etrafında özlem ve sevgiyle andıkları av partilerinin yanında soluk kalsa ve kesinlikle kendisinin planlayacağı bir şey olmasa da şaşırtıcı bir derecede hoştu.

Tabii her köşede kol gezen daimi ölüm tehdidini görmezden gelirse.

Daniel başını dar tünelin girişinden açıklığa uzattı. Her yer göz alabildiğine zümrüt yeşiliydi, artık evi olmuş loş mağaranın griliğiyle keskin bir tezat oluşturuyordu. Daniel gözlerine alışması için biraz zaman tanıdı, sesleri ve manzarayı iyice inceledi, olası bir tehdidin kendini göstermesi için dikkat kesildi.

Ama tıpkı son iki gündür olduğu gibi dünya sakin ve durgundu. Başıboş bir esinti ağaç tepelerini dalgalandırdı. Çiy damlaları düz, geniş yaprakları minik davullara çevirerek kendi kısık sesli bestelerini çaldı. Görünmeyen hayvanlar orada burada koşuştururken orman yaşamla dolup taşıyordu.

Kuzey epey güzel bir yerdi aslında ve Daniel'ın daha önce gördüğü hiçbir yere benzemiyordu. Yuvasının güney sınırında, Güney'in devasa çam ormanları dağlık arazide yükselmeye başlardı. Willow'la başkente giderken o ağaçları ilk kez görmüş, ormanın muazzam olduğunu düşünmüştü. Ama Shaldan'daki ağaçları gördüğünden beri hiçbir şey kıyas götürmezdi artık.

Daniel küçük dereye inen, artık aşina olduğu yolu yürüdü. Suya yaklaştıkça çalılar gürleşiyordu ve içlerinden geçerken yavaşlamak zorunda kaldı. Yolunu açmak için çalıları kesse daha rahat ilerlerdi ama bitki örtüsüne gereğinden fazla zarar vermek istemiyordu. Varlığına dair ne kadar az iz bırakırsa o kadar iyiydi.

Craig'in söylediği doğruydu. İmparatorluk ordusu Soricium'a,

Kuzey'in İmparatorluk, yıkıcı bir saldırı gerçekleştirmiş, sonra da imparatorunu kaçırmıştı. Yerlerini sağlamlaştırdıktan sonra, İmparatorun yönetimini yavaşça dışarı doğru yaymak üzerine kurarak Ana Kıta'da tanın bütünlüğü altında olmayan tek ülkenin gücünü parça parça yok etmişti.

Sürekli tanın'a bu kadar yakınken düşman güçlerle karşılaşması olası değildi, özellikle de Raylynn'in birliğinin ardından. Görevleri, muhtemelen saldırmayı amaçlayan direnişçileri ortadan kaldırmaktı. Ama bu, düşmandaki en ilginç şeylerden biriydi; mükemmel bir eşitleyici iyiyi, avla avcıyı bir araya getiriyordu.

Daniel, Kuzey dilinin kıvrak tınılarını duyduğunda av mı avcı mı olacağından emin değildi.

İyice çömeldi ve kendini yanındaki ağacın gövdesindeki oyuğa sıkıştırdı. Sesleri kısıktı, ormanı sesleri arasında zar zor duyuluyordu. Ama orada oldukları kesindi. Sanki yuvalarını yakma ve arkadaşlarını öldürme emrini veren Daniel'mış gibi sayısız kez nefretle ona yönelttikleri sözcükler de vardı aralarında. Baş kabileleri İmparatorluk'a teslim olsa bunların hepsi bitebilirdi.

Kalmalı mıyım geri mi çekilmeliyim? Eğer kalırsa yalnızca kendi hayatını değil Craig'inkini de tehlikeye atmış olurdu. İçgüdüleri ona gözlerden gizli bu noktada kalıp bilgi toplayabileceğini söylüyordu. Eğitimi, sonucu ne olursa olsun İmparatorluk adına araştırma yapmasını söylüyordu.

Her zaman olduğu gibi içgüdüleri ve eğitimi kazandı.

Daniel yavaşça ve çok dikkatli bir şekilde ilerledi. Göze çarpmamak için elinden gelen her şeyi yapıyordu; sesin kaynağına yaklaştıkça görebildiği her kuytu köşeye sığındı. Gür bitki örtüsünün arasından, dereye eğilmiş iki figürü belli belirsiz seçebiliyordu.

Açıkça konuşuyorlardı. Mimikleri ve tavırları manipülatif değildi; kendilerini yalnız sandıkları açıktı.

Daniel bir elini kılıcının kabzasından hiç ayırmadı. Böylece hem silahını yakınında tutuyor hem de kının çıkarabileceği herhangi bir tıngırtıyı engelliyordu.

İki Kuzeyli birbirleriyle işaretleşmeye devam etti, kolsuz ceketleri hareketleriyle beraber dalgalanıyordu. Daniel onların ilgisini bu kadar çekenin ne olduğunu merak etti ve aralarında geçen, kulağa melodik gelen cümlelerden birkaçını anlayabilmeyi diledi.

Yavaşça öne doğru süründü. Artık adamlarının botlarının gölgesini ve kıyafetlerindeki dikişleri görecek kadar yakındı. Ayağı bir kökün üzerinden ağaç altındaki çalılıklara kaydığında onların duyacağı kadar yakın.

Bundan sonraki otuz saniye yavaş çekimde gerçekleşmiş gibiydi.

Daniel'ın ayağı, kaçınmaya çalıştığı taze yapraklarla dalların içine sertçe girdi. Bileği garip bir açıyla döndü, canı öyle yandı ki ağzından acı dolu bir tıslama kaçtı. İki Kuzeyli ânında dönüp doğruca ona baktı.

Uzun örgülü saçları olan sağdaki kadın ellerini kaldırdı ve ağaçlar titreyerek canlandı sanki, güneş ışığını gören böcekler gibi ayrılıp kaçıştılar. Dallar ve ağaç gövdeleri dışarı doğru yay çizerek görüş açısını boşalttı. Kadının odaklanmış gözleri emri altındaki ağaçlarla aynı renkteydi ve ona bakıyordu.

Bir büyücü.

Harika.

Daniel'ın eğitimi devreye girdi. Şaşırtma üstünlüğünü kaybetmişti ama bu, ilk saldırma avantajını da kaçıracağı anlamına gelmiyordu. Ayağı sağlam zemine basar basmaz Daniel öteki bacağından güç alarak hızla yukarı fırladı.

Kılıcının kabzası elinin altında iyice ısınmıştı. Kılıcını bir an bile beklemeden tiz bir sesle çekti. Kadının elini bükmesiyle birkaç dal onu deşmeye hazır mızraklar hâlinde öne çıktı. Daniel'ın kılıcı havada yay çizerken, benek benek düşen güneş ışığını yansıtarak ışıl ışıl parladı; dalları uzaklaştırıp sivri uçlarını kopardı.

Kuzeyli adam gafil avlanmıştı ve sakardı, kalçasındaki kılıca ulaşmak için çabalıyordu. Büyüyle saldırmadığına göre Daniel'ın sadece tek bir büyücüyle karşı karşıya olma ihtimali yüksekti. Daniel kılıcının savruluşu sona erer ermez dirseğini beline indirdi ve

kılıcı iyice sıkıştırdı. Eğer haklıysa, önce büyücü etkisiz hâle getirilmeliydi; büyüye karşı mücadele etmek kılıçlarla baş etmekten çok daha zordu.

Bileğini hafifçe döndürerek kılıcın sivri ucunu kadının yüzüne doğrulttu ve iki adımda ayaklarını yeniden ayarlayarak ivmesinin yönünü değiştirip yeniden saldırdı. Tereddüt etmeyecek kadar çok kişiyi öldürmüştü. Kılıcı tutuşu sağlam ve hedef odaklıydı, tüm gücünü vermişti.

Kadın son anda dönüp elini kaldırdı. Kılıcı, kadının avucuna inmesiyle titreşip yüksek sesle çınladı. *Yerkırıcı,* diye düşündü Daniel yakıcı bir öfkeyle. Büyüleri sayesinde derilerini taş gibi sertleştirebiliyorlar, böylece tamamen kılıç geçirmez oluyorlardı. Deri olarak kalan tek bir yer vardı...

Daniel bir ayağını öne doğru kaydırarak kılıcını kadının bileğinin etrafından geçirip yukarı kaldırdı ve doğrudan gözüne saldırdı. Kadın boştaki elini yukarı savurarak Daniel'ı saldırısını yarıda kesmeye ve ayağının dibindeki topraktan fırlayan sivri köklerden kaçınmak için geriye sıçramaya zorladı. O sırada adam da silahını çıkarmayı başarmıştı ve Daniel'ın anlayamadığı ancak pek de iyi olmadığını tahmin ettiği bir şeyler haykırarak üzerine atılıyordu.

Kuzeyli, standart bir kısa kılıç kullanıyordu. İş oraya gelirse, Daniel güç açısından ona üstün geleceğini biliyordu. O da bu yüzden beceriye odaklandı. Kılıcını onunkinden kurtarıp adamın saldırısını savuşturdu. Daniel'ın kılıcı Kuzeyli'nin kılıç tutan elini kesti, tendonları parçalanırken düşmanının dudaklarından acı ve öfke dolu bir haykırış kopuverdi. Artık kılıç tutamıyordu.

Daniel öldürücü darbeyi indirmek için atılmak yerine stratejik bir şekilde geri çekildi ve büyücüyle tekrar dövüşme fırsatını kullandı. Şimdiye kadar girdiği neredeyse her savaşta sayıca azınlıktaydı. Bunun ne farkı vardı ki? Zafer, hızlı can alışlarda ya da büyük saldırılarda değil; düşmanın gücünü parça parça bölerek gerekeni yapmakta yatıyordu.

Daniel bu açıdan dikkatli bir dövüşçüydü. Düşüncesizce atıl-

mak ve kaba kuvvete bel bağlamak ona da kılıcına da uygun değildi. O, zaferini küçük açıklıklarda yakalıyordu. Rakibinin küçük bir hata yapması savaşın kazanılmasına yeterdi.

Mesela karşısındaki adamın kılıcını sadece tek eliyle tutarak beceriksizce ve fazla geniş savurması gibi.

Daniel geriye çıktı ve bedenini, öne atıldığında Kuzeyli'yle farklı yönlere bakacak ve omuz omuza gelecek açıda ayarladı. Daniel'ın kılıcı adamın boğazına saplandı, şahdamarından sanki patlamış bir borudan fışkıran su gibi kan fışkırmasını sağlayarak diğer taraftan temiz bir hamleyle çıktı. Adamın verdiği son nefes hırıltılıydı ve dizlerinin bağı çözüldü. Daniel, ölü adamın ağırlığı onu da yıkmadan çabucak kılıcını çıkardı.

Kılıcı hazır bir şekilde döndüğünde büyücü çoktan gitmişti.

Yaprakların hışırtısı ve dalların salınışı dikkatini yukarı çekti. Kadın tepesinde duruyordu. Bir sarmaşık bacağından çıkarak karnını sarıyor ve oradan da dalı sıkı sıkı tutunduğu koluna ulaşıyordu.

Birbirlerine baktılar. Cephenin farklı taraflarında yer alan iki savaşçı. İkisi de birbirini öldürmek için doğrudan emir almamıştı, sadece "düşman" olmanın karşılıklı bilgisiyle hareket ediyorlardı. Kadın döndü ve durduğu geniş daldan kendini boşluğa bırakmadan önce ona gözlerini kısarak baktı.

Sarmaşık onu büyüyle yukarı çekti. Kadın, yaprakların oluşturduğu örtüye doğru yükselip tepedeki ağaçların arasında gözden kayboldu. Daniel gür yaprakların hışırtısı dinip de orman yeniden her zamanki dinginliğine bürünene dek bekledi.

Sonra kılıcındaki kanı ölü adamın ceketine sildi ve bir sonraki adımının ne olması gerektiğini düşündü. Kadının taktik olarak geri çekildiği açıktı... İkisi de alelade askerlerdi ve şu an birbirlerine saldırmalarının hiçbir faydası olmazdı ya? Müttefiklerini ormanda bulduğu yalnız İmparatorluk askerine dair bilgilendirir miydi? Yoksa meselenin peşini bırakır, savaşın kurtulacak kadar şanslı olduğu bir mücadelesi olarak mı görürdü?

Daniel'ın etrafında gezinen bakışları, Kuzeylilerin hararetli tar-

tışmalarının kaynağına ulaşınca aklındaki tüm düşünceler silindi. Derenin yanındaki nemli, sıkı toprakta özenli çizgiler çizilmişti. Oklar ve daireler kesişiyor, iç içe geçiyordu. Şemanın bir kısmı kadının ayağı tarafından silinmiş olsa da genel hatları belliydi.

Daniel arkasını döndü ve elinden geldiğince hızla ve gizlenerek Craig'e doğru koştu.

Daniel her zamankinden geç kalmıştı. Craig bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı ve arkadaşına tek bir bakış atmasıyla da bu hisleri doğrulandı. Eli boş gelmesinin yanı sıra, zaten kirli olan kıyafetlerine yeni açılmış yaralardan kaygı verici bir kırmızılık yayılıyordu.

"Ne oldu?"

"Kuzeyliler." Daniel duruşunu hafifçe değiştirdi ve o anda Craig beklediği üzere silah arkadaşıyla değil, bir İmparatorluk askeriyle konuştuğunun farkına vardı. "Su almaya gidiyordum ve birtakım sesler duydum. Bilgi toplarken keşfedildim ve saldırıya uğradım. Birini öldürdüm ama öteki –büyücü olan– kaçtı."

"Sence büyücü seni buraya kadar takip etmiş midir?" Craig, Daniel'ın bunca zamandır girip çıktığı oyuğa omzunun üzerinden bir bakış attı.

"Hayır, silah arkadaşı ölünce geri çekildi."

"O zaman şimdilik güvendeyiz." Bu gerçek rahatlatıcıydı ama temizlenmiş olması gereken bir bölgede düşman hareketliliği keşfetmek pek de öyle değildi. Savaşta neresi tamamen güvenliydi ki?

"Başka bir şey daha var." Daniel yanına oturdu.

"Ne?"

"Onların sadece yolunu kaybetmiş ya da bir yerden diğerine giden başıboş iki Kuzeyli olduğunu sanmıyorum." Adam çakılın ve gevşek kayanın etrafını el yordamıyla aradı, bir tanesinde karar kılana kadar mağaranın zemininindeki birkaç taşa eliyle vurdu.

"Peki neden böyle düşünüyorsun?.."

"Bence onlar öncü birlikti. Mesaj iletiyorlardı." Daniel seçtiği taşı mağaranın kayalık zemininde sürüklemeye başladı. "Bir şey çiziyorlar, üstünde tartışıyorlardı. Önemli görünüyordu."

Craig, Daniel'ın bir sonraki sözlerini daha o ağzını açmadan biliyordu.

"Sen haritalar ve yön konusunda benden daha iyisin ama burası hiç de şeymiş gibi durmuyor..."

"...Soricium," diye fısıldadı Craig, Daniel çizimini bitirirken. Kesinlikle kaba taslak ve beceriksizce ortaya konmuş bir çizimdi ancak başkentin hatları aşikârdı. Soricium'un İmparatorluk'tan surla korunan iç sığınağı, kuşatma kulesi ve cephaneliği temsil eden kutularla çevrelenmişti. Onun da etrafında, Craig'in yakılmış geniş bir toprak alanı gösterdiğini bildiği başka bir dış halka vardı. Baş albayları ve kraliyet ailesi üyelerini rahat ettirmek için kabaca inşa edilmiş bir yapı olan "kamp sarayı" bile işaretlenmişti.

"Ben de öyle düşündüm," diye onayladı Daniel.

"Bunlar ne?" Craig, Daniel'ın en son çizdiği oklarla dairelere işaret etti.

"Emin değilim. Düşünebildiğim tek şey, gelecek bir saldırıyı işaret ettikleri."

Craig de buna katılıyordu. "Bu aralar çok sessizlerdi..."

"Ve İmparator da yeni geldi," diye ekledi Daniel.

Craig bunu unutmuştu. İmparator ilkbaharın son günlerini İmparatorluk başkentindeki meselelerle ilgilenmekle geçirmiş ve Kuzey'e henüz dönmüştü. Eğer Kuzeyliler saldırıya geçecekse, yılanın başını küçükken ezmeyi denemeleri ve bunu İmparator oradayken yapmaları mantıklıydı.

"Bu haritadan emin misin?"

"Eminim." Daniel hiç tereddüt etmemişti ve Craig ses tonunda, geçen sefer yönlerini belirlemeye kalkıp da yoldan çıkardığındaki sahte özgüveni saptamamıştı.

"Öyleyse Soricium'daki orduya en kısa zamanda haber vermeliyiz." Craig yavaşça dizini büktü ve ayağını esnetti. Baldırındaki kasları tamamen kullanmaya yeltenene kadar hareket etmek kolay geldi ama sonra dizine yakıcı bir acı saplandı. Yüzünü ekşitmemeye çalıştı. Çok daha kötü acılara dayanan askerler vardı ve o da yapabilirdi. İyileşmek için yeterli zamanı olmuştu. Hem ne de olsa savaştalardı.

"Bacağını sabitlemek için biraz tahta bulacağım," dedi Daniel ayağa kalkarak. "Ve baston olarak kullanabileceğin başka bir parça da bakarım."

"Zaten bu hâlimle bile yavaş kalacağım." Craig baldırına bakarak kaşlarını çattı. *Keşke sıhhiyecileri olsaydı.*

"Ölümüne koşmandansa yavaşlayıp sağ salim varman daha iyidir." Daniel'ın ses tonunda, Craig'i konunun tartışmaya kapalı olduğuna dair uyaran bir kesinlik vardı. Bu yolculuğa ilk başladıklarında Craig'in tanıdığı o düşünmeden itaat eden küçük piyade eri, büyük bir mesafe katetmişti.

"Bu gece yola çıkmak istiyorum."

"Hayır." Daniel, Craig'i ayağa kalkmasına engel olarak öfkelendirdi.

"Eğer bir gün ayağa kalkacaksam, bunu eyleme dökmem gerekiyor." Craig diğer adama kaşlarını çatarak baktı.

"Bir gün daha," diye ısrar etti Daniel. "Zaten akşam olmak üzere. Fazla yol alamayız ve senin burada güvende olduğunu biliyoruz. Eğer şimdi dinlenirsen, yola çıktığımızda daha hızlı hareket edip kaybettiğimiz zamanı telafi edebilirsin."

"Bu mantık aklıma yattı mı emin değilim."

"Başka bir seçeneğin var mı emin değilim." Daniel onun omzuna vurup ayağa kalktı ve çıkışa yöneldi.

"Buradaki teğmen kim?" diye mırıldandı Craig.

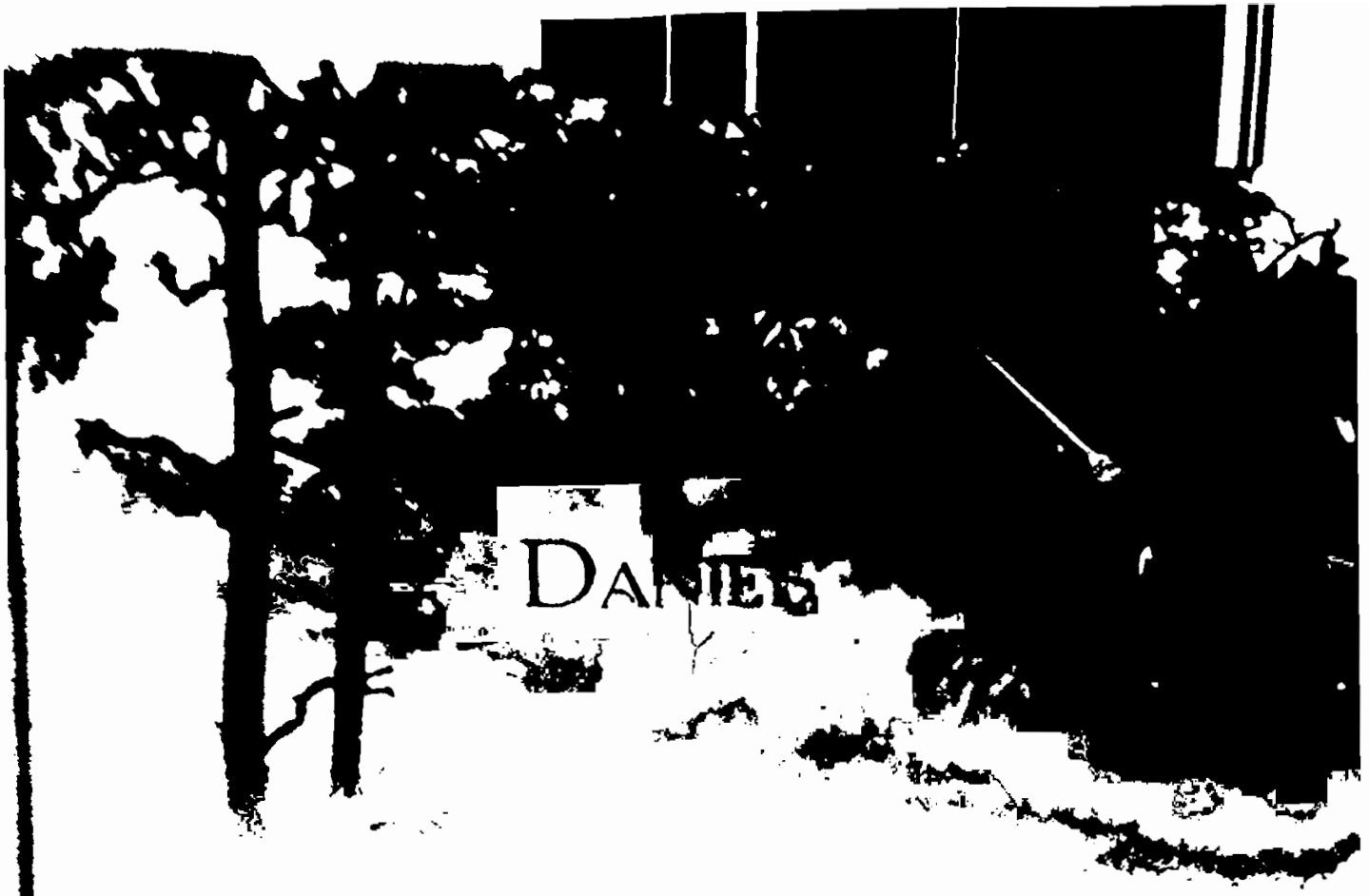
"Sensin." Birden rütbesini kullanmaya karar vermesinin Daniel'i eğlendirdiğini anlamak için Craig'in adamın yüzünü görmesine gerek yoktu, sesinden belliydi. Garip bir şekilde, Craig oynadıkları ama dile getirmedikleri bir oyunu kaybettiğini hissetti. Daniel tünelin girişinde durdu ve Craig laf sokacak bir şeyler bulmaya çalıştı ama beceremedi. "İzninle öyleyse?" dedi Daniel.

"Gidebilirsin, asker." Craig inatçı bir tavırla döndü ve duvardan destek alarak doğruldu. "Ama bulabildiğin en iyi bastonu bekliyorum senden."

Daniel fazla resmî bir asker selamı çaktı. "Emredersiniz, efendim!"

Craig, Daniel'ın taşta yankılanan ayak sesleri duyulmaz olana kadar bekledi. Ardından sağlam bacağı üzerinde doğrularak kendini yavaşça yere bıraktı. Hiç beklenmedik bir şekilde kahkahalara boğuldu. Yaralıydı ve İmparatorluk ordularına düzenlenecek saldırıyı bilen iki kişiden biriydi. Tüm bunların ortasında bir şekilde edindiği iyi bir arkadaşla şakalaşabiliyordu.

Yani belki de her şey göründüğünden biraz daha az imkânsızdı.

Ormanda istikrarlı bir şekilde ilerliyorlardı. Hızlı değillerdi ama aşırı yavaş da değillerdi. Craig aşama kaydetmeye kararlıydı. Daniel da Teğmen'in yarasını temiz ve sağlam tutmaya.

İlk gecelerinde durduklarında Craig acıyla tısladı.

"Kıpırdama yoksa daha çok canın yanacak," diye azarladı Daniel. Bandajını açabilmek için bacağını sabit tutmaya çalışarak elini Craig'in dizine sarmıştı.

"Belki biraz daha nazik davransan bu kadar kıpırdanmazdım," diye çıkıştı Craig.

Daniel adama anlayışlı davranmak istiyordu. Sonuçta bütün günü, düzgün bir tedavi görmeden en az bir iki hafta yatağa düşürecek türden bir yaranın üzerinde yürüyerek geçirmişti. Craig'in şanssızlığına, anlayışın savaşta pek yeri yoktu.

"Eminim ki iyidir. Her gün yeniden bandajlanmasına gerek yok."

"Bu sıcakta mı? Kesinlikle var." Daniel, Craig çukura ilk düştüğünde kestiği gömleğinin parçalarını açmaya başladı. Bugün gömleğinin öteki kolunu feda etmeye karar vermişti. "Baharköklerinin her gün uygulanması gerekiyor. İsteyeceğin son şey, terden ya da kirden doğan bir enfeksiyon olur."

"Bize hiç baktın mı sen? Biz kirin vücut bulmuş hâliyiz." Craig sıktığı dişlerinin arasından sırıttı.

"Haksız sayılmazsın." Doğru düzgün yıkanmalarının üzerinden o kadar çok zaman geçmişti ki hâlleri için tiksindirici tabiri hafif kalıyordu.

"Ana orduya ulaşıp da mektupla beraber gelecek saldırının da haberini verdiğimizde... Prens'e senden övgüyle bahsedeceğim."

"Bunu yapmana gerek yok." Daniel yardımının, alacağı ödemede artışa sebep olacak kadar anlaşılır olduğunu umuyordu sadece.

"Kesinlikle var. Arkadaşlar şansları varken arkadaşlarını desteklemeye fırsatını es geçmezler."

Daniel yaraya odaklanmış gibi yaptı. En kötü kısmı neredeyse tamamen iyileşmişti; geriye yalnızca iltihaplı bir yaranın başlangıcı kalmıştı. *Arkadaşlar.* Bu düşünce zihninde yankılandı. Daniel'ın yıllar boyu pek arkadaşı olmamıştı. Komşu tarlada çalışan, zaman zaman beraber öğle yemeği yediği, ondan yalnızca birkaç yaş büyük bir ırgat vardı; bir de Paca'nın merkezinde bir iki tane içki arkadaşı. Willow da vardı tabii. Kendini hiç yalnız hissetmemişti ama yapılması gereken şeylere o kadar odaklanmıştı ki kendine sosyal bir çevre oluşturmak için pek zaman harcamamıştı.

"Pekâlâ, sanırım bu iyiliğinin karşılığını bir şekilde öderim."

"Çoktan ödedin zaten." Craig geriye yaslandı. Daniel, baharkökü kaslarına işlerken Craig'in omuzlarındaki gerginliğin çözüldüğünü gördü. "Ne de olsa artık kardeşiz."

"Öyle miyiz?"

"Hayatımı kurtardın." Adam başıyla bacağına işaret etti.

"Sanırım sen de aynısını yaptın." Daniel sağ ayağının topuğu üzerinde geriye eğilerek bir dizinin üzerine çöktü ve gömleğinin kolunu kesmeye başladı.

"O nasıl oldu? Seni noru kedisine bırakmamdan bahsetmiyorsun herhalde."

"Onun için seni hâlâ affetmedim." Daniel, sözcükleri ve yüz ifa-

ara karşısındaki adam tarafından iyice anlaşılana kadar konuşmaya ara verdi.

Bu sadece Craig'i güldürdü. "Bunu garip bir şekilde gösteriyorsun. Yoksa bu sürekli bahsedilen şu ünlü Doğu misafirperverliği mi?"

Daniel alayla homurdandı ve elindeki işe döndü.

"Sorumu hâlâ cevaplamadın, asker."

"Şey..." Daniel yarayı tekrardan sarmaya başladı. "Eğer sen yol göstermek için burada olmasaydın kesin kaybolurdum." Bu itirafı yapması gerektiğini hissetmişti ve Craig'in, onları rotalarından çıkardığı için dilediği özrü sesinde duyabildiğini umdu.

"Doğru ya," dedi Craig sadece.

Böylece Daniel pişmanlığının duyulduğunu ve hatasının affedildiğini anladı.

Ertesi gün Craig onları ormanın iyice derinlerine yönlendirdi. Daniel, onun harita ya da diğer yön bulma alet edevatları olmadan yönünü nasıl bulduğunu sorgulamadı. Adamın yol bulma konusunda ayrı bir yeteneği varmış gibi görünüyordu.

Ancak ondan sonraki gün dayanamayarak sırf meraktan sordu. Craig'in açıklaması ona pek anlam ifade etmedi ve kulağına adamın kendine has bir büyüsü varmış gibi geldi. Mekânlara karşı içsel bir çekim hissetmesiyle, yaptıkları dönüşlere göre aklının mesafeleri hesaplayabilmesiyle alakalı bir şeydi.

Nihayetinde Daniel'ın doğru yolu bildiğini iddia eden adama güvenmekten başka bir seçeneği yoktu. Elleri kılıcında, gözü tetikte devam etti. Bitki örtüsü etraflarından sarkıyor, fazla uzakta olmadıklarını bildikleri düşmanlarının hareketlerini gizliyordu. Koca bir ordunun ilerleyişiyle yarışan iki adam.

Başkente varmalarına yaklaşık bir gün kalana kadar etraf sessizdi. Sonra, sakin ilerleyişleri aniden son buldu.

Daniel kolunu Craig'in göğsüne doğru uzattı ve onu tam adım atacakken durdurdu. Craig, diğer adamın bakışlarının etrafta gergin bir şekilde dolanmasını ve kısık sesle küfretmesini izledi. Bu kadar dikkat kesilmek için bir neden saptayamamıştı ama Daniel'ın hızındaki değişim endişe vericiydi.

"Ne oldu?" diye fısıldadı Craig nihayet.

"Şunu duyuyor musun?" dedi Daniel nefes nefese.

"Neyi?"

"Hareket var." Daniel kafasını sola doğru eğdi, bitki örtüsünün içine doğru diktiği gözlerini kıstı.

Craig kıpırdamamaya, hatta nefesini tutmaya çalıştı ama ormanın her zamanki seslerinden farklı bir şey duyamadı. Daniel birkaç gün önce bu kadar garip davransaydı Craig onu ya azarlar ya da endişelerini göz ardı ederdi. Ama adam, çevresinin her daim net bir biçimde farkında olduğunu kanıtlamıştı.

Daniel kafasını planladıkları rotaya doğru sol ön tarafa çevirerek dikkat kesildi. Craig sanki daha iyi duymasını sağlayacakmış gibi gözlerini kıstı. Ama hiçbir şey duymuyordu. Arkadaşının garipliğini paranoyaya yormaya karar vermişti ki uzaklardan bir dalın kırılma sesini duydu belli belirsiz, ardından da hışırtılar geldi.

"Ben de duydum." Craig, sese kulak kesilirken kendi sesini al[illegible] fısıltı.

Daniel bir sesin geldiği yere bir Craig'e baktı. Craig arkadaşının aklından geçeni ânında anladı.

"Sen ilerle ve gözcülük yap. Ben burada saklanıp bekleyeceğim." Şimdi gururlu davranacak zaman değildi. "Ama Ana aşkına, sakın yakalanıp da kendini öldürtme."

"Emredersin, teğmen." Daniel keçe gibi olmuş darmadağınık saçlarını gözlerinden çekti ama bukleler ter, kir ve havadaki fazla nemden dolayı neredeyse hiç kıpırdamadı.

Craig yakınlardaki bir ağaca doğru topalladı. Burada sığınabileceği çok yer yoktu ve yapabileceği en iyi şey, kendini iki kökün büyük boğumları arasına sıkıştırıp kılıcı hazırda beklemekti. Daniel ona uzun uzun baktı ve ardından orman zemininden koca bir eğreltiotu çıkardı. Bir ucunu Craig'in başının üzerine doğru sıkıştırdı ve oluşan kemer onu gölgede bıraktı.

"Dikkatli ol."

"Sen de."

Craig, Daniel'ın gidişini izlerken askeri birden gözüne o kadar da acemi değilmiş gibi geldi. Kesinlikle hâlâ biraz işlenmesi gerekiyordu... ama bu da ancak zaman ve deneyimle hallolabilirdi. Eğer yaşamaya devam ederse, savaşmaya devam ederse, Craig onda istisnai bir kılıç ustasının gelişim sürecini görüyordu. Hatta belki iyi bir teğmen bile olabilirdi.

Beklemek işkenceydi. Daniel bulunduğu yere gizlice sokulduğunda, Craig'in kılıcını hazırda tutmak için büktüğü sol bileği uyuşmuştu. Gerçi hiç zahmet etmesine gerek olmadığı anlaşılmıştı. Daniel'ın ifadesi, bir şey söylemesine gerek kalmadan Craig'e bilmesi gereken her şeyi söylemişti.

"Büyük bir ordu, en az tam bir İmparatorluk alayına eşdeğer," diye bildirdi Daniel.

"Şu tarafa doğru mu gidiyorlar?" Craig dünyayı zihninde evirip

çevirdi. Tepe kısmı birden tüm hızını kaybedip önünde durana kadar yeşil yeşile karıştı. Parmağını doğuya doğru çevirdi.

"Evet, öyle görünüyor," diye onayladı Daniel. "Fazla yaklaşarak riske girmek istemedim."

"Doğru olanı yapmışsın." Craig çenesini avucuna dayadı, şu anki durumlarını çözmeye uğraşıyordu. "İmparatorluk ordusuna doğru yürüyorlar."

"Soricium'dan ne kadar uzaktayız?"

"Belki bir buçuk gün kadar," diye mırıldandı Craig yüksek sesle düşünerek. Engebeli araziyi zihninde birkaç kez katetti. "İçlerinde noru kedisi süren var mıydı? Ya da bu ormanlara has başka bir yaratığa binen?"

"Sanmıyorum. Çoğu piyadeydi." Daniel, Craig'in bir sonraki sorusunu o daha sormadan cevaplamış olmuştu: Yerkırıcıların yapabildiği gibi ağaç tepelerinde mi ilerliyorlardı?

"En azından o açıdan birbirimize dengiz."

"Nasıl yani?" Daniel, Craig'in bacağına imalı imalı baktı.

"Bir şansımız var." Craig ayağa kalktı. "Şaşırtma fırsatının kendi ellerinde olduğunu sanıyorlar. Bu akşam dinlenip geri kalan mesafeyi yarın alacaklar ve bir sonraki gün gecenin köründe saldıracaklar."

"Olası görünüyor..."

"Eğer kendimizi zorlarsak Soricium'u uyarmak için vaktinde varabiliriz." *Ve şu Baba'nın lanetlediği mektubu ulaştırmış oluruz,* diye ekledi Craig içinden. Bu büyük gerilim ânında bile Craig görevinden vazgeçme fikrine kapılmadı – bunca yol geldikten sonra olmazdı.

Daniel durup bitki örtüsünün ötesine baktı. Craig onun zihninin nasıl bir kavrayışla çalıştığını merak etti. Coğrafi olmadığını kesin olarak biliyordu. "Onları zamanında uyaracak kadar erken varamayabiliriz."

"Denememiz gerek." Craig arkadaşının yenilgiyi kabul eden bu tavrı karşısında şaşırmıştı.

"Katılmıyor değilim." Daniel'ın sesinde dalgın bir ton vardı. "Ama mesajı orada olmadan iletmemiz gerekiyor."

"Ne?" Craig bilmecelerin hayranı değildi.

"Onlara doğru ilerleyen bir birlik olduğunu söylemeden, sadece bir kuvvetin varlığına dair uyarmalıyız onları."

"Bir çeşit sinyal yani." Craig olayı çözdü.

"Aynen öyle ve tam olarak neyin işe yarayacağını biliyorum." Daniel ayağa kalkıp bir elini Craig'e uzattı. Daniel alelacele konuşmaya başladığında çoktan harekete geçmişlerdi. "Eski Soricium harabelerini hiç gördün mü?"

Craig bunu uzun bir an boyunca düşündü, etraflarını saran ağaçların arasında inatçı bir şekilde dikilmeye devam eden taştan ve topraktan yapıları hatırladı. Geçip gitmiş günlere ait çürüyen kalıntılardı onlar, Craig'in hiçbir zaman anlamadığı –ya da düşünmeye zahmet etmediği– bir şeyin temsilcileri.

"Sanırım?"

"Çöken kuleler? Onları görmüş olman lazım, göze batıyorlar."

"Evet, evet, biliyorum." Bu doğruydu. O yapılar tarz olarak Güneyli mimarisini temsil ediyordu ve onları burada, Kuzey'de görmek rahatsız ediciydi. Mamut kadar devasa gövdeleri olan ormanın yapraklı muhafızlarının çevresine inşa edilmiş ağaç şehirlere tezat oluşturuyor gibilerdi.

"Soricium'un dış sınırında birkaç tane olmalı. Şehirden ayrılırken onlardan bir tanesine ait bir işaret gördüğümü hatırlıyorum. Bizi güneydoğuya yönlendirebilir misin?"

"Biri bizi kuzeye doğru yönlendirmemiş olsaydı belki."

Daniel o zamanki inadı için pişman görünüyordu. Ayrıca hakaretin ağırlığı altında ezilip büzülmemişti de. Bu tarz şeyleri aşmışlardı; Daniel konunun üzerinde durmadı ve Craig bu yüzden ona daha çok saygı duydu.

"Eğer oraya bir günde varabilirsek, hatta bir günü biraz geçe bile olur... Ordunun önüne geçip o kulelerden birine çıkarız ve sinyal işaretini çakarız."

"Bu biraz fazla bel bağlamak olmuyor mu?.." Craig baldırında artan ağrıdan ziyade Daniel'ın planının saçmalığına odaklanmaya çalıştı. "Biri sinyali görecek de, ne anlama geldiğini anlayacak da tepki verecekler de, harekete geçecekler..."

"Elimizdeki tek şans bu," diye sözünü kesti Daniel. Craig'in emrine ilk verildiğinde düşüncesinden ânında cayan o adamın bir gölgesiydi artık. "Tabii aklına daha iyisi geliyorsa başka."

Craig denedi. Ama elindeki gerçekler basit ve eziciydi. Bacağı bu hâldeyken Soricium'a daha hızlı varmalarının imkânı yoktu. Orduyu da tek başlarına alt edemezlerdi.

"Gelmiyor." Craig bu Doğulu adamla kader birliği yapmıştı. Adam onun hayatını kurtarmış, yetenekli ve azimli olduğunu kanıtlamıştı. Craig'in onu savaş zayiatı olarak feda etme niyetine rağmen, noru kedisini yenmek için elinden geleni yapmıştı. Üstelik şimdiye kadar çabaları da sonuç vermişti. Yani Craig ona biraz daha güvenebilirdi. "Tamam, Soricium'un güneydoğusuna gideceğiz. Dua edelim de biri sinyalimizi görüp anlamını doğru yorumlasın."

"Eh, bu durumda Prens Baldair'in temel eğitimde askerî sinyaller üzerine çalışmış olması iyi bir şey."

"Nasıl?"

"Gerçekten de Altın Muhafızlar üzerine araştırma yapan tek asker olduğunu düşünmüyordun, değil mi?" Daniel hafifçe sırıttı. Gizli bir bilginin gücünü elinde tutan bir adamdan ziyade, bilmezden geliyormuş gibi yapan bir oğlan çocuğunu andırıyordu.

"Vay be, sürprizlerle dolusun, Doğulu."

"Biz çiftçileri hafife alma."

Craig içten içe ona hak verdi, alçak bir çalı bacağına sürtünce tüm bedenine yayılan yakıcı acı bir anlığına dişlerini sıkmasına neden oldu. Nefesini toparladığında, bir şeyler o gizemin sınırlarında gezinen gülümsemeye karşılık vermesini sağladı. Aşina olmadığı bir şeydi bu, garip bir şekilde dostluk gibi geliyordu.

"Bir daha asla, arkadaşım," diye yemin etti. "Bir daha asla."

Arazi, "bilindik bir bölge" olarak adlandırılabilecek duruma geldiğinde alacakaranlık çökmüştü. Kavurucu öğle sıcağı ve gece çöken orman serinliği boyunca neredeyse hiç durmadan yürümüşlerdi. Verdikleri tek kısa mola, yorgunluğun sebep olduğu huzursuz bir uykuyla geçti.

Daniel'ın gözkapakları ağırlaşmıştı ve ayaklarını sürüyerek ilerliyordu. Soricium'a yapacakları yolculuğun kolay olacağını düşünmemişti ama yol üstünde karşılaştıkları tuzakları hiç beklemiyordu. Bu seyahatte kan dökmeye kısa bir ara vermeleri gerekiyordu ama cephenin görece rahatlığına geri dönme isteği duyuyordu şimdi.

En azından o zaman bir çadırı vardı ve bir askeri birlikle beraberdi.

Ama Ana'nın yöntemleri gizemliydi. Batılıların kader ipliklerinden bahsettiklerini ve şafağın kızıl göğüne dua ettiklerini duymuştu. Daniel tüm bunlara inanıp inanmadığını bilmiyordu ama hayat tamamen şans sayılamayacak kadar kusursuz işliyordu. Bu yolculuk hiçbir açıdan beklediği gibi gitmemişti. Ama yine de, yanında topallayan adamda hayattaki en önemli müttefiklerden birini bulmuş gibi hissediyordu.

"Az kaldı," diye teşvik etti Daniel sessizce. Kısık sesle konuşma-

sının nedeni birilerine yakalanma korkusundan ziyade daha yüksek bir ses çıkaracak mecalinin olmamasıydı.

"Ben iyiyim."

Son bir saatte yalnızca bu diyalog geçmişti aralarında: Daniel az kaldığını söyleyip duruyordu. Üstelik yolu gösteren o değildi; nerede olduklarını daha yeni yeni çıkarmaya başlamıştı. Craig kelimelerin ardında yatan anlamı duyabiliyor, dile getirilmeyen "biraz daha dayan" imasına kulak vermeye devam ediyordu.

Bu sefer ikisi de yalan söylüyordu.

Daniel dikkatle Craig'in bacağına baktı. En son sardığı bandaj çoktan kanla kaplanmıştı. Bir sıhhiyecinin özenli ilgilisine ihtiyacı vardı, hem de hemen. Eğer her şey yolunda giderse buna kavuşacaktı da. Ama işler sarpa sararsa Craig'in bacağı dertlerinin en ufağı olacaktı.

Gözlerini uzun zaman önce terk edilmiş yapının hayaleti andıran siluetine kaldırdı. Bina zamana meydan okuyordu, ay ışığında, talihsiz bir yaratığın etinden tertemiz sıyrılmış kemiklerini andırırcasına ağarmıştı; bereketli Doğu topraklarının Çöl'le kesiştiği kayalıklı arazide unutulmuş bir ceset gibiydi. Daniel bu yapının daha önce hangi amaca hizmet ettiğini bilmiyordu ama mezar taşını andıran bu harabe şimdi onların kurtuluşu olacaktı. Ağaçlar, yarısı çökmüş taş binanın etrafında yükseliyordu – ya da belki de bir duvardı da dolambaçlı sarmaşıklar onu ormanın sonsuz kucaklayışıyla sarmıştı.

"Tamam, geldik. Şimdi ne olacak?"

Daniel, çıkışır gibi konuştuğu için Craig'i suçlamıyordu. Ne de olsa adam sırf Daniel'ın içinde yeşeren umut için kendini sonuna kadar zorlamıştı... Bir de Prens Baldair hakkında söylediği beyaz yalan vardı tabii. Craig bunu asla öğrenmemeliydi.

"Yukarı tırmanacağım." Yukarı tırmanabilmek için sağlam bir yol aramaya başladı. El ve ayak tutamaçları fazlasıyla mevcuttu ama ufalanan, yıkık dökük taşlar alınacak her kararı tehlikeli kılıyordu. "Sonra da büyük bir ateş yakacağım."

"Ne kullanarak?" diye sorguladı Craig.

"Çakmaktaşımı."

"Ne yakacaksın?" Craig hiç aman vermiyordu.

Daniel'ın aklı çılgınca işlemeye koyuldu. Hızla alevlenecek bir şeye ihtiyacı vardı. Harabelere tırmanan sarmaşıklar fazla yeşil ve tutuşamayacak kadar nemliydi. Parlak ve sıcak bir ateşe ihtiyacı vardı ancak kalıcı da olmalıydı. Karşıdan görülecek kadar güçlü ve uzun yanmalıydı.

"Gömleğimden kalanları kav olarak kullanırım..." diye düşündü yüksek sesle.

"Peki ya yakacak?"

Daniel etrafına bakındı. İçgüdüleri onu ilk olarak ölü ve içi oyuk bir ağaca götürdü. Epey odun çıkardı buradan. Ama ateşin işaret alevi işlevi görmesini sağlayacak kadar harlı tutuşmasına imkân yoktu, en azından yeterince hızlı olmazdı.

Daniel caymayı reddederek gözlerini ölü ağaçtan yukarı, ağaç tepelerinin yapının yan tarafına sürtündüğü yere çevirdi. Taştaki oyuklara yapışmış gri yığınlar dallarından sallanıyordu.

"Bir fikrim var." *Çok pervasız, aptalca bir fikir.*

"Bana yolu bildiğine dair yalan söylemenle kendini canlı yem olarak kullanarak bir noru kedisini sarmaşıklara dolamaya çalışman aralığında değerlendirilirse, bu fikir delilik ölçeğinde nereye düşüyor?"

"İkinciye daha yakın gibi." Daniel harabelere koşmaya başladı. Artık harcayacak zaman yoktu. "Sen devam et."

"Ne dedin, asker?"

Daniel, teğmenin ses tonunu duymuştu ama bu sefer geri adım atmayacaktı. "Git, Craig. Bu iş biraz koşmayı gerektirecek ve sen bunu yapabilecek durumda değilsin. Ayrıca, eğer işe yaramazsa birimiz Soricium'a ilerleyişi sürdürmeli."

Craig bir anlığına itiraz edecekmiş gibi göründü. Ama sonunda Daniel'ı şaşırtarak geri durdu. Adam, çocuğunu azarlayan bir anne gibi işaretparmağını havaya kaldırdı. Dışarıdan küçümseyici olarak

yorumlanabilecek bu hareket, Daniel'e garip bir şekilde rahatlatıcı geldi.

"Kendini öldürtme. Unutma, bu bir emirdir."

"Anlaşıldı, efendim." Daniel tırmanışına başlamak üzereydi ki aklına son bir şey geldi. "Kuzey'in başkenti ne tarafta?"

"Dümdüz şu tarafa doğru." Craig harabelerin olduğu tarafı işaret etti ve Daniel, sırtını ölü ağaca vererek devam etmesi gerektiğini aklına yazdı. Hatırlaması kolay bir işaretti.

"Orada görüşürüz."

Craig başını son bir kez sallayarak onayladı ve Daniel'ın yanından ayrıldı.

Daniel harabelere baktı. Şimdi tam dibinde durduğu için yapı çok daha uzun görünüyordu. Güney'in başkentinin kurulduğu büyük dağın eteklerinde durduğu ilk sefer geldi aklına. O zaman da küçücük hissetmişti. Çiftçi bir oğlan ve sevgilisi, daha iyi bir yaşam elde etme umuduyla koskoca dünyaya atılmaya cüret ediyor.

Farklı bir türden de olsa, bu da başka bir dağdan ibaretti aslında ve insan bir dağla karşı karşıya geldiğinde tek bir şey yapabilirdi: Tırmanmak.

Daniel bir ayağını diğerinin önüne koymaya devam ederek tırmandı. Hiç aşağı bakmadı ve Craig'in nerede olduğunu hiç düşünmedi. Ateş başladığında arkadaşının yeterince uzaklaşmış olacağını umuyordu.

Eli ilk kez kaydığında zirveye giden yolun yarısındaydı, avucunun altındaki taş tamamen parçalanmıştı. Eliyle tutunduğu parça kayınca Daniel bedeninin geriye doğru savrulduğunu hissetti. Pelvisini taşa doğru çıkardı, dizlerini kilitledi ve diğer koluyla sıkıca asılmaya devam etti. İvmeyi kıracak ancak dengesini bozmayacak kadar hareket etti.

Özellikle buradan gitmeyi tercih etmişti çünkü ağaçların harabelere değmediği tek noktaydı burası, yani kabaca sallanan bir dal yüzünden yere düşme ihtimali daha azdı. Ağaç hattının üzerinde hâlâ ayakta duran kalıntıların üst kısımlarına giden açık, düz bir

yoldu. Genel olarak tırmanması kolaydı ama bunun sonucu olarak da ihtiyaç duyduğu yakacaktan tamamen uzaktı.

Zaman içinde ağaçlar salınıp ufalanan taşa sürtünerek bazı parçaları koparmıştı. Oluşan boşlukları ise yaşlı bir adamın sakalı gibi ince ve uzun gri yosunlar doldurmuştu. Yığınlar hâlinde taşa yapışmışlardı ve Daniel'ın alev alacak kadar kuru olduğuna inandığı birkaç şeyden biriydi. En azından öyle olduklarını umut ediyordu.

Daniel kendini molozların en altındaki düzleşmiş kısmın üzerine çekti. Sahanlık denemezdi buraya ama aldığı şekil Daniel'a burayı o amaçla kullanma imkânı vermişti. Ellerini havaya kaldırıp ayağa kalkarak dengesini sağlamaya çalıştı.

Kenardan yuvarlanmasına sebep olabilecek bir adım atmamaya çalışarak olabildiğince hızlı hareket etti. Bir yandan da avuç avuç yosun topladı. Onları en alçaktaki sahanlıkta istifledi, ta ki yığın koluyla aynı hizaya gelene ve büyük bir alan kaplayana kadar.

Çıkıntılara tek tek tutundu ve yosun yığınını da beraberinde taşıyarak son çıkıntıya kadar tırmandı. Sonra bir an her şey durdu.

Gökyüzü her zamanki gibi muhteşemdi ve her zaman yaptığı gibi Daniel'a tepeden bakıyordu. Daniel başını arkaya atarak ağaç tepelerinde dans eden serbest hava akımını yuttu. Her şey en karanlık hâline bürünmüşken bile dünya varlığını koruyordu. Ana uyurken ve tüm çocukları ikisinin dönüşünü beklerken Baba hâlâ öte diyarlarıyla ilgileniyordu.

Kuzeydoğuya doğru baktığında Soricium'un sınırını görebiliyordu. Yanmış topraktan oluşan büyük bir çember, ormanın oluşturduğu daha küçük bir çemberi çevreliyordu, bunlar da kendi içinde küçük bir şehir sayılabilecek bir kamp alanının etrafını sarıyordu. Bakışlarını kuzeye çevirdi ve yine daha önce hiç görmediği, kuşatmanın orman safında kalan bir harabenin garip zirvesine doğru gözlerini kısarak baktı.

Daniel burayı daha sonra araştırmak üzere aklının bir köşesine yazdı.

Kuzeybatı yönünde bir hareketlilik görünce düşüncelerinden

sıyrıldı. Salınıp duran ağaç tepeleri, altlarında kalan toprakta hareket eden düşman güçlerinin varlığına bir işaretti. Saldırı yakındı.

Tepeden, Soricium kadar iyi korunan bir kaleye düzenlenecek saldırının başarıya ulaşacağını düşünmek aptalca görünüyordu. Ama *herhangi bir* saldırı İmparatorluk güçlerini zayıflatırdı. Ve Daniel'ın kampta duyduklarına göre, savaş için toplanacak fazla kuvvet kalmamıştı. Kuzey ısrarcıydı ve ortalıkta dolaşan fısıltılar gerçekse, İmparatorluk zayıflıyordu.

Daniel tazelenen bir kararlılıkla avuçlar dolusu yosunu yukarı çıkarıp uzun bir yığın oluşturdu. Rüzgâr, yığını savurmakla tehdit ederken Daniel eli ayağına dolaşarak kılıcını ve çakmaktaşını çıkardı. Kılıcını yosunların merkezine saplayarak çakmaktaşını çeliğe sürttü. Etrafında kıvılcımlar uçuştu ama tutuşmadı.

Daniel tekrar sürttü, taşın kılıcına verdiği hasarı görünce içi gitti. Soricium'a döner dönmez, kılıcını usta bir demircinin ya da Ateştaşıyıcı'nın emin ellerine bırakması gerekecekti.

Üçüncü sürtmede yosunlar tutuştu.

Parlak ve alev alevdi; kıvrılıp bükülen bir kordan hızla sağlam bir ateşe dönüştü. Oradan da çok hızlı yayıldı. Daniel en tepedeki çıkıntıdan bir alt sahanlığa atladı ve ilk işaretinin yanmasına izin verdi.

Üç nefes aldı, başka bir yığın oluşturdu ve işlemi tekrarladı. Daniel kısa aralıklarla beş işaret ateşi yaktı. Her ateş özellikle bir öncekini takip edecek hızda ayarlanmıştı ve içlerinden en azından birinin görüneceğini umuyordu.

Gözlerini kısarak ufak doğru baktı, kampta gözüne bir hareketlilik çarpıp çarpmayacağını görmeye çalışıyordu. Sabrı, ayaklarının dibinde savrulan yosunlar gibi kuruyup tükenene kadar bekledi.

Dikkatlerini çekmenin birden fazla yolu var.

Kılıcını bir kez daha taşa gömerken yüksek bir tangırtı koptu. Daniel bir nefes aldı ve son koşusuna hazırlandı. Bu, son büyük darbesi olacaktı. Öyle ya da böyle, her şey sona ermek üzereydi.

Ağaçlardaki hışırtı Kuzey kuvvetlerinin yanmış alanın sınırı-

na doğru ilerlediğini işaret ediyordu. Daniel izlemeye devam etti. Craig'in yeterince uzaklaştığından emin olana kadar bekledi, orduyu alarma geçirip saldırıya hazırlanmasını sağlayacak son âna kadar bekledi.

Sonra kılıcını emin hareketlerle indirdi ve ilk denemesinde yosunlar tutuştu. Daniel, alevler yakılacak her şeyi tüketip de onu tutan eli yakmadan evvel kılıcını hızla geri çekti. Bir zamanlar görkemli bir ağaç olan ölü kabuğa döndü, yaprakları şimdiden kahverengiye dönmeye başlamıştı. İşaret ateşleri görülmediyse bile, biraz sonra çıkacak yangın mutlaka birinin dikkatini çekerdi.

Yanan yosun yığınını aşağıdaki ağacın altına yerleştirdi. Her yandan Ana'nın şafak rengini andıran gözyaşları gibi alev yağıyordu. Dallara dolanıyor, yapraklara sarılıyordu. Daniel ağacın tam anlamıyla tutuştuğunu görene kadar bekledi, hem yosunlar hem alevler, bir insanın oluşturabileceği en büyük odun yığınına sıkı sıkıya tutunmuştu.

Sonra, rüzgârla harlanan alevler sıcaklığını iyice artırmışken Daniel var gücüyle koşmaya başladı.

Doğulular deliydi. Hem de zırdeli.

Craig mümkün olduğunca hızlı bir şekilde ormanın içinde ilerledi. Bacakları yanıyor, hareket ettikçe esneyen kasları bandajlarını zorluyordu. Ayakkabısının tabanında birikmeye başlayan kanı hissedebiliyordu.

Eğer bu şekilde devam ederse ne olacağını anlamak için sıhhiyeci olmaya gerek yoktu. Bunca zamandır istikrarlı bir şekilde kendini onaran hassas doku şimdi tekrardan yırtılıyordu. Ancak bu seferki daha farklıydı; muhtemelen bir daha iyileşemeyecekti.

Craig elini beline, mektubun olduğu yere koydu ve hızını artırarak koşmaya başladı.

Duyduğu acı, çenesi sızlayana kadar dişlerini sıkmasına sebep oldu. Ya hep ya hiç; onun sınavı buydu. Yaşça büyük askerlerin dönüm noktalarından bahsettiğini duyardı, her şeyin onlardan koparıldığı ve böylece, özlerinde onları oldukları kişi yapan azmi keşfettikleri zamanlardan.

Jax'in kaos dolu geçmişi ve Prens Baldair sayesinde kazandığı, eşi benzeri görülmemiş kefareti vardı.

Erion, genç Prens'i düelloda yenebilen birkaç kişiden biriydi.

Raylynn, Çöl'de Prens'in hayatını kurtarmıştı.

Bu da onun ânı olacaktı. Prens'in gözüne girecek ve değerini kanıtlayacaktı. Bu, onun için her şeyin değiştiği gün olacaktı; Güney'daki küçük bir kasabadan gelen bir hiç kimsenin sonunda amacını bulduğu gün.

Arkasında orman alevlere teslim oluyordu.

Solundan, kırılan dalların sesini ve yaprakların hışırtısını duydu. Craig sağlam olan topuğunu yumuşak toprağa sertçe gömüp olduğu yerde döndü. Kılıcını kınından çekerken bir çınlama duyuldu. Yangının ortaya çıkardığı düşman her neyse, onunla yüzleşmeye hazır bir hâlde kılıcıyla pozisyon aldı.

Craig bir hareketlilik görür görmez öldürmeye hazır hâlde öne atıldı. Ama ayın ağaçların arasında yer değiştirmesi ve yansıyan alevler sağ olsun, Craig tanıdık bir çift gözü fark edip son anda yön değiştirdi.

Daniel da o sırada eğilmişti ve kılıcın sivri ucu, adamın tam omzunun yanındaki ağaca saplandı. Daniel aralarına biraz mesafe koyarak doğruldu, birkaç saniye önce yüzüne doğrultulmuş olan silaha bir bakış attı.

"Sana da selam."

"Seni düşman sandım." Craig kılıcını saplandığı yerden kurtarmak için oynatmaya başladı. Silahı ağacın gövdesinden birden fırlayınca Craig dengesini bulmak için geriye doğru bir adım atmak zorunda kaldı. Baldırından ensesine kadar bütün vücuduna bir alev dalgası yayıldı. Hareket etmek daha kolaydı. Hareket etmek onu uyuşturuyordu ve uyuşukluk da ilerlemeye devam ederek hayatta kalması için gerekliydi.

"Tepeden en son baktığımda hâlâ kuzeye doğru ilerliyorlardı." Daniel yanlış yöne döndü ve gözlerini görünmeyen bir düşmana dikti. Craig, Daniel'ın çenesi boyunca uzanan bir yara gördü ama Doğulu adam, onun dışında sağlam görünüyordu.

"Sen ormanın yarısını alevlere vermişken hangi taraftan çıkacaklarını kim bilir?" Craig tekrar koşmaya başladığından sesi neredeyse bir bağırış hâlini almıştı. Sesinin yüksekliği acıyı maskele-

mesine yardımcı oluyordu ve artık gizlenmelerinin de pek mânâsı yoktu nasılsa.

"Sadece tek bir bölge yanıyor." Daniel durumdan keyif alıyormuş gibi görünecek kadar yürekliydi.

Craig artık cevap veremeyecek durumda olsa da bu atışma ona da iyi gelmişti. Ama şimdi ağzını açarsa acıyla feryat edecekti. Bu yüzden önündeki göreve odaklandı: Soricium'a ulaşmak.

Onlar koşarken, etraflarında kırılıp bükülen dallarla yaprakların sesini savaş sesleri bastırmaya başladı. Yangın bir arkalarında, bir önlerindeydi. İmparatorluk'un Alevtaşıyıcıları çoktan saldırıya karşılık vermeye başlamıştı.

Tebessümden ziyade yüz ekşitme gibi görüneceğini bilse de Craig dudaklarının rahatlamayla yukarı kıvrılmasına engel olamadı. Daha önce savaşın içine koşarken hiç gülümsememişti ama bu akşam farklı bir şeyler vardı. Acı bedenini uyuşturmuş, geriye yalnızca zihnini, eğitimini ve içgüdülerini bırakmıştı.

Ağaçların arasından, Soricium'u saran kararmış ve yanık alana girdiler; ormanın karanlığından Ana'nın alevlerinin içine.

İmparatorluk çeliği Kuzey'in kıvrımlı bıçaklarına çarpıyordu. Siyah Alay, piyadelerin çoğunluğunu ateşten bir duvarla geride tutuyordu ama en güçlü Yerkırıcılar ve derileri yeşil bir ateşsavarla kaplı Kuzeyliler o alevlerin arasından geçebiliyordu. Craig'in gözleri cepheyi taradı, savaşın durumunu değerlendirmek için sadece bir saniyesi olduğunu biliyordu ve sonra...

Kenara sıçradı, kılıcını avucunda döndürdü ve ivmeyi kullanarak bileğini büküp geriye doğru bir darbe indirdi.

Kuzey tipi bir kılıca çarpan kılıcı çınladı. Kadın ağaç kabuğundan, neredeyse delinmez bir zırh giymişti, her tarafını sıkıca sarmıştı zırh. Orman yaratıklarının derisini kaplayan türdendi. Hamlesi savuşturulunca tısladı ve yeniden saldırıya geçti.

Kadının nefes alıp verişleri birer notaydı, adımlarının kendi içinde bir ritmi vardı ve kılıcını savuruşu, Craig'in duyabilmek için elinden geleni yaptığı bir şarkının temposuyla ahenk içindeydi. Raylynn

ona kılıcın şarkısını, savaşın melodisini anlatmıştı. Bundan, etkin bir savaş tekniği değil de sanki ruhani bir deneyimmiş gibi bahsetmişti. Craig, Raylynn'in ağzından çıkan her lafı kulağına küpe etmişti. Ve bahsettiği şeyi tam olarak anlamamış olsa da... ona güveniyordu.

Kılıcını boylu boyunca kadının midesinden geçirdi ve kadın önünde yere yığıldı. Gözleri hemen etrafını saran bölgeyi taramaya koyuldu, kılıcı altın kabzalı ve gömleği yırtık kollu bir Doğuluyu arıyordu. Altın rengini buldu ama beklediği şekilde değil.

Kadın başka kimseyle karıştırılamazdı, Ana'nın gönderdiği bir görü gibi aniden belirivermişti. Raylynn'in saçları başının etrafında hale oluşturuyor, kıpraşan alev ışığında sanki sualtındaymış gibi hareket ediyordu. On kişi birden etrafını sarmıştı ama o hâlâ düello ringindeymişçesine rahatlıkla dövüşüyordu.

Kadın su gibi akışkandı, çabalamasına gerek yoktu ve çelik neredeyse büyülü bir şekilde etrafından sapıp onu es geçiyormuş gibi göründüğünden, belli ki kılıç darbelerine de bağışıklığı vardı.

Craig'in muhafızlara kendini kanıtlamasının zamanı gelmişti. Ve tabii öğretmenine de.

Craig, Raylynn'e doğru koştu, bu sırada da iki Kuzeyli indirdi. Üçüncü Kuzeyli en büyük tehlikeyi oluşturuyordu, Craig'in kılıcı adamın boynunun açıkta kalan kısmını kesmişti ancak savaşçı hâlâ o kararlı vahşiliğiyle savaşmaya devam ediyordu. *Yerkırıcı.* Craig şansına küfretti.

Adam kısa bir kılıçla saldırıyordu. Craig hamlesini yapmak için harekete geçerken, karşı taraf onun kolunun altındaki boşluğu hedef aldı. Craig saldırıyı savuşturmaya çabalarken ayak hakimiyeti pek iyi değildi, bacağı neredeyse onu yarı yolda bırakacaktı. Şu an bir savaşa girecek donanıma sahip değildi. Hafif deri zırhı öyle aman aman bir koruma sağlamıyordu, mektubu ulaştırmak için ormanın derinliklerine yaptığı yolculuk sırasında kaçışını mümkün kılacak kadar koruyuculuğu vardı sadece. Hızlı hareket edebileceği şekilde giyinmişti, savaşmak için değil. Şimdiyse ileri görüşlü davranmış olmayı diliyordu.

Craig'in kılıcının ucu adamın gözüne saplandığında, onun da kolunda yeni bir yarık açılmıştı. Küçük bir bedeldi bu. Craig arkasına, Raylynn'e baktı ama önünde alevlerden yeni bir duvar belirmeden önce onu sadece bir anlığına görebildi.

İçgüdüsel olarak yüzünü korumak için ellerini kaldırdı ama bu hareketi, neredeyse dengesini bozup onu yere düşürecek ani ısı dalgasından korunmasını sağlamadı.

"Bırakın geçeyim!" diye bağırdı umutsuzca, etrafta onu duyacak Siyah Alay büyücüleri olabilir diye. "Geçmem gerek!"

"Sana ihtiyacı var," dedi bir ses, o kadar yakından gelmişti ki Craig neredeyse olduğu yerde sıçrayıp sesin sahibinin midesini deşecekti.

Genç kadının hatları sert ve belirgindi, bakışları bir adamın bedenini ve ruhunu tek bir bakışla kesebilecek kadar keskindi. Arkasındaki arazide yükselen ağaçlar kadar heybetli görünüyordu, önündeki yangın kadar da canlıydı. Koyu renk saçları ve ten rengi Batılılarınkini andırıyordu ama alevlere bu kadar yakınken, kadın büyünün ta kendisiyle parlıyormuş gibi görünüyordu.

"Kim?.."

"Raylynn Westwind, ona ulaşmana yardım etmeye geldim." Kadın siyahlar içindeydi ama Siyah Alay büyücülerine ait kırık ay sembolünü taşımıyordu. Ayrıca garip bir deri zırh giyiyordu, Craig'in aşina olmadığı bir maddeyle cilalanmıştı.

"İmparatorluk'tan mısın?" Kıyafeti tamamen yabancıydı ve her iki tarafa da aitmiş gibi durmuyordu.

Kısa bir duraksama yaşandı. Önündeki alevler titreştir gibi oldu ve Craig ısıdaki düşüşü hayal edip etmediğini merak etti.

"Değilim," diye fısıldadı. "Ben Yargenlerdenim."

Craig bir anda gardını alarak kılıcını kadına doğrulttu.

"Ben senin düşmanın değilim, Craig Youngly. Öyle olsaydım bile beni öldüremezdin." Sözlerinden hüzün sızıyordu. "Ben yalnızca görevim tamamlandığında öleceğim."

"Kimsin sen?" Craig aslında bağırmak istemişti ama sesi fısıltı gibi çıktı; etraflarında tüm şiddetiyle süren savaşın sesleri arasında kadının onu nasıl duyabildiğini de hiç bilmiyordu.

"Benim pek çok adım oldu." Kadın gözlerini tekrar ateşe çevirip tüm dikkatini alevlere verdi. "Şimdi... git."

Kadının bir elini kaldırmasıyla alevler yay çizerek iki yana ayrıldı ve ateşin içinde bir tünel oluştu. Craig dönüp koşmadan önce garip kadına bir kez daha baktı. Bacağı onu yüzüstü bırakmak üzereydi ve eğer kullanılmayacak hâle gelip onu bir başkasının kılıcına yem edecekse, Craig gücünün son kırıntılarını öğretmenini savunmaya ve sıradan hayatında istediği tek şeyi elde etmeye harcayacaktı.

Alevler arkasından kapandı ve kadın belirdiği gibi gizemli bir şekilde gözden kayboldu.

Craig'in gözleri Raylynn'i buldu. Kadın tereddütsüz biçtiği bedenlerin üzerinden atlarken zorlanıyordu. *Jax ve birliğin geri kalanı nerede? Raylynn neden yalnız?* Zihnine bir sürü soru üşüştü ama cevaplarının bir önemi yoktu. Önemi olan tek şey mücadeleye dahil olmaktı.

"Raylynn!" diye bağırdı Craig, varlığını duyurarak.

Kılıç darbelerinin kadının etrafında oluşturduğu kasırga, adamı duyduğunu onaylamak için kısa bir anlığına dindi. Kadının kaşları çatıldı ve birden hiddetle doldu.

"Neredeydin?" Öfkesi onu daha da ölümcül kılıyordu, hızla ona doğru yaklaşan üç savaşçıyı daha öldürdü.

"Şeyle uğraşıyordum... Sen niye buradasın?" Bütün düşünceler ve sorular bir araya gelip bu tek soruyu oluşturmuş, o da dudaklarından beceriksizce dökülmüştü.

"Seni arıyordum!" Kendini korumak onu çok meşgul etmiyor olacaktı ki Craig'i şamar oğlanına çevirmeye vakit bulabiliyordu.

Raylynn Westwind, kılıç ustası bir albay, Altın Muhafızlar'ın bir üyesi, tüm dünyadaki en iyi savaşçılardan biri onu aramaya mı çıkmıştı? Bu çok anlamsızdı ve Craig'in kafa karışıklığı yüzünden okunuyor olsa gerekti.

"Aptal herif." Raylynn gözlerini devirdi. "Sonra konuşuruz Şimdi sadece ölmemeye bak."

Craig'in bacağı acıyla feryat ediyordu ama bu, ne kalbindeki şarkıyı bastırmıştı ne de akıl hocasının yanında dövüşürkenki ahengini.

Craig'i o kargaşada kaybetmişti. Adam bitkin ve topal olduğundan ve pis kokusu havada neredeyse görülebilir bir iz bıraktığından bu durum fazlasıyla etkileyiciydi.

Daniel savaş alanını bir kez daha taradı ama kendi Güneylisini saldırının ortasındaki diğer İmparatorluk askerlerinden ayırt edemedi. Yani yapabileceği tek bir şey kalmıştı. Parmaklarını kılıcının kabzasına sardı.

Kol kemiklerinde yankılanan çelik titreşiminde huzur buluyordu. Doğrudan kulaklarında yankılanıyor, düşüncelerinde vızıldıyordu. Daniel bazıları gibi cephede can bulmuyordu; kılıcı onun için sadece amaca hizmet eden bir araçtı. O amaçsa Willow'du – birlikte kuracakları gelecekleri– ve hayatlarının geri kalanında rahat etmeleri için gereken her şey adına savaşıyordu.

Kılıcı, üzerine atılan ilk düşmanın göğsünü deldi, gece bitmeden evvel topladığı pek çok kan borcunun yalnızca ilkiydi bu.

Daniel havada yankılanan ıslak bir sesle kılıcını geri çekti.

Boşanan kan bir yay çizerek yere ve üzerine doğru gelen iki Kuzeylinin yüzüne sıçradı. *Ölümle işaretlendiler,* diye düşündü zalimce.

Bir kadın ona doğru atıldı ve Daniel onun ikili içindeki hünerli

savaşçı olduğunu ânında anladı. Kılıç ustalığı kusursuzdu ve yalnızca haklı bir özgüvenden gelen bir korkusuzlukla savaşıyordu. Daniel iki kılıcın arasında tüm hızıyla dans etti.

Bir savaşta karşı tarafın sana üstün geldiğini kabul etmekte utanılacak bir şey yoktu. Hatta çoğu askerin bu sayede o kadar uzun süre hayatta kalabildiğini keşfetmişti. Kahramanlar ölürdü. Strateji yapanlar hayatta kalırdı.

Adım ardına adım, darbe üstüne darbe, Daniel ona iyice yaklaşan rakiplerinin etrafında dönüp eğildi. Yana doğru çekilirse, kendini içinde bulunduğu konumdan kurtarabilir ve savaşın geri kalanını görebilirdi. İmparatorluk askerleri iki temel gruba ayrılıyordu. Yani...

Daniel savunmadan saldırıya geçti. Kadının silahını kılıcının kabzasıyla durdurarak önce ittirdi, sonra kendine doğru çekti; şimdi hiç olmadıkları kadar yakınlardı. Kadının boy avantajı vardı, bu yüzden Daniel kısa mesafenin onu zorlayacağını biliyordu.

Ormanın iç taraflarından, yanık arazinin Soricium'a yakın olan kısımdan tanıdık bir gümbürtü yükseldi. Daniel o tarafa doğru koşmaya başladı. Darbelerini savuşturduğu ikili bir haykırış ve tıslamayla peşine düştü. Daniel son anda sağa döndü.

Süvariler, ormanın bittiği yerden iki piyade birliğinin arasında kalan alana fırladı. Daniel sıçrayıp yerde yuvarlanarak ilk attan kaçtı. Peşine düşmüş olan iki iyi savaşçıysa at nalları ve süvarilerin taşıdığı bayrak direkleri arasında gözden kayboldu.

En ön sırada, Daniel ve Craig'in ta en başından beri aradıkları adam vardı. Kılıcı elindeydi, beyaz pelerini alev ışığının altında dalgalanıyordu. Altın Prens, İmparator'un en küçük oğlu Prens Baldair bağıra çağıra saldırıyı yönetiyordu. "Aşağı doğru gidip etraftan dolanın, ormanda yollarını kesin!"

Prens, emirleriyle uyumlu birkaç hareket yaptı, kılıcını aşağıdaki talihsiz bir ruhun bedenine hızla saplayarak her kelimesini vurguladı.

"Misha, birliğini al ve tespit ettiğimiz sinyali incele..."

Benim sinyalim, diye düşündü Daniel.

"...ve oradaki kargaşada savaşması için yanında fazladan asker götür."

"Efendim... Prensim," diye düzeltti Daniel hızla, "sinyalin verildiği yerde bir kargaşa yok."

Sesin nereden geldiğini anlayamayan kafası karışmış Prens bir an için etrafına bakındı. Gözleri Daniel'ın üzerinden iki kere geçti, ancak üçüncüde, Daniel sağlam bir selam çakınca ona odaklandı. Kraliyetten birinin doğruca ona baktığı ilk seferdi bu ve kötü bir ilk izlenim uyandırmak istemiyordu... Tabii kafasına eseni yapıp ormanda yangın başlatarak çoktan uyandırmadıysa.

"Sen kimsin?" diye sordu Prens.

"Daniel Taffl, efendim. Kılıç birliği, Albay Raylynn'in komutası altındayım, efendim."

"Albay Raylynn mi?" Prens Baldair atını Daniel'a döndürdü. "Burada ne yapıyorsun? Görev yerini mi terk ettin? Raylynn nasıl?" Prens tüm bu soruları tek nefeste sormuştu, dolayısıyla içlerinden en önemlisini seçmek Daniel'a kalıyordu.

Daniel, Prens'in sorgulayıcı ses tonunun gerçekten gerilmesine sebep olan tek soruya odaklanmaya karar verdi. "Onun emri üzerine oradan ayrıldığımda, efendim, Albay Raylynn iyiydi. Beni ve Craig Youngly'yi size bir mektup ulaştırmamız için görevlendirdi. Yolculuğumuz esnasında bir saldırı hazırlığı olduğunu keşfettik. Ana orduyu uyarmak için sinyali yaktım ve sonra da ormanı ateşe verdim... Ne olur ne olmaz diye, efendim."

Çatlayan dalların ve çarpışan kılıçların sesinden kendini duyurmak için bağırmak zorunda kalmıştı ama Prens o an tamamen Daniel'ın söylediklerine odaklanmış gibiydi, koruma sağlaması için diğer süvari birliğinin harekete geçmesine izin vermişti. Daniel'ın derli toplu özeti sona erince, Prens kısa bir anlığına etrafı inceledi, ardından dikkatini tekrar Daniel'a çevirdi.

"Sinyali veren sen miydin?"

"Bendim." Daniel sertçe yutkundu. Boğazı pamuk yutmuş gibi kupkuruydu.

Prens'in sessiz kaldığı birkaç saniye, Daniel'ın hayatındaki en uzun saniyelerdi herhalde. Altın saçlı adam tekrar konuştuğunda yüzünde bir sırıtış vardı.

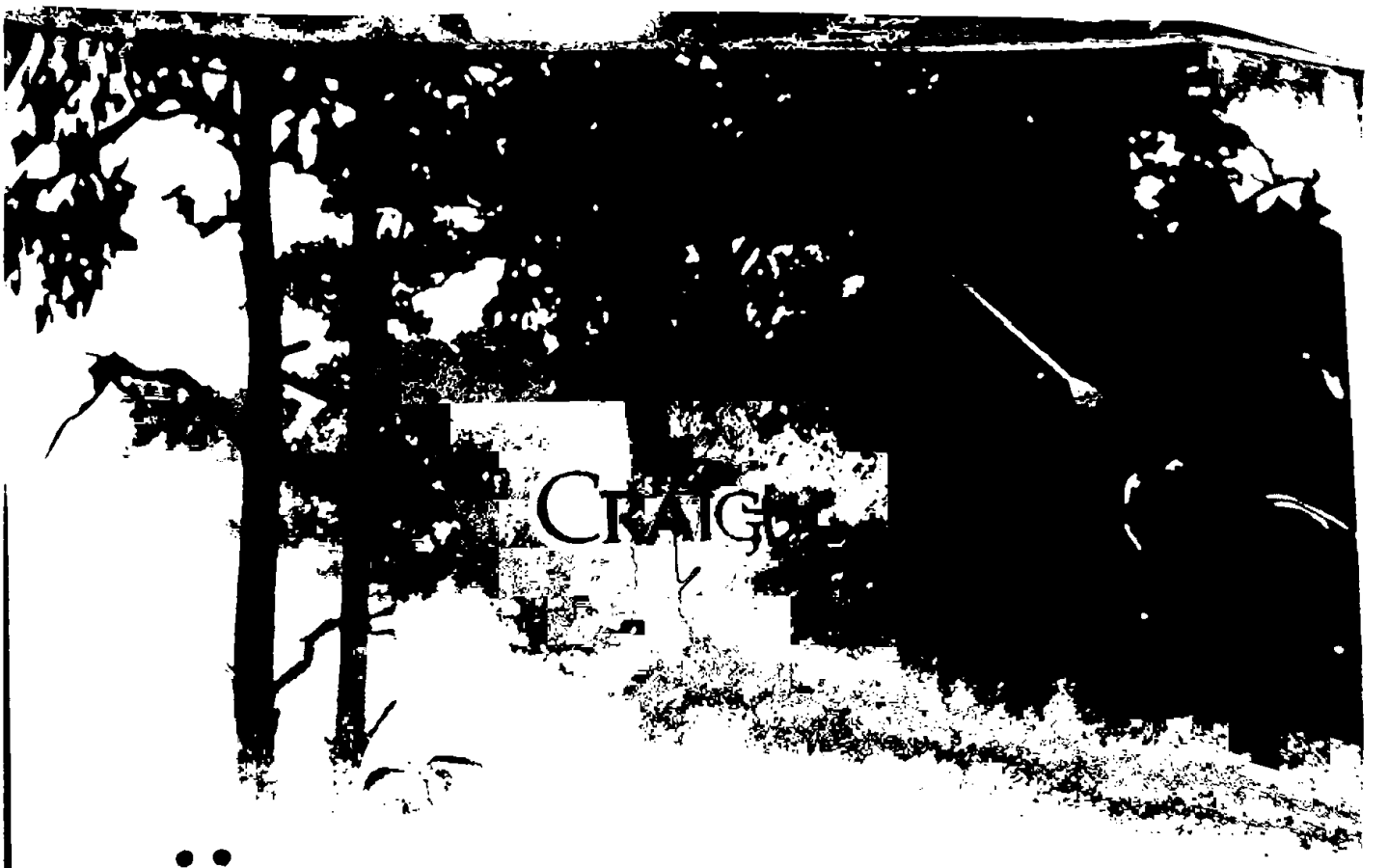
"Benimle kal, Daniel. Adım Daniel demiştin, değil mi?"

Daniel inanamıyormuş gibi bir ifadeyle başını salladı.

"Bu arbedede yanımda kal. Seninle konuşmak istiyorum ama önce savaşmalıyız."

Prens kılıcını gece göğünde çevirirken biraz fazla neşeliydi. Daniel da biraz gösterişli bir hareketle kılıcını tekrar çekti. Kraliyet üyesini gölgede bırakmaya niyeti yoktu ama mademki Altın Prens'le omuz omuza savaşacaktı, doğal yeteneğini biraz gösterebilirdi.

Şafak ağaç tepelerinde sökerken ikisi savaşa karıştı.

CRAIG

Üstünde dumanı tüten bir çay fincanı tartışmaya yer bırakmayan bir tavırla avuçlarının arasına yerleştirildi. Sıhhiyecinin isteğiyle zorla içtiklerinin aksine bundan burnunu kaşındıran bitkisel bir koku gelmiyordu. Craig, onu Soricium'daki kamp sarayındaki bir banka getiren hikâyenin verdiği bitkinlik ve kafa karışıklığıyla başını kaldırıp baktı.

"Sadece çay." Raylynn karşısındaki bankta oturuyordu. "Tüm o iksirlerin tadını bastıracak bir şeye ihtiyaç duyarsın diye düşündüm."

"Teşekkür ederim." Craig fincanı yorgun argın dudaklarına götürdü ve büyük bir yudum aldı. Lezzetli olduğu söylenemezdi. Ormandan toplanmış yaprakların bir demlikte kaynatılmasından ibaretti muhtemelen. Ama savaşta, içinde bulundukları kulübe bir saray, basit tentürlerle idare eden sıhhiyeciler simyacı ve ne idiği belirsiz yeşilliklerin katıldığı su çaydı.

"Bir noru kedisi demek ha?" Raylynn, Craig'in onu Soricium'a geri getiren olaylar silsilesini açıklamasına atıfta bulunarak kaşlarını kaldırdı.

"Benim hatam değildi."

"Yetki sendeydi," diye azarladı kadın. "Hepsi senin hatan." Sözcükleri Craig'i can evinden vurup gururunu söndürürken Raylynn

hafifçe güldü. "Ama bunun yüzünden çekmek zorunda kaldığın yara düşünülürse... sanırım Ana aptallığın için seni çoktan kendi cezalandırmış."

Craig affedildiğini anladı ve altın kol zırhı kazanma şansını kaybettiğine dair korkularını bir kenara itti. Daha önce gördüklerinin en temiziyle yavaşça bandajlanan bacağına baktı – gerçi başlangıç noktası olarak yine Daniel'ın kirli gömleği baz alınmıştı.

Daniel.

"Cephede Daniel'ı gördünüz mü?" diye sordu Craig aniden.

"Görmedim." Raylynn'in dudakları kasvetli bir çizgi hâlini aldı. O da Daniel'ı kaybetme fikrinden en az Craig kadar hoşlanmıyordu. Bu durum, yolculuğun başında Craig'in Doğulu adama tam bir pislik gibi davranmasına neden olmuştu. Şimdiyse hamisiyle tam da bu konuda duygudaşlık kuruyordu.

"Peki o zaman..." Craig uygun kelimeleri bulmak için debelendi. Önünde, orduyu saldırıdan bir gece önce haberdar etme konusundaki katkılarını ballandırma fırsatı vardı. Hamisinin bütün dikkati onun üzerindeydi. Oysa Craig'in tek düşünebildiği arkadaşının cepheden sağ çıkıp çıkmadığıydı. "Sanırım..." Kapının açılmasıyla lafı kesildi.

Daniel da Craig'i gördüğü için en az onun kadar rahatlamış görünüyordu. Teğmen içgüdüsel olarak ayağa kalkmaya yeltendi.

"Kıpırdama," diye azarladı sıhhiyeci.

"Hayatta kalabilmene sevindim," dedi Daniel, Craig'in banka yayılmış bedeninden kalan küçük alana ilerlerken.

"Ayağa kalkmana gerek yok," dedi başka bir ses, belli ki Daniel'ı karşılamak için ayağa kalkma güdüsünü kraliyete gösterilen protokolle karıştırmıştı.

Craig'in Prens karşısında her zaman dili tutulurdu. Raylyyn'in yanındayken Baldair'le daha önce de birkaç sefer karşılaşmıştı. Ama onu canlı kanlı karşısında görmek Craig'in gayet haklı bir şekilde duraksamasına sebep olmuştu. Altın Prens çarpık duvarlardan ve eğri büğrü tavandan oluşan bir barakayı saray gibi gösterebilirdi.

"Efendim." Craig mümkün olduğunca dik durdu.

"Sadece Baldair desen olur." Prens de tıpkı Craig'in Daniel'a yaptığı gibi formaliteleri geçiştirdi. Benzerlik Craig'i çarptı ve arkadaşıyla göz göze gelmemek için çabaladı. "Seni Ray'in yanında onun gözdelerinden biri olduğunu anlayacak kadar gördüm."

Prens'in gözleri uzanan kadına kaydı. Raylynn'in tüm uzuvları, çözülmek üzere rüzgâra bırakılmış bir ipek yumağı gibi bankı ve masayı kaplıyordu. Raylynn ona cilveli bir şekilde gülümsedi ve Prens de aynı şekilde hevesle karşılık verdi.

"Ne yaramazlıklar yaptın?" diye sordu Baldair ona, kişisel alanına doğru belirgin bir adım atarak. Aralarında, İmparatorluktaki müzmin bekârları kara kara düşündüren garip bir yakınlık vardı.

"Yaramazlığı ben yapmadım, Jax yaptı." Raylynn'in dudaklarının zarif kıvrımı bir somurtuşla aşağı çekildi. "Onun yaramazlığı neredeyse çırağımı öldürtecekti."

"Çırağın mı?"

Raylnn, Craig'i işaret edince adamın göğsü gururla şişindi. *En gözdesi.* Sözcükler zihninde canlı renklere boyanmış bir topaç gibi döndü.

"Jax'e kendi oyuncaklarıyla oynamasını ve benimkinden uzak durmasını söyle," diye bitirdi lafını Raylynn. Böylece Craig'in egosu ânında söndürülmüş oldu.

Büyücünün lafının geçmesi, Craig'in elinin telaşla yan tarafına gitmesine sebep oldu. Başından geçen onca şeye rağmen, göğsüne bağladığı deri kılıf hâlâ yerindeydi. Craig yerinde kıpırdanıp oynatarak kılıfı çıkardı. Dikkatli bir şekilde açtı ve mührü hâlâ üzerinde olan resmî mektubu Prens'e sundu.

"Baldair..." Daniel onu etkisi altına almış olmalıydı çünkü birden unvanları kullanmamak zor gelmeye başlamıştı. "Prensim, bu mektubu size iletmekle görevlendirildim."

Prens dar odayı üç büyük adımda aştı. Bir baş selamıyla mektubu açmaya koyuldu. Gerçi Craig o selamın kendisine olmadığını hissetmişti. Mektubun içeriği her neyse uzun olmamalıydı çünkü Prens mektubu birkaç saniye içerisinde iki kere okumuştu bile.

"Gerçekten mi?" Prens, kahkahalarını tutamıyormuş gibi görünen Raylynn'e döndü.

"Eh, biraz kontrolden çıktı," dedi Raylynn kıkırtılar arasında. "Ama çok komik olurdu."

"Siz ikiniz neden hâlâ Muhafızlarım arasındasınız ki?" Baldair kâğıdı katlayıp uzaktaki bir masaya fırlattı, mektup orada hafifçe dönerek düştü ve katlarının yarısı açıldı.

"Bu gerçekten çok iyi bir soru, Prensim."

"Neyse, tamamen bir kayıp sayılmaz." Baldair birden Daniel'a döndü. Craig, Prens'in bakışlarında yıllardır görmek istediği gurur ve ilgiyi yakaladı... Ama başka bir askere yöneltilmişti. İçini aniden dolduran kıskançlık dalgasını Daniel'ın kazandığı sevgiyi silip götürmesine izin vermek istemiyordu. Ama Prens konuştukça bu daha da zorlaşıyordu. "Senin sayende saldırıdan haberimiz oldu, Daniel."

"Hiç önemi yok, efendim."

"Baldair," diye düzeltti Prens. Craig arkadaşına yandan bir bakış attı ama fark edilmedi. Prens'in kendisi yapmamasını söyledikten sonra bile unvanlara takılacaksa, bu adam cidden inatçı demekti. "Ve önemi *var*. Babam, eğer bizi yataklarımızda yakalasalardı vereceğimiz kaybın iki katı olacağını hesapladı."

"Ne oldu?" Raylynn'in kaşları ne zaman bir bilmeceyle karşılaşsa olduğu gibi çatıldı.

Craig raporunu verirken bir boşluk bırakmıştı. İşaret ateşiyle ve onu kimin yaktığıyla ilgili küçük, önemsiz bir boşluk. Baldair, Craig'in hikâyede bilerek atladığı boşluğu doldurmaya başladı. Eğer bacağı kötü durumda olmasaydı o işaret ateşini kendisi yakabilirdi. Orduyu uyaran o olabilirdi.

Ben olmalıydım.

Raylynn, "Kılıç ustalığı konusunda da aynı hüneri gösteriyor," diyerek Daniel'ı övdü. Memnun görünüyordu, sanki Craig de Daniel da orada değilmiş gibi konuşuyordu.

"Demin cephede ilk elden gördüm."

Bu yaşanıyor olamazdı. Craig göreve çıkmaya Prens'in gözüne girme fırsatını istediği için heveslenmişti. Daniel'ı da yanına, o yokken Raylynn'in hayranlığını daha fazla kazanmasın diye almıştı. Ancak iki açıdan da işler tam tersine dönmüştü.

"Gerçi hünerli kılıç ustalığını daha fazla görmek isterim." Prens, Daniel'a döndü; Craig hiç var olmamış gibiydi. "Benimle antrenman sahalarına gelsene."

"Senin acıman yok," diye inledi Raylynn. "Daha savaştan yeni çıkmadık mı?"

"Bir çeliğin gücünü test etmek için, en zayıf olacağı zamandan mükemmeli yoktur."

"Bu cümleyi kimden çaldın?" Raylynn ona sorulmadan ayağa kalktı ve Daniel'ın peşinden gitti.

"Kendim düşündüm."

"Kelimeler önüne serilse bile kendin düşünemezsin sen." Söz konusu Prens olduğunda, sadece Raylynn'in paçayı kurtarabileceği belli başlı şeyler vardı.

"Çok sertti, Ray. Bu kadar uzun süredir görüşmemişken bana böyle davranman hoş mu?" Baldair'in kahkahası onu kapı dışına takip etti, Raylynn de hemen arkasındaydı.

Daniel eşikte oyalanarak bir anlığına bekledi. Dudakları kısa bir süre için açıldı.

Craig imalı bir şekilde ondan uzağa baktı. Birlikte yaptıkları yolculuktan sonra Daniel'dan nefret etme lüksü yoktu ve şimdi bunu istemek her zamankinden zordu. Craig nihayet arkadaşını tebrik edecek gücü topladığında gözleri kapanan kapıya çevrildi. O kapı yalnızca boş odanın üzerine değil, Craig'in tek hayalinin ve arzusunun üzerine de kapanmıştı.

Craig ondan bilerek uzak duruyordu, bundan emindi.

Adam cam kadar saydam ve bir çocuk kitabı gibi okuması kolaydı. Baldair tüm o övgülerini döke saça odaya girer girmez, Daniel bunun Craig'e batmasının an meselesi olacağını biliyordu. "An meselesi"nin hemen o an olduğu ortaya çıkmıştı ve hissettiği batma yaralı bacağındaki acıdan daha şiddetliydi.

Soricium'a dönmelerinin üzerinden neredeyse bir ay geçmişti. Raylynn bir de geri dönüp taburunu bulmaya "zahmet edemeyeceğinden", onun yerine liderlik etmesi için tüm yetkiyi sağkoluna vermişti. Kadın kesinlikle eşsiz bir güçtü. Kuzeyli ordusuyla ilgili kendi kaynaklarından bilgi alır almaz Kuzey başkentine yapacakları yolculuğa eşlik etmek üzere Craig ve Daniel'ın peşine düşmüş, onlara yetişeceğini ummuştu.

Her ne kadar Raylynn onlardan hemen bir gün sonra yola çıktıysa da elbette ki onlarla buluşamamıştı. Çok az önemseyen bir kadın olduğu düşünülürse, belirlenmiş güzergâhından çıkıp aksi çıraklarını bulmak için ormana dalması büyük anlam taşıyordu.

Bu gerçek Craig'e de bir şeyler gösteriyordu çünkü Raylynn onu bulabilen tek kişiymiş gibi duruyordu. Yolları ne zaman kesişse Daniel, Raylynn'e onu soruyordu ama kadının Craig'i son gördüğü

yere gittiğinde onu bulamıyordu. Bunu kasten yapıyorsa hiç şaşırmazdı. Daniel, Raylynn'in gözüne nasıl girdiğini bilmiyordu ama bir Craig kadar olmadığını biliyordu.

Güney'e dönmelerinden önceki gün Daniel kampı tek başına aramaya çıktı. Craig'in izini bulma konusunda bir şansı olsun istiyorsa bunu tek başına yapmalıydı. Ayrıca genelde insanların —özellikle de üstlerinin— isteklerine saygı gösterirdi ama bu bir dakika da olsa konuşmaları gereken bir mevzuydu. Craig ona o bir dakikayı vermek istemese de.

Daniel, sarı saçlı adamı, hasta düşmüş birkaç soyluyu daha iyi bakım almaları için Güney başkentine götürecek arabalara erzak yüklemeye yardım ederken buldu. Bu herkesin gücünün yetebileceği ya da hak kazandığı bir lüks değildi.

"Bacağın daha iyi görünüyor." Craig'in onun sesini duyunca irkilmesi Daniel'ın hoşuna gitti. Bu iki şeyi doğruluyordu: Adam kesinlikle ondan özellikle kaçıyordu ve Daniel'ın bu sabah onu aramaya çıktığından haberi yoktu.

Craig ona doğru döndü ve gözlerinin ilk gittiği yer şaşırtıcı değildi. "Senin de kolun."

Daniel önkolunu saran altın kol zırhına dokundu. "Baldair dün akşam verdi."

"Duydum." Craig epey ağır bir sepeti arabaya taşıdı. "Görünüşe göre tüm o 'efendim' ve 'Prensim' laflarını bırakmışsın."

"Biraz yürüyelim mi?" Aralarındaki gerilim doğrudan düşmanlığa dönmeden önce Daniel onunla açık açık konuşmak istiyordu.

"Burada epey meşgulüm," diye mırıldandı Craig.

Daniel, Craig'in yüklemesi gereken tek çuvala imalı imalı baktı. Diğer adam kıpırdamayınca Daniel bir iç çekişle çuvalı kaldırıp arabanın içine fırlattı. Tıbbi malzemeler şaşırtıcı şekilde ağırdı.

"İşin bitti gibi duruyor."

Craig gözlerini ona dikti, verdiği içsel savaş yüzünden okunuyordu. "Tamam. Ne var?"

"Raylynn bana Güneş Festivali için Başkente döndükten sonra bir daha savaşa katılmayacağını söyledi?" Daniel, Raylynn'in verdiği tek bilgiyi ortaya serdi – mevzuyla en çok ilgisi varmış gibi duran kısımdı bu.

"Savaşmaktan bıktım." Craig, fazlasıyla beceriksizce söylenmiş bu yalanı gerçekçi kılabilirmiş gibi omuz silkti. "Eve dönüp avcı olacağım."

"Avcı," diye tekrarladı Daniel, eğlenir gibi.

"Komik olan ne?"

"Noru kedisiyle yaşadıklarını düşündüğümde, seni bir şeyler avlarken hayal etmekte zorlanıyorum."

"Bu iyi bir örnek sayılmaz." Craig kollarını göğsünde kavuşturdu ve Daniel arkadaşını gerçekten üzme riskine girmeden konuyu kapadı.

"Savaşa bir tur daha katılırsın diye umuyordum."

Uzun bir sessizlikten sonra Craig yemi yuttu. "O nedenmiş?"

"Çünkü Altın Muhafızlar'ın bir üyesinin diğerlerine katılmaması çok yazık olur." Craig, yakınlarda dolanan avcının farkına varan bir geyik yavrusu gibi hareketsizleşti.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Muhafızlar'a alındığımı duymuşsun ama belli ki üyeliğimin bir koşula bağlı olduğunu duymamışsın." Daniel omzuna astığı çantaya uzandı ve kendi bileğindekinin neredeyse aynısı olan ikinci bir kol zırhı çıkardı.

Craig'in yüzünden bir sürü farklı duygu geçti. Şaşkınlık, arzu, takdir, şüphe ve sonra –Daniel'ın hiç beklemediği bir şey– öfke...

"Senin sadakanı istemiyorum."

"Bu, sadaka değil. Sen bunu hak ettin," diye ısrar etti Daniel. Craig kendini yeren bir kelime daha edemeden Daniel konuşmaya devam etti. "Raylynn de bu konuda ısrarcı oldu."

Akıl hocasının bahsinin geçmesi Craig'i biraz yumuşattı. "Oldu mu?"

"Oldu. Ve Baldair de oldukça hevesliydi. Hatta şöyle bile dedi;

'Daniel ve Craig, beraber kulağa çok iyi geliyor, sanki kendi başına ayrı bir isimmiş gibi.'" Daniel bu düşünceyle beraber güldü.

"Bunu neden yaptın?" Craig'in eli havada gidip geliyordu. Daniel onun yeni görevini kabul etmeye hazır olduğunu biliyordu ama yine de tereddütlüydü.

"Neden mi?" Sebebinin gayet açık olduğunu düşünmüştü. "Çünkü ikimiz de biliyoruz ki sen olmasan kaybolurdum. Eğer bir göreve gönderilirsem yolumu nasıl bulacağım?"

"Yani senin kılavuzun olacağım, öyle mi?" Craig'in sırıtışı, sözlerinde aslında öfke olmadığını ele verdi.

"Belki de arkadaşlığından hoşlanmaya başladığımdandır?"

"Belki mi?" Bu da yeterince iyi bir cevap değildi belli ki.

"Çünkü bana muhafızlığın tamamen kardeşlikle alakalı olduğu söylendi. Sen benim kardeşim değil misin?"

İşte bu işe yaramıştı.

Craig kolunu uzattı ve Daniel bileğini döndürüp altın kol zırhını taktı. "Ve sen de benim seçtiğim kardeşim olduğundan, hayalinin gerçekleştiğini görmek istedim."

Craig kolunu yavaşça göğsüne götürüp bileğinden dirseğine kadar uzanan kol zırhını okşadı. Daniel onun bu nişana duyduğu saygıyı fark etti ve kararı tekrar doğrulanmış oldu. Craig, Muhafızlar'a iyi bir katkı olacaktı, bundan emindi. Ordudaki hiç kimse bunu onun kadar çok istemiyordu.

"Eh, benim hayalim gerçekleştiğine göre... sırada seninki var."

"Hangisiymiş o?" Kampın merkezine doğru yürümeye koyuldular.

"Kaledeki pozisyonun, ki şimdi o garanti." Craig kol zırhında ritim tuttu. "Willow'unla evlenmen ve onun çocuklarına hamile kalması."

Daniel güldü. "Bana çocuk bahşetmeyi seçerse, o zaman evet."

"Ve biliyorsun ki, Craig Amca yardım etmek için başından sonuna kadar orada olacak."

"Craig Amca mı?" diye tekrarladı Daniel eğlenerek.

"Bir erkek, kardeşinin çocuğuna amca olmaz mı?"

"Haklısın," diye katıldı Daniel hafif bir gülümsemeyle.

"Ve bana güven, her zaman yolu bilirim." Craig kolunu Daniel'ın omzuna attı ve ikili Kamp Sarayı'na doğru yürümeye koyuldu.

Daniel gözlerini göğe, sonsuza uzanan maviliğe çevirdi. Willow'un da aynı göğe bakıp bakmadığını merak etti, onu özleyip özlemediğini. Yakında öğrenecekti.

Daniel, hayatında ilk kez yaşamının bir çiftçinin oğlunun umamayacağı kadar büyük şeylere gebe olduğunu hissetti.

Craig neşesizce pencereden dışarı baktı. Savaş onları Kuzey'den buraya kadar takip etmişti. Ordu beklenebilecek tüm tören ve kutlamalarla geri dönmüştü, sahte galipler bir anlamları olmayan flamalar sallıyordu.

Soricium hâlâ düşmemişti. İmparator'un cesur iddialarına rağmen kimsenin bu çekişmenin kış bitmeden sona ereceğine inanmak için bir sebebi yoktu. Kuzeyliler zaman zaman ne kadar becerikli, kararlı ve kurnaz olduklarını kanıtlıyorlardı.

Güneşin zayıflayan ışığında, Güney Başkenti'nin için için yanan, hatın sayılır büyüklükteki kalıntılarını hâlâ görebiliyordu. Birkaç azimli Kuzeyli böyle bir hasar vermişti, hem de sadece başkente değil. Onları Güney'e katmanın bir yolu vardıysa bile, bu saldırıyla kaybolmuştu.

Ve üstüne bir de onlara köstek olan daha garip durumlar vardı.

Craig gözlerini her şeye tepeden bakan kasabanın diğer tarafına çevirdi. Orada binalar paramparça olmuştu. Başkentte bir kasırga, fırtına ve sesten oluşan bir girdap. Craig böylesi bir büyünün düşüncesiyle titredi.

Oturma odasının kapısı açıldı ve Craig'in dikkati yıkımdan tanıdık bir siluete çevrildi.

"Baldair seni arıyor," diye duyurdu Raylynn.

"Ne için?" diye sordu ama çoktan kapıya doğru hareketlenmişti.

"Kim bilir?" Raylynn omuz silkti. "Prens Aldrik'in oyuncağı için gerçekten endişeli görünüyor."

Craig, Raylynn'in büyük Prens'in unvanını kullanmayı hiç atlamadığının farkındaydı. Tüm o cesareti ve kayıtsızlığına rağmen yalnızca üç kişi için görgü kurallarına uyuyordu: İmparator, Veliaht Prens ve Batı'nın Lordu.

"Kasırgayı çıkaran kız mı?" Craig, Baldair'in abisini küçük düşürme uğruna ilgilendiği minik eğlenceden bahsettiğini hatırlıyordu ama ikisi de başa baş gidiyormuş gibiydi – önemli biri değildi.

En azından "Rüzgârgüdücü" sözcüğü konuşmalara dahil olmadan önce önemli biri değildi.

"Odasında."

Craig, sarayın İmparatorluk ailesine ayrılmış kısmına kolayca girip çıkacağını hiç düşünmezdi. Ama kolundaki altın zırhla her şey mümkündü. Ama yine de sarayın yaldızlı ihtişamı Craig'in gözündeki parıltısını asla kaybetmemişti.

Baldair tam da Raylynn'in olacağını söylediği yerdeydi, şahsi odasının oturma alanındaki bilardo masasının etrafında volta atıyordu. Tacı –basit, altın bir halka– tören peleriniyle beraber gelişigüzel fırlatılmıştı. Prens mizacına ters bir şekilde kaşlarını çatmıştı.

"Beni mi görmek istedin?"

"Ah, evet, Craig..." Baldair, Muhafızları'nın en yeni üyesini neden çağırdığını yavaş yavaş hatırlıyormuş gibi görünüyordu. "Sana verilecek bir görevim var."

"Nedir?"

"Tutuklunun muhafızı olman lazım. O kızın, Vhalla Yarl'ın."

"Geçen geceki kız mı?.." diye sordu Craig tereddütle. "O bir büyücü, görevi Jax devr–"

"Hayır." Baldair başını iki yana salladı. "Jax nefes alsa tüm dikkatleri üzerine çekiyor. Sen olmalısın. Ama kol zırhını çıkar. Kızın benimle olan bağlantını öğrenmesine henüz izin verme."

"Neden?" Burada Craig'in anlayamadığı güçler söz konusuydu ve bu anbean daha da belirginleşiyordu.

"Onu bu duruma ben soktum." Baldair bir elini saçlarından geçirdi. Craig daha fazla detay için yanıp tutuşsa da Prens'in gergin ses tonu soru sormasını engelledi. "Benimle bağlantılı birini yanında isteyeceğini düşünmüyorum."

"Kol zırhını çıkaracağım öyleyse."

"Hemen yanına git. Çok yakında yeni muhafızlara ihtiyacı olacak."

"Son muhafızlarına ne oldu?"

"Senin kafanı yorman gerekmeyen bir kader çöktü üzerlerine." Baldair hüzünle gülümsedi ama gizemli cevabını açıklamaya girişmedi.

"Sadece bir şey..." Bir kere aklına düştü mü bir kenara atamayacağı bir düşünce geçti Craig'in aklından. "Daniel'ın da benimle göreve verilmesini istiyorum."

"Sen söylemesen ben önerecektim."

Bu, Craig'in Prens'te takdir ettiği pek çok şeyden biriydi – sadık tebaasına dikkat edişi.

"O nasıl?"

"İyi değil." Craig birkaç gündür adamın bir şey söylemesi için uğraşıyordu.

"Şaşırmadım." Baldair derin derin iç çekti. "Düzeltilmesi gereken çok şey var... Belki bir süreliğine bir şeyleri kırıp dökmekten vazgeçmeliyiz."

Bunu daha çok kendine söylemişti ve insanların genelde ona yakıştırdığından daha büyük bir adam olduğunu kanıtlıyordu.

"Ben gidip Daniel'ı bulayım." Craig, Prens'in huzurundan ayrıldı.

Daniel antrenman sahalarının oradaydı. Willow gittiğinden beri bir deftere karalamayı alışkanlık hâline getirmişti ama ne yazdığını kimsenin görmesine izin vermiyordu, Craig'in bile. Beklendiği üzere, Craig yaklaşır yaklaşmaz defter hızla kapandı.

"Bir görevimiz var," dedi Craig, Daniel onu yanından göndere-meden.

Daniel sadece gözlerini kırpıştırdı.

"Biliyorum, Willow yüzünden canın hâlâ yanıyor." Kadının isminin geçmesiyle birlikte Daniel defterinin dikişleriyle uğraşmaya başladı. Konuşmaya yeltenmedi, hatta Craig'e bile bakmadı ama tepki vermesi bile birkaç hafta önce Willow'un başkasına ilgi duyduğunu söylemesinden sonraki hâline göre büyük bir gelişmeydi. "Ama biri var. Ve yardımımıza ihtiyacı var."

Belki biraz abartıyordu ama sözlerin taşıdığı ağırlık istenilen etkiyi yaratıyor gibiydi. En azından, Craig bu görevin arkadaşına tekrardan bir amaç aşılayacağını umuyordu. Daniel, koruyacak bir eşi ve kuracak bir yuvası olmadığından beri kaybolmuş görünüyordu.

"Kim?" diye sordu Daniel usulca.

"Adı Vhalla Yarl ve Baldair beni ikimizin onu korumamız gerektiği konusunda bilgilendirdi."

Daniel hareketsiz ve sessizdi, kendi ketum mizacıyla durumu sindiriyordu. Sonunda doğruldu. Son zamanlarda dimdik durduğu, cüssesini tamamen taşıdığı ilk andı bu.

"Öyleyse onu koruyacağız."